

കാവന കാളവൃദ്ധി

54

നവംബർ 2011 - ജനുവരി 2012

ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോടിൻ്
ആദ്ദോൺജപികൾ...

കൊവണ്ണ കാളമുട്ടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ ചുവപ്പ്)

പുസ്തകം 14

ലക്കം 1

വില 25 രൂപ

ചീഫ് ഏധിറ്റർ	ഡോ. എം.ആർ. രാജവരവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഏധിറ്റർ	പ്രൊഫ. കെ. ശോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഏധിറ്റർ (ഓൺലൈൻ)	എംഎം സചിവൻ
ഏധിറ്റർമ്മാർ	കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി. ശങ്കരൻ
	കെ.പി. ഷൈഹനൻ
ബുക്ക് ലൈഞ്ച് & ഡിസ്പോൾ	ബെജ്ജു പി.
കവർ ടൈറ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കൊവണ്ണി ക്രാഫ്റ്റി

തെരുമാസിക

രൂപത്രി - 25.00

വാർഷിക വർഷിസംഖ്യ - 100.00

(വിദേശത്ത് - 20 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ	6
തലകുനിച്ചുകൊണ്ട്	7
മുൻകൂടി	8

ലേവന്നം

രവിസന്നാമ ടാഗോറിന്റെ ദേശീയത	11	ഡോ. ജി.ബി. മോഹൻ തമി
സാഹിത്യൈ പത്രപ്രവർത്തന-		
തിലെ നീതിബോധം	20	കെ. പി. മോഹനൻ
സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം -		
പത്രാധിപര്യം	27	കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ
ഹിന്ദുക്ക്ലോണിക് മാധ്യമങ്ങളും		
സാഹിത്യമാധ്യമപ്രവർത്തനവും	43	ഷാജി ജേക്കബ്സ്
ഹിന്ദുരിക്കവിതയിലെ ആത്മബലി	59	സി. വി. ഗോപിനാഥൻ

കവിത

മേലസന്ദേശത്തിന്		
രു ഹരുത്തർജ്ജിമ	62	വേണുഗോപാലപണികർ
ശഹദിപ്പതി	64	കരിന്തു രാമചന്ദ്രൻ
കണ്ണതും കേട്ടതും	65	വി. സുകുമാരൻ
കടൽക്കോള്	66	യു. ശങ്കരനാരായാൻ
മണ്ണു മുക്തകം	67	ധി.കെ.എം. കർത്താ
ത്യാഗം	68	കുമുഖം സുകുമാരൻ
നിമിത്തങ്ങൾ	69	കെ. എക്സ്. ആന്റോ
സായുജ്യം	70	കെ. ജയലക്ഷ്മി
സ്മരണാഞ്ജലി	71	ചാണ്ണിപോൾ
കവിതചൊല്ലാനറിയാമോ?	73	എം. എം. സച്ചിദാൻ
ഭാഗിച്ചുവരുന്ന പട്ടികൾ വെള്ളം		
കൊടുക്കുക / ശബ്ദങ്ങൾ :		
പാതിസ്ഥിതിക പരിപ്രേക്ഷ്യം	86	മുഹമ്മദ് രാഫി എസ്.വി.
വായനമുൻ	92	

.....കത്തുകൾ

കവനക്കാമുടിയിൽ മാത്രം വായിക്കാൻ കഴിയുന്ന ചില ലേവൻങ്ങളുണ്ട്. മാത്രവുമല്ല, ലേവനങ്ങൾ പ്രകടനപരതയില്ലാത്തവയാണ് എന്ന പ്രത്യേകതയുമുണ്ട്. വിവാദങ്ങളിൽ താഴ്പര്യമില്ലാത്ത ലേവനങ്ങൾ. അതിലുപരി വായനക്കാരന് മനസ്സിലാവുന്ന ലേവനങ്ങൾ. ഒരോ ലക്ഷ്യം കനപ്പട്ടതും. ലക്ഷം 53-ഉം വ്യത്യസ്തമല്ല. ഇടയ്ക്കിയെപ്പറ്റി മെലത്തിരുന്നു ലേവനം, അധികമാരും ഓർക്കാന്ത എഴുത്തച്ചെന്നപ്പറ്റി യുള്ള ലേവനം എന്നിവ സന്തോഷം തരുന്ന വിഭവങ്ങളാണ്. പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

ശക്രൻ കോരോ, പരുന്നുർ

ആഗസ്റ്റ്-ഓക്ടോബർ ലക്ഷം (53) കൈപ്പറ്റി. നീജി. സന്ദേഹം. “ഹർത്താലിന് സ്വാഗതം” എന്ന മുൻകൂറി വളരെ ശക്തമായി. കേരളസമൂഹത്തിൽ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന മുല്യച്ചൂതി ഇവിടെ താമസമാക്കിയ പ്രോഫീ മനസ്സിലായി. ഒരു സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനം അനിവാര്യമാണ്. ആരംതിന് നേതൃത്വം നൽകുന്നു.

വരിസംഖ്യ കുട്ടിയതിൽ അപാകതയില്ല. ഇതും കുറവല്ലോ എന്നു തോന്നുന്നു.

ചേപ്പാട് സോമനാമൻ

ഈ ലക്ഷം കവനക്കാമുടി പ്രത്യേകം ആകർഷകമായിത്തേരാൻ. ആ കവർച്ചിത്രത്തിൽ ശ്രീ. എൻ. വി. ചിത്രകുമാർക്കില്ലെങ്കിലും വിശ്വാസിയും ദെയും വെണ്മയുടെയും പ്രതീകമായി നമ്മുടെ ഓർമ്മയിൽ എന്നും ജീവിക്കുന്ന ശ്രീ. എൻ. വിയെ തികച്ചും ഓർമ്മപ്പിക്കുന്നതായി ആ കവർക്കുന്നു.

തലകുന്നിച്ചുകൊണ്ട്

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർട്ട്ടസ്റ്റിന്റെ നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു, എറ്റുമാനുർ സോമദാസനും മുല്ലനേഴിയും. തികച്ചും ആകസ്മികമായിരുന്നു രണ്ടുപേരുടേയും ചരമം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവരുടെ അന്ത്യം ഉള്ളിലുണ്ടത്തുന്ന ശുന്നതാബോധത്തിന് ആശം കൂടുന്നു. തിളങ്ങുന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ, തളരാത്ത പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ, നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക്, സംസ്കാരത്തിന് അവർ നൽകിയിട്ടുള്ളതിനൊക്കെ ഈ നാടന്ത് പകരം നൽകി? തങ്ങളുടെ വാക്കിനും പ്രവൃത്തിക്കും എന്നെന്തെങ്കിലും പകരം കിട്ടും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെയായിരുന്നില്ല അവർ സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരുന്നത് എന്നു പറയാം. മേലുന്നയിച്ച ചോദ്യത്തിന് അവരുടെ മുന്നിൽ പ്രസക്തിയില്ല എന്നേ അതിനാർത്ഥമുള്ളു. അവരുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും പ്രസരിപ്പിച്ച വെളിച്ചത്തിന് അവകാശികളായ നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ആ ചോദ്യം കനലാറാതെ കിടക്കണം. അവരെ കുടുതൽ മനസ്സിലാക്കാനും അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് അവരെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാനുമുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തിലേയ്ക്ക് ആ നീറ്റം നമ്മേ നയിക്കുകയും വേണം. ആ തിരിച്ചുറിവ് കർമ്മങ്ങളിലേയ്ക്കെന്നയിക്കുമ്പോഴേ, അവരോടുള്ള കടപ്പാട് ചെയ്യുന്നു എന്ന് നമുക്കാശസിക്കാൻ കഴിയും. നമനിറഞ്ഞ ആ സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഓർമ്മയുടെ മൻസിൽ ട്രസ്റ്റിന്റെ അടരാണ്ടജലികൾ.

വാലുമുള്ള് കുമ്പോൾ

ബേദക്കാരനെ തിരഞ്ഞെടുത്ത്, അധികർക്ക് ആയുധം തുയ്യുമ്പോൾ
കുമ്പോൾ എന്ന്, സ്വയം ഇരയാവുക എന്നതാണ്
“ഈ ത്രിഭാഗം നിങ്ങളാണ്; ഒപ്പേഴ്സ്, ജനാധിപത്യവന്മാരിലെ
“പരമാധികാരി” എന്ന കല്പനയും.

കെ.വി. രാജകൃഷ്ണൻ

ജനാധിപത്യ ഭരണ ക്രമത്തിന്റെ വ്യാവധാനമായി, അഖിലാം ലിങ്കൻ്റെ ജൂറിന്റെ പ്രസംഗതിയിലെ ഒരു വാചകത്തിന്റെ ഭാഗം നാം ഉദ്ധരിക്കാറുണ്ട്. ‘ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, ജനങ്ങളാൽ (തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടി), ജനങ്ങളുടെ ഭരണകുടം’ എന്ന് ആ വാചക ഭാഗത്തിന്റെ ഭാഷ. ഈ മുന്നു ഘടകങ്ങളും ഏഴുതിവെയ്ക്കുമ്പോൾ, ആദ്യമെഴുതുന്നത് അതി പ്രധാനമായി എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ കഴിപ്പില്ല. ഒന്നിനുമീതെ മറ്റാന് ഏഴു തിവെയ്ക്കാൻ വയ്ക്കുന്നു. മുന്നും അതിപ്രധാനമായി തന്നെ.

‘ജനങ്ങളുടെ ഭരണകുടം’ എന്നുമാത്രം പോരെ? അതിൽ, മറ്റു രണ്ടും ഉൾപ്പെടുന്നില്ലോ? അങ്ങനെ തോന്നാം. ജനങ്ങൾ ഭരിക്കുക എന്ന തിലെ അപ്രായോഗികത മരി കടക്കുവാൻവേണ്ടി, ജനം, അർഹരായ കുറച്ചുപേരിൽ ഭരണചുമതല ഏലപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നടക്കുന്ന ഭരണം ജനങ്ങളുടെ ഭരണവും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഭരണവുമാണെല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള ഭരണം നടക്കുന്നത് മറ്റാർക്കും വേണ്ടിയാവില്ല എന്നതിനാൽ അത് ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭരണവുമാവാതെ തരിക്കില്ല. ആ അർത്ഥത്തിൽ, ‘ജനങ്ങളുടെ ഭരണം’ മെന്ന ഒറ്റ പ്രയോഗം മതി എന്നു തോന്നിയാൽ തെറ്റാനുമില്ല. എന്നിട്ടുമെങ്കെത്, ആ ആശയം ഇഴ പേരിൽ, ലിക്കൻ, മുന്നാക്കിപ്പറയാൻ?

വെറുതെയാവില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട് കിരീടം ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ജനങ്ങളെ മറന്നുകൊണ്ടാണ് രേണുകർത്താക്കളുടെ പോക്ക് എന്നു വന്നാലോ? ‘ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി’ എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ പ്രസക്തി അവിടെയാണ്. ജനങ്ങളെ മറന്നുള്ള രേണു, ‘ജനങ്ങളുടെ രേണു’മാവുന്നില്ല. അതായത്, ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട രേണു ‘ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി’യുള്ള, ‘ജനങ്ങളുടെ’ രേണുമാണ് എന്ന് ഇഷ്ടപിരിച്ച് ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതുണ്ട് എന്നർത്ഥമാണ്.

‘ഉറപ്പുവരുത്തണം’ എന്ന് എളുപ്പത്തിൽ പറയാം. പക്ഷേ, എങ്ങനെ? ആർ ഉറപ്പുവരുത്തും? ജനാധിപത്യ സ്വന്ധനയ്ത്തിൽ പറമാധികാരം ‘ജന’ത്തിനുതന്നെ, സംശയമില്ല. പക്ഷേ, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയല്ലാണ്ണോ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് എന്ന് ജനം തിരിച്ചറിയുന്നിടത്ത്, ജനത്തിന്റെ ‘പരമാധികാര’ നാട്ടുത്തിനെന്നു ചെയ്യാൻ കഴിയും?

ഞ്ഞം ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല എന്നതാണ് പരമാർത്ഥമാണ്. എന്നെങ്കിലും ചെയ്യുക എന്ന ചിന്ത, ഒരിക്കലും അഴിച്ചുതൈരിക്കാണ് കഴിയാത്ത കുരുക്കുകൾ നിറന്നെന്ന സക്കീർണ്ണങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് വാതിൽത്തുറക്കുന്നത്. പഞ്ചായത്തുതലം മുതൽ പാർലമെന്റുവരെയുള്ള വിവിധ അധികാര സകേളിലേയ്ക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരുടെ മേൽ, തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർക്കു നാവർക്കുള്ള നിയന്ത്രണം എന്നതാണ് അടിസ്ഥാന പ്രശ്നം. അത്തരമൊരു ‘നിയന്ത്രണം’ വേണം/വേണ്ട എന്നു തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവർിൽനിന്നെന്നയാണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത് എന്നതാണ് ഇതിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഘട്ടിത്തം. വേട്ടക്കാരനെന്ന നിശ്ചയിച്ച്, അധികാരം ആയുധമൊരുക്കിക്കൊടുത്ത് സ്വയം ഇരയാവേണ്ടി വരുന്ന ജനം.

വഴിമാറിപ്പോകാനിടയില്ലാത്ത, മഹാത്മപുർണ്ണമായ വ്യക്തിത്വമുള്ളവരെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്ന ഒരു പോംവഴി ഇവിടെ ഉള്ളേ എന്ന് തോന്നാം. പണ്ട് രേണുാധികാരമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കമ്പാർ, കിരീടധികാരണം കഴിഞ്ഞാൽ, ശ്രീപത്മനാഭൻ തൃപ്പടിയിൽ കിരീടമഴിച്ചുവെച്ച് പത്മനാഭദാസനായി, പത്മനാഭസ്വാമിയുടെ പേരിൽ രേണു നടത്തുകയായിരുന്നു പതിവ് എന്ന് വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനാധിപത്യ ക്രമത്തിൽ, ശ്രീപത്മനാഭൻ, ‘ജന’മാകുന്നു. രേണു കൈയേല്ക്കുന്നതിനുമുൻപ്, കിരീടം തൃപ്പടിയിലശിച്ചുവെച്ചുക്കാണ് വേണ്ട ഉയരമുള്ളവരെ മാത്രമേ ‘അതിയിട്ടു വാഴിക്കാ’വു എന്നതാണ് ഈ ക്രമത്തിലെ വിശദവി.

നാട്ടിന്തെ പിശുദ്ധി, സമൂഹി എന്ന സകലപത്തിന് കവി കല്പന
എങ്ങനു പേരിൽ ‘സൈത്’യെന്നാകുന്നു. കടലിനപ്പുറത്തെവിടെയോ മറ
ഞ്ഞിരിക്കുന്നു ഈ എഴുശരുമുർത്തി. കണ്ണുപിടിക്കാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു
നിയോഗിക്കുന്ന, കുട്ടത്തിൽ കരുതനായ, വാനരൻ വഴിയ്ക്കേണ്ണോ
‘ഹംജലുന്’യായ സുരസയുടെ വിരുന്നിൽ. കാത്തിരിക്കുന്ന ‘ജനം’
ടടുവിൽ തീരുമാനിക്കുന്നു: “തിരഞ്ഞെടുത്തയച്ചതാണവെന്ന നാം, തിരി
ച്ചിങ്ങു/വിളിക്കാം, വാനരന്മാർക്കു നിയമം വേരെ.” ചില കൊല്ലുങ്ങൾക്കു
മുൻപ് ഞാനങ്ങനെയൊരു കവിതയെഴുതി. (“നേതാവ്” - 1998. ‘കെ.
വി. രാമകൃഷ്ണൻ’ കവിതകൾ’ എന്ന സമാഹാരം). നമ്മുടെ പുർവ്വ
പിതാമഹമാർക്ക് വാല്യംഭായിരുന്നു എന്ന് നരവംശശാസ്ത്രം. പകേശ,
ഇന്ന് നാം, ‘വാ’ ഇല്ലാത്ത വാനരന്മാരാകുന്നു. നമുക്ക് വാല്യമുള്ള
യ്ക്കുന്ന കാലത്തുമാത്രമേ, ‘വാനരന്മാർക്ക് നിയമം വേരെ’ എന്നു തന്റെ
ചംബരേപ്പോൾ മാത്രമേ, തിഹാർ ജയിലുകൾ അപ്രസക്തങ്ങളായിരുന്നീ
രുകയുള്ളൂ. അതുവരെ, ലോകസഭാസാമാജികന്മാരെ തിരിച്ചുവിളി
ക്കാൻ വോട്ടുമാർക്ക് അധികാരം വേണം എന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് അണ്ണാ
ഹസാരെയും സംഘവും എത്ര ദിവസം, എത്രതവണ നിരാഹാരമനു
ഷ്ടിച്ചാലും, ഇവിടെ യാതൊന്നും സംഭവിക്കുകയില്ല. നമുക്ക് വാല്യമുള്ള
ഇച്ചാൽ നന്നാല്ലോ.

കവനക്കണ്ണും സുഹൃത്തുകളോട്

പതിമുന്നു കൊല്ലുങ്ങൾക്കുമുൻപ്, കവനക്കണ്ണും തുടക്കത്തിൽ ആണ്,
വാർഷിക വരിസംഖ്യ 60 ക. എന്ന് നിശ്ചയിച്ചത്. അച്ചടിച്ചേലവും തപാൽച്ചേലവും
അടക്കം ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ ചെലവുകളും ഈ കാലയളവിൽ പലതവണ വർദ്ധിച്ച്
ഓരോ ഇന്നത്തിലും ഒണ്ടും ചുന്നും ഇട്ടുയായിട്ടുണ്ട് ചെലവിശേഷം. ഇതിനിട
പല സുഹൃത്തുകളും, വരിസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്ന് പലപോഴും സംന്ദഹിച്ചു
ഡ്യാനിർദ്ദേശിക്കാറുമുണ്ടായിരുന്നു. ഏകിലും ഇതേവരെ വില വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ
പിടിച്ചുനിന്നു. ഈ നിലയ്ക്ക് കവനക്കണ്ണും തുടർന്നും നിലനിർത്തിക്കാണ്ണു
പോവുക അസാധ്യമാണ്. അതിനാൽ, വാർഷികവരിസംഖ്യ 53 -ാം ലക്കം ചുതൻ
100 ക. യാക്കാൻ ഞങ്ങൾ നിർബന്ധിതരായിരിക്കുന്നു. എല്ലാസുഹൃത്തുകളും
ഒരു സഹകരണം അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്,

സെക്രട്ടറി
എൻ വി കൃഷ്ണവാർഡ നേംബർ ട്രസ്റ്റ്

2011-ലെ എന്റെ വി. സ്ഥാരക പ്രഭാഷണം

വീംഗ്രനാമ ടാഗോറിന്റെ ദേശീയത

ഡോ. ജി.ബി. മോഹൻ തമി

അഗ്രാളതലത്തിൽ എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളിലും മാനവികതയുടെ
അംശങ്ങളുടെ സമന്വയമാണ് ടാഗോർ വിഭാവനം ചെയ്തത്.

നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഗുരുത്വല്യനായിരുന്ന എൻ.വി. കൃഷ്ണ
വാരിയരുടെ സ്ഥാരകപ്രഭാഷണം നിർവ്വഹിക്കാൻ മുന്നാംതവണയാണ്
എന്ന ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നില്ലപ്പിച്ച് വിശ്വാസത്തിനു ഞാൻ
എൻ.വി. സ്ഥാരകസമിതിയോടും പൊഹം: കെ.വി. രാമകൃഷ്ണനോടും
എന്റെ കൃതജ്ഞത അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പിമർശനത്തിൽ ഉച്ചിതമായ പദ്ധതി സന്നിവേശപ്പീകരുന്നതിൽ
എൻ.വികുണ്ഠായിരുന്ന ശ്രദ്ധ കെ.പി.ശക്രൻ ഒരു ലേഖനത്തിൽ പരാ
മർശിക്കുന്നുണ്ട്: മന്നിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിന്റെ വിധ്യാത്മകവശം ചുണ്ടി
ക്കാണിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ച് പദം “വെയിൽപ്പുറ”മാണ്; വൈശി
കത്രിതം മുതൽ ചാന്ദ്രാസ്വവം വരെയുള്ള കൃതികൾ വെളിപ്പെട്ടു
തന്നുന്ന നിഷ്പയാത്മകവശം സുചിപ്പിക്കാൻ “അക്കിഷ്ടമെകില്യും ആക്ക
തന്ത്രകമെന്നതു അസ്ഥിർപ്പം ‘നിശ്ചൽപ്പുറ’ ” ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.
 (“എൻ.വി. സർജ്ജയനനായ സാഹിത്യവിമർശകൻ - മാതൃഭൂമി ആഴ്ച
പ്രതിപ്പ്, 2000 ഓക്ടോബർ 15-21, 47).

ദേശീയതയെന്ന സകലപത്തിന്റെ “വെയിൽപ്പുറ”ത്തക്കുറിച്ച്
നാമമല്ലാവരും ബോധവാന്നാരാണ്. പക്ഷേ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അതി
നോരു “നിശ്ചൽപ്പുറ”വുമുണ്ടാകാമെന്നു രവീംഗ്രനാമടാഗോറിന്റെ പ്രബ
സംബന്ധം തന്നു മുന്നാറിയിപ്പ് വ്യക്തമാക്കാനാണ് ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.
ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ സമരരൂപങ്ങളെ അദ്ദേഹം
വിമർശിച്ചിരുന്നു. ചർക്കയിൽ നൂൽനൂറ്റുകുട്ടിക്കുന്ന സാത്രന്ത്യത്തിനു ഒരു
പിലയും അദ്ദേഹം കല്പിച്ചില്ല. പിദേശവസ്ത്ര പബ്ലിഷ്കർണ്ണം ബാലി

ശമായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. ശാസ്യിച്ചിയെ മഹാത്മാവെന്നു വിളിച്ചാംരിച്ച് ടാഗോർ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ നേതൃത്വിന്റെ ഇല്ലായിരുന്നു. പിന്നീട് ഭേദഗോത്ര ശാന്മായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട് ‘ജനഗണമന’ കോൺഗ്രസ്സ് സ്ഥിരമായി കല്പക്കരണത്താസമേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച കവിതയായിരുന്നു. അതിലെ “അധിനായകനായ”, ഭാഗ്യവിധാതാ ഇഷ്യററനാണോ അതോ ആയിരെ ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ച ബൈറ്റിഷ് ചക്രവർത്തിയാണോ എന്ന സംശയവും ഉയർത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിലെ ഒരുപ്പുചന്നെയ ടാഗോർത്തന്നെ കരിക്കമായി അധികേഷപ്പിച്ചിരുന്നു.

ഭേദസ്വനേഹം അല്ലെങ്കിൽ ഭേദാഭിമാനം (Patriotism) വികാരമാണ്. രാജ്യത്തിലെ പത്രരംഗക്കല്ലോം അതുവേണ്ടം, രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കാൻ, വേണ്ടിവേണ്ടാൻ, ആര്യത്തും ഗതികും തയാറാകാൻ ഇത് അവരെ പേരിപ്പിക്കുന്നു. അതു രാഷ്ട്രീയക്കാർ ചിലപ്പോൾ ദുരുപയോഗം ചെയ്യാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. അതു കൊണ്ടാണ് ഡോ. ജോൺസൺ അതിനെ അപലവിച്ചത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “Patriotism is the last refuge of the scoundrel”. “Politics is the last refuge of the scoundrel” എന്നു ചിലർ ഇതിനെ തെറ്റായി ഉദ്ദിഷ്ടാറുണ്ട്.

ഭേദസ്വനേഹം ഒരു വികാരമാണെങ്കിൽ ഭേദഗോത്ര ശാന്മായി സകലപന്മാണ്. പല രാജ്യങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ അടിത്തരിയായി ഭേദഗോത്രതയെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ആശയം തന്നെ സകുചിതമായ ഭേദാഭിമാന വികാരങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു വോൾ അതു chauvinism എന്നും അത് ആക്രാമകമാകുവോൾ jingoism എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. ‘ഭേദം അപകടത്തിൽ’ എന്ന മുദ്രാവാക്യം ബഹുജനങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ എറ്റവും ഫലപ്രദമാണ്. ഭേദഗോത്ര സുരക്ഷയുടെ പേരിൽ സ്വന്തം ഗവൺമെന്റുകളുടെ എല്ലാതീരുമാനങ്ങളും അംഗീകരിക്കാൻ ജനങ്ങൾ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. അടിയുറച്ച അന്താരാഷ്ട്രീയവാദികളായ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർപ്പോലും ഹിറ്റ്ലർക്കെതിരായ യുദ്ധത്തെ The Great Patriotic War എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഭേദഗോത്രതയ്ക്കും അന്താരാഷ്ട്രീയതയ്ക്കും തമിൽ യാതൊരു വൈവരുവ്യുമ്പും കാണേണ്ട കാര്യമില്ലെന്ന് ലിയോഷാപോചി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇറാക്കിൽ അണ്ണുവായുധം ഉണ്ടനെ പച്ചക്കൈളും പറഞ്ഞ് ആ രാജ്യത്തെ അമേരിക്ക ആക്രമിച്ചതിനെ അവർ നൃംഖീകരിച്ചതു സുരക്ഷയുടെ പേരിലാണ്. നമ്മുടെ ധീരഭേദാഭിമാനിയായ ശേത്തസിങ്ക് ബൈറ്റിഷ്കാർക്കു വെറുമൊരു കൊലപ്പാതകകിയായിരുന്നു. ശാസ്യിയും നൊവ്രെന്റും മറ്റു മെല്ലാം ക്രിമിനലുകളും.

ദേശീയത എന്ന സങ്കല്പനം

ടാഗോറിന്റെ ദേശീയത എന്നുകൊണ്ട് വിവാദവിഷയമായി എന്ന റിയാൻ ഈ സങ്കല്പനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് ചില വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്, പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ രാഷ്ട്രങ്ങൾ നിലനിന്നുപോരുന്നു എന്ന വാദം ഇന്നത്തെ ഭൂരിപക്ഷം ചിന്തകൾക്കും സീക്രാറ്റുമാണ്, നമുക്ക് ഭാരതമെന്ന സങ്കല്പം പാരാണികമാണ്, ആയു നികമ്മളും. രേതൻ ഭരിച്ച രാജ്യമെന്നു പറയാറുണ്ട്. ഏതു രേതൻ? ശക്കു നെല്ലയുടെ മകനോ? അതോ ജീവരേതനെന്ന അവധുതനോ? രണ്ടിനും ചരിത്രത്തിന്റെ ബലമില്ല. “ഭാ” എന്നത് ആല്യാഥക പ്രകാശമാണെന്നും അതിൽ ആനന്ദം കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഭാരതമെന്നും നിരുക്തമുണ്ട്, ഇതൊരു അലക്കാരപ്രയോഗമായി മാത്രമേ ചരിത്രകാരന്മാർ കാണുകയുള്ളൂ. ഏതായാലും ബൈട്ടിഷ്കാരുടെ ഭരണകാലത്തിൽ പിദേശാധി പത്രത്തിൽ നിന്ന് മോചനം പ്രാപിക്കണമെന്ന ലക്ഷ്യം ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഉറച്ചതോടെയാണ് ആധുനിക ഭാരത രാഷ്ട്രമെന്ന സങ്കല്പത്തിനു മുർത്തമായ രൂപം കൈവന്നത് എന്ന കാര്യത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും യോജിക്കും.

ഹൃദയത്തോക്കാലഘട്ടം പിന്നിട്ടു മുതലാളിത്തകാലഘട്ടത്തി ലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാൻ ആരംഭിച്ച് 17-18 ശതാബ്ദങ്ങളിലാണ് യുറോ പ്ലിൽ രാഷ്ട്രഭരണകൂടങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത് എന്നു പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, ഭാഷയും സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യവും ഇതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കുവഹിച്ചു. ഇപ്പോഴും ഇന്ത്യയിൽ ഭാഷാപരമായ രാഷ്ട്രീയ സത്രത്തിനാണ് പ്രാബല്യം. അതുകൊണ്ട് ഇന്ത്യ പല ദേശീയതകളുടെ കൂട്ടായ്മയായി കരുതപ്പെടുന്നു. ഭാഷയും വംശീയതയും (ethnicity) വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഘടകങ്ങളാണെങ്കിലും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ ആത്മനിഷ്ഠമായ ഘടകങ്ങളും പങ്കുവഹിക്കാറുണ്ട്. ബൈനഡിക്ക് ആൻഡബൈൻസ് nation as an “imagined political community” എന്ന വാദത്തി ഇത് സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസക്തമാണ്. രാഷ്ട്രീയതയുടെ രൂപീകരണത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഭാവനാവ്യാപാരത്തിന് അതി പ്രധാനമായ പങ്കുണ്ട്. ബൈട്ടിഷ് ഇന്ത്യയിൽ പടിഞ്ഞാറും കിഴക്കും താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്ക് 1947 ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചായ പ്ലോഫേയ്ക്കും പുതിയ പാരതം ലഭിച്ചു. തലേദിവസം ഇന്ത്യാക്കാർ പിറ്റേ ദിവസം പാകിസ്താനികൾ. പിന്നീട് ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി സംഗ്രഹിച്ച ദേശം എന്ന പുതിയ ദേശവും രൂപെട്ടു.

അക്രമത്തിന്റെ ആര്ഥാവ്

ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാന കാലാല്പദ്ധത്തിൽനിന്ത്തെന്നയാണ് ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയും രൂപം കൊണ്ടത്. ഉപനിഷദ് ആദ്യാത്മിക പാര പരുത്തിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന രവീന്ദ്രനാമ ടാഗോർന്നു പാശ്വാത്യ ആധുനികതയുടെ ആശയങ്ങൾ അസ്ഥികാര്യങ്ങളായിരുന്നില്ല. എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളിലുമുള്ള മാനവികതയുടെ ആശയങ്ങളുടെ സമന്വയമാണെന്നേഹം വിഭാവനം ചെയ്തത്. അതേസമയം പാശ്വാത്യ നാഗരികതയുടെ നിഷ്പയാത്മകമായ വശങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്നേഹം അദ്ദേഹം ഒരു ഭാഷ്യിന്നുവും കാണിച്ചില്ല. പാശ്വാത്യ നാഗരികതയുടെ ദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഇതിനിടയിൽനിന്തെ നീങ്ങൾ, കാടത്തം എന്ന കൊടും പിശാച് തന്റെ കപടവേഷങ്ങളിൽനിന്തു കുർത്തപല്ലുകാടി പുറത്തുവരുന്നതും മനുഷ്യത്രഞ്ഞ അതിന്റെ ലഹരിക്കുത്തിൽ നശിപ്പിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതും. ലോകത്തിന്റെ ഒറ്റം മുതൽ മറ്റേയറ്റംവരെ വൈരഞ്ഞിന്റെയും വിദേശ ത്വിന്റെയും വിഷപ്പുകകാണ്ട് നിന്നന്തു അന്തരീക്ഷം മലിനമാകപ്പെടാം. പടിഞ്ഞാറിന്റെ മനഃശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരുതരം അക്രമത്തിന്റെ ആര്ഥാവ് മയങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ട്. അവൻ ഒരു പക്ഷേ, ഉയർത്തെണ്ണീറ്റ് മനുഷ്യാത്മാവിനെ പകിലമാക്കാൻ ഇടയുണ്ട്”. (ടാഗോർ കൃതികൾ, 679).

പാശ്വാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ അക്രമക സ്വഭാവത്തെ തുറന്നു കാട്ടിയതോടാപ്പം അത് ആധുനിക ജനാധിപത്യാവബോധത്തിനു നൽകിയ സംഭാവനയെ പുകഴ്ത്തുവാൻ ടാഗോർ മടിച്ചില്ല. രാഷ്ട്രസങ്കല്പം സങ്കുചിതമാവുന്നതിനെന്നും മാനവികതയ്ക്കെതിരായി ആ സങ്കല്പത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം അപലപിച്ചത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “മനുഷ്യൻ കണ്ണുപിടിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽവച്ച് ഏറ്റവും ശക്തമായ ബോധവാരികളിലെന്നാണ് രാഷ്ട്രമന്ന ആശയം. അതിന്റെ മാധ്യമാഹത്തിനടിപ്പെട്ട് മുഴുവൻ ആളുകളും, അതിന്റെ ഏറ്റവും ജീവഹാനികരമായ സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥാപിത പദ്ധതികൾ - അവയുടെ സഭാവാരവിപര്യയത്തെക്കുറിച്ച് യാതൊരു ബോധവുമില്ലാതെ, അതു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചാൽനിന്നെന്ന അപകടക രീംബിധം വെറുക്കുകയും ചെയ്യും - (ടാഗോർകൃതികൾ, 753)

വിശ്വമാനവിക്ക

സങ്കുചിതവും അക്രമാസക്തവുമായ രാഷ്ട്രീയതയിൽ നിന്ന് മനുഷ്യസമുഹത്തെ വിശ്വമാനവിക്ക എന്ന സങ്കല്പത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്താൻവേണ്ടിയാണ് ടാഗോർ വിശ്വഭാരതി സർവ്വകലാശാല ആരം

ഈച്ചത്. വെറും ദേശാദിമാനം കൊണ്ടുമാത്രം ഒരു ജനതയ്ക്കു മനുഷ്യ പർബ്ബത്തോടുള്ള കടക നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. തന്റെ രക്ഷാസ കേതം മാനവികതയാണെന്നും അതിനുമീരെ ദേശാദിമാനത്തെ താൻ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പ്രവൃംപിച്ചു. വിശദാരതിയിൽ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും നിന്നുള്ള പണ്ണഡിതമാരയും വിദ്യാർത്ഥിക ഭജയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പരസ്പരയാരണ വികസിപ്പിച്ച് ഉദാത്ത വിശമാനവികതയുടെ സംസ്കാരസമന്വയത്തിനുള്ള യജനത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളിക്കാൻ ടാഗോർ ശ്രമിച്ചു. അവസാനം അദ്ദേഹം രോഗശ മുയിലായപ്പോൾ ഗാന്ധിജി സന്ദർശിക്കാൻ വന്ന അവസരത്തിൽ പിശ ഭാരതിയെ സംരക്ഷിക്കാനും പോഷിപ്പിക്കാനുമുള്ള ചുമതല എറ്റുടുക്കാൻ മഹാത്മാവിനോടബന്ധമിച്ചു. കേന്ദ്രഗവൺസിമെന്റ് എറ്റുടുത്ത ശേഷം ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു സർവ്വകലാശാലകളുപ്പോലെയായി അത്. അതിന്റെ വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടു. അതിന്റെ പുനരുഖാരണത്തിനു വേണ്ടി കേന്ദ്രഗവൺസിമെന്റ് 90 കോടി ശ്രാന്ത് അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്തെ. പകേശ ടാഗോറിന്റെ ദീർഘവീക്ഷണവും സംവേദനവുമുള്ള ഒരു മനീഷിയുടെ അഭാവത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട സ്വാഭാവവും പ്രതാപവും വിശദാരതി വീണ്ടുക്കാനുള്ള സാധ്യത വിരളമാണ്.

എകാന്തപമികൾ

ടാഗോറിന്റെ ദേശീയതയെക്കുറിച്ച് തെറ്റിഖാരണകൾ ഉണ്ടായ തിൽക്ക് അതുകൂത്തമല്ല. അദ്ദേഹം സന്നംനാട്ടുകാരുടെ വിമർശനത്തിനു പാത്രമായി. ബൈറ്റിഷ്‌കാരാണാക്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ അവിശസിച്ചു. ജാലി യന്വാലാബാഗിലെ കുടക്കുരുതിക്കുശേഷം ടാഗോർ, തന്റെ “സർ” പട്ടം ഉപേക്ഷിച്ചതു ഗവൺസിമെന്റിനെ ചൊടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ശാന്തിനികേതന ത്തിലെ അന്തേവാസികളിൽ ചിലർ തീവ്രവാദികളും മുൻ ഫൈററബാടി കളുമായിരുന്നു. കവിയുടെ ദേപ്പെടലിനെ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് കൃഷ്ണ ദത്തയും ആൻഡ്രൂ റോബിന്സൺസും എഴുതുന്നു: (1927-30 കാലാവധി ത്തിൽ) ടാഗോർ “peculiarly isolated celebrity” ആയിരുന്നു. (ബൈറ്റിഷ് പൊലീസിനും ഇൻലിജൻസ് ഉദ്യാഗസ്ഥമാർക്കും അദ്ദേഹം “നിസ്സ ഹകാർ”യായിരുന്നു. ഇൻഡ്യോ-ആംഗ്ലിയൻ “പരസ്പരം പുറം ചൊടി യൽ”കാരുടെ കുട്ടത്തിൽ ടാഗോർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ഇന്ത്യൻ ഉദ്യാഗസ്ഥർ പരാതിപ്പെട്ടു. ശരാശരി ഇന്ത്യൻ ദേശീയവാദികൾ ടാഗോർ ദേശാദിമാനിയല്ലായിരുന്നു; ഗാന്ധിജിയുടെ സമരത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെന്നും. ശരാശരി ബംഗാളിസാഹിത്യകാരനും അദ്ദേഹം അസുയാപാത്രമായിരുന്നു. സാധാരണ ബംഗാളികൾ അദ്ദേഹം അപ്രാപ്യനും അസാന്വധായികനും ആണെന്നു തോന്തി. ടാഗോറിന് ഇതെല്ലാം അം

യാമായിരുന്നു. സുഹൃത്തും ഭാഷാപണ്ടിതനുമായിരുന്ന സുനീതി ചാറുർജിയോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, തന്നെപ്പറ്റിയുള്ള അപവാദങ്ങളല്ലാം ശാന്തനായി താൻ സ്വികരിക്കുമെന്ന്. ഗാന്ധിജിയെപ്പോലെ ടാഗോറിന് വലിയ ജനപിന്തുണായൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ‘എന്നക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനം പലരെയും ആപ്പോഴിപ്പിച്ചു; കൂടു തന്റേരും ഉപേക്ഷ കാട്ടി, ’ ഒരു ശ്രൂപ്പിലും ചേരാതിരുന്നതുകൊണ്ടും വിമർശനം മയപ്പെടുത്താത്തതുകൊണ്ടും രവീന്ദ്രനാമ് എല്ലാ ശ്രൂപ്പും കാരുടെയും ലക്ഷ്യമായിത്തീർന്നു. (Rabindranath Tagore: The Myriad-minded Man, 285-86)

ടാഗോറിന്റെ ഭേദഗതിയെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുന്നോൾ ഗാന്ധിജിയും അദ്ദേഹവും തമ്മിലുള്ള വാദപരിവാദം പരാമർശിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ‘മഹാത്മ’ ‘ഗുരുദേവ്’ എന്നു വിളിച്ച് അവർ പരസ്പരം ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. പകേഷ രാഷ്ട്രത്തെ സംബന്ധിച്ചും രാഷ്ട്രീയത്തെ സംബന്ധിച്ചുമുള്ള അവരുടെ സമീപനങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ തമ്മിലുള്ള വിഭിന്നതയെക്കുറിച്ചു ഭരതയും റോബിന്സൺും പറയുന്നു: “ടാഗോർ സഹാരയാരാധകൻ, ഗാന്ധി തപസ്വി; ടാഗോർ കലാകാരൻ, ഗാന്ധി ഉപയോഗവാദി; ടാഗോർ ചിന്തകൻ, ഗാന്ധി കർമ്മയോഗി; ടാഗോർ വ്യക്തിവാദി, ഗാന്ധി രാഷ്ട്രീയ നേതാവ്; ടാഗോർ വരേണ്ട വാദി, ഗാന്ധി സാധാരണക്കാരൻ; ടാഗോർ പരന്നവായനക്കാരൻ ഗാന്ധിയുടേൽ പരിമിത വായന; ടാഗോർ ആധുനികതാവാദി, ഗാന്ധി പിന്തിൽപ്പൻ; ടാഗോർ ശാസ്ത്രവിശാസി, ഗാന്ധി ശാസ്ത്രവിരോധി; ടാഗോർ പുർണ്ണപശ്ചിമ സമന്വയവാദി, ഗാന്ധി ഭാരതവാദി; ടാഗോർ അന്താരാഷ്ട്രീയവാദി, ഗാന്ധി ഭേദഗതിയും; ടാഗോർ സഖ്വാരി, ഗാന്ധി ഗൃഹവാസി; ടാഗോർ ബംഗാളി, ഗാന്ധി ഗുജറാത്തി; ടാഗോർ പണ്ടിയ ബ്രാഹ്മണൻ, ഗാന്ധി വൈശ്യൻ; കുടാതെ, ഏറ്റവും എല്ലുപ്പത്തിൽ കാണുന്ന വ്യത്യാസം, ടാഗോറിന്റെ പാദംവരെ നീണ്ടുകൊടുക്കുന്ന വസ്ത്രവും നന്നാൾ ചുന്നനീണ്ട താടിയും, ഗാന്ധിയുടെ അരവസ്ത്രവും കഷണിയും.” (Rabindranath Tagore, p. 2367). ഭേദഗതിയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യത്യാസം മാത്രമേ ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതുള്ളൂ. എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സങ്കുചിതവും സ്വാർത്ഥപ്രേരിതവുമായ ഭേദഗതിയാണ് ടാഗോർ കണ്ടത്. അതേസമയം പാശ്ചാത്യ നാഗരികതയുടെ സംഭാവനകളിൽ നിന്നു വിലയേറിയ അംശങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് അവരുമായി സഹകരിക്കേണ്ട ആവശ്യം അദ്ദേഹം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. ഗാന്ധിയാകട്ടേ സ്വരാജ് നേടികഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമേ മറ്റുപ്രമർന്നങ്ങളശ്രദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ, മാത്രമല്ല മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാവി ശോഭന പുർണ്ണമാക്കണമെങ്കിൽ

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവനയിലുള്ള ‘ഗ്രാമസരാജ്’ ലോകം മുഴുവനും നടപ്പിലാക്കണം. വിദ്യാർത്ഥികൾ വിദ്യാഭ്യാസം ഉപേക്ഷിച്ച് ദേശീയപ്രസ്താവനത്തിൽ ചേർന്നുസമരം ചെയ്യണമെന്ന ഗാന്ധിയുടെ ആഹ്വാനവും ടാഗോറിനു രൂചിച്ചില്ല. അതിനെ അദ്ദേഹം കരിനമായി വിമർശിച്ചു. പർക്കയുടെ പ്രതീകാത്മക മുല്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. രാംമോഹൻ രോധിയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസപ്രേമത്തെ ഗാന്ധിജി ആക്ഷേപിച്ചതു ടാഗോറിനു രസിച്ചില്ല. ഇന്ത്യയുടെ സഖിത ജനാന തത്തിന് രാംമോഹൻ പ്രതിനിധിഭവിച്ചുവെന്നും എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളിലുമുള്ള പൊതുവായ ആദ്യാത്മികതയെ അദ്ദേഹം അനേഷ്ടിച്ചു എന്നും ടാഗോർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇതിനു മറുപടിയായിട്ടാണ് ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞത്: സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാര്യ വിശാൻ ഞാൻ എന്നേ വീടിന്റെ ജനാലകളും തുറന്നിട്ടും; “But I refuse to be blown off my feet by any.”

ശാന്തിനികേ തനിലെ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന പ്രശ്നത്തെന്നാബൽ പുരസ്കാര ജേതാവ് അമർത്യസൈൻ പറയുന്നു : ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുടെ ചില ഘടകങ്ങളെ ടാഗോർ വിമർശിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ സംസ്കാരങ്ങളെയും പാരമ്പര്യത്തെയും സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ അന്യരാജ്യങ്ങളിലെ ജനതകളുടെ സാംസ്കാരികമുല്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യാക്കാർ പഠിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉൽഖോഡിപ്പിച്ചു. പാശ്ചാത്യ സാമാജ്യവാദത്തെ എതിർക്കുന്നതും പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതും റണ്ടാണെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. സന്താന രാജ്യത്തിൽ പൗരസ്യാതന്ത്ര്യത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകിയ ബീട്ടൻ ഇന്ത്യയിൽ പൊലീസ് രേണും നടപ്പിലാക്കിയതിനെ അദ്ദേഹം ആക്ഷേപിച്ചു. (Amartya Sen : The Argumentative Indian)

മറുക്കണ്ണം ചാട്ടുന്ന ദേശീയത

ദേശീയതയുടെ പരിമിതികളെക്കുറിച്ച് എത്രയോ മനൌഷികൾ മനുഷ്യരാശിയെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. താൻ ഗൈക്കുകാരന്മല്ലെന്നും വിശ്വപ്രാരംഭാണ്ണനും പറഞ്ഞ സോക്രറ്റീസ് മുതൽ ദേശാദിമാനത്തിന്റെ പേരിലുള്ള രക്തചെച്ചാരിച്ചില്ലും വിഡിഷിൽത്തവും താൻ വെറുക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ ഏൻഡ്രൂസ്റ്റുൻ വരെ എത്രയോ മഹാനാർമ്മക്കു മുന്നറിയിപ്പു തന്നിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും ദേശീയതയും ദേശാദിമാനവും യുദ്ധത്തിലെയ്ക്കു നയിക്കുന്നു എന്ന് അവർ പരാതിപ്പെട്ടു. മുർത്തമായ ചരിത്രസന്ദർഭങ്ങളിൽവച്ചുമാത്രമേ ദേശീയതയുടെ ശുശ്രാവോഷങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയു; ചില രാജ്യങ്ങളിൽ പിന്തിരിപ്പുണ്ട് ശക്തികൾ ദേശീയതയെ മുൻനിർത്തി ആക്കാമകമായ നയം പിന്തുടരുന്നതു

കാണാം. ഹിറ്റലറുടെ നാൽപി പാർട്ടി ഇർമ്മൻ ദേശീയതയെ സാമാജ്യ തമഹത്യാകാംക്ഷയുടെ സാക്ഷാൽക്കാരന്തിനു വേണ്ടി ദുരുപയോഗം ചെയ്തു. ചില യുറോപ്പൻ രാജ്യങ്ങളിൽ വിദേശ കൂടിയേറ്റക്കാർക്കെ തിരായി വിദേശം വളർത്തുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾ ദേശീയതയുടെ ഭാഷയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽ ഹിന്ദുമതവും ദേശീയതയും കൂട്ടിക്കുഴച്ചു വലതുപക്ഷ സാമ്പത്തിക സാംസ്കാരിക നയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടാണ്. മതവും ദേശീയതയും കൂട്ടിക്കുഴച്ചു രാഷ്ട്രമുണ്ടാക്കിയതിന്റെ ദുരന്നാനുഭവത്തിൽ നിന്ന് പാകിസ്താനു മോചനം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഇതുപോലെ തുടർന്നാൽ അധികം താമസിയാതെ “പരാജിത രാഷ്ട്രം” (failed state) എന്ന പദവികു പാകിസ്താൻ അർഹതക്കുവരിക്കുമെന്ന് രാഷ്ട്രത്രാജ്ഞതയാർക്ക് ആശക്കയുണ്ട്.

അതേസമയം ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ പാശ്ചാത്യസാമാജ്യവാദ ത്തിനെന്തിരായി ഏഷ്യൻ ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ശക്തിയാർജിച്ചത് ദേശീയതയെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാണ് എന്ന വസ്തുത ഇവ അവസരത്തിൽ പ്രസക്തമാണ്. ചെന്ന, കൊറിയ, വിയറ്റനാം മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റ് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തന്നെ ദേശീയതയുടെ പതാക വഹിച്ചുകൊണ്ട് ജനകീയസമരങ്ങൾ നയിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് മുഴുവൻ ജനങ്ങളുടെയിടയിലും അവയ്ക്ക് അംഗീകാരം നേടാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇന്ത്യയിൽ വലതുപക്ഷപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കമ്മ്യൂണിറ്റ് പാർട്ടികളെ ദേശവിരുദ്ധരെന്നു മുടൈകുത്തുന്നതു നാം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതാതുകാലത്തു രാജ്യം ഭരിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റുകളുടെ എല്ലാ നയങ്ങളും അംഗീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ വിമർശകരെ ദേശദ്രോഹികളായി ചിത്രീകരിക്കാൻ തല്പരകക്ഷികൾ തയ്യാറായി എന്നുവരും. കർമ്മിരിലെ മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനപ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർത്തിയതിന് അരുന്ധതിരോധിയെ sedition (രാജ്യദ്രോഹം) കുറ്റം ചുമതലി വിസർത്തിക്കണമെന്നു ചിലർ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതോർക്കുക. രാജഭരണത്തിൽ രാജാവിനെന്തിരായ കലാപം രാജ്യദ്രോഹമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. പകേശ, ജനാധിപത്യ ദരണക്കുമതത്തിൽ അത് അനുവദനീയമല്ല. അതേ സമയം ഗവൺമെന്റിന്റെയും പട്ടാളത്തിന്റെയും രഹസ്യങ്ങൾ ചോർത്തിക്കാട്ടുകുന്നതു രാജ്യദ്രോഹമാണെന്ന് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അസാൻജയ്യുടെ വികിലിക്കാൻ സർക്കാർ രഹസ്യങ്ങൾ ഇന്ത്യൻറെന്നിൽ പുറത്തുവിടപ്പോൾ ഉണ്ടായ പ്രതികരണങ്ങൾ മറക്കാറായിട്ടില്ല. അസാൻജയ്യെ സ്റ്റൈപ്പിഡനക്കേസ്റ്റിലുംപെടുത്തി ശിക്ഷിക്കാൻ ശ്രദ്ധാം നടക്കുകയാണ്.

വിശ്വമാനവികതയുടെ മുല്യം

ആയുഗിക ഭേദഗതിയും രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പരമാധികാരവും തമിൽ വേർപ്പെടുത്താൻ നമുകൾ സാധ്യമല്ല. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പരമാധികാരം ജനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള എറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപാധിയാണ്. നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള വൈകാരിക ഉദർജ്ജം, അതിനുവേണ്ടി ജീവിൻ ത്യജിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത, ദേശസ്വനേഹത്തിന്റെനു ലഭിക്കുന്നു. പക്ഷേ ജനങ്ങളുടെ ഈ സന്നദ്ധതയെ ചില അഴിമതികളായ അധികാരക്കേന്ത്രങ്ങൾ ചുപ്പണം ചെയ്യുന്നതും നാം കാണുന്നു. കാർഗിൽ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച ഇന്ത്യൻ പാരമാരാഡ അവരവരുടെ നാട്ടിൽ എത്തിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച ശവപ്പെട്ടികളുടെ കച്ചവടത്തിൽ അഴിമതി ഉണ്ടായി, രക്തസാക്ഷികളുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ച ഹിളാറ്റസമുച്ചയങ്ങൾ ഉദ്യോഗസ്ഥരാർക്കെങ്ങെറി. ആയുധകച്ചവടത്തിൽ അഴിമതി കാണിച്ചു കോടീശ്വരമാരായവർ സ്വതന്ത്രരായി വിലസുന്നു. സെസന്യൂത്രിനുവേണ്ട ആയുധങ്ങളുടെയും വിവരസാങ്കേതിക ഉപകരണങ്ങളുടെയും ഗുണനിലവാരം ഉറപ്പാക്കാതെ അവ വാങ്ങിച്ചുകുട്ടി നമ്മുടെ പ്രതിരക്ഷ അപകടപ്പെട്ടുന്നുവരും ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നീല്ല. അതായത്, ദേശത്തിനുവേണ്ടി മരിക്കാൻ കുറേപ്പേരും തയാറായികൊള്ളണം; യുദ്ധത്തിന്റെ പേരിൽ കോടീശ്വരമാരായാണുവും മറ്റു ചിലർക്ക് അവസരം വേണം. അതുസാധ്യമാക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക വൃദ്ധിയും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അതാകട്ടേ, ഒരു രാജ്യത്തിനുകൂടാതുമാത്രം പരിഹരിക്കാവുന്ന പ്രശ്നമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ടാഗോറിനേപ്പോലുള്ള മനീഷികൾ വിശ്വമാനവികത ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചത്. കമ്യൂണിറ്റിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ രചിച്ച മാർക്കസ്യും ഏംബിൽസ്യും ഒരുമിക്കാൻ ആഹാരം ചെയ്തതു ജർമ്മൻ ജനതയോടല്ലായിരുന്നു. “സർവ്വരാജ്യത്താഴിലാളികളോ”ടായിരുന്നു എന്ന് ഓർക്കുക.

കുടുതൽ വായനയ്ക്ക്

1. Das Gupta, Uma (2009) *Selected Writings on Education and Nationalism* (New Delhi : OUP)
2. Dutta, Krishna and Andrew Robinson (1995) *Rabindranath Tagore : The Myriad - Minded Man* (New Delhi : Rupa & Co)
3. Sen, Amartya. (2005) *The Argumentative Indian* (Penguin Books)
4. Tagore, Rabindranath. (2009) *Nationalism: with an Introduction by Ramachandra Guha* (Penguin Books India)
5. Bhattacharya, Sabyasachi. (ed) (1997) *The Mahatma and the Poet* (New Delhi: National Book Trust)
6. മഹിന്ദ്രാമ കാശോർ. (2009) കാശോർ കൃതികൾ : പീഠ ഏജിറ്റേർ കെ. ജയകുമാർ (കോടയം: ഡി.സി.ബുക്ക്)

സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തനത്തിലെ നീതിബോധം

കെ. പി. ഷോഹറൻ

സാഹിത്യതല്പരരായ ആളുകൾ ഒത്തുകുടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലോക്കെ ഉയരുന്ന ചില ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്. എന്നുപറ്റി നമ്മുടെ ലിറ്ററി ജേർണാലിസ്റ്റിന്റെ? ഒരു കാലത്ത് മലയാളത്തിലെ കൊണ്ടാടപ്പെട്ട ആച്ചപ്പതിപ്പുകളിൽ ചിലതിന് വന്നുപെട്ട രൂപമാറ്റം ആളുകളെ വല്ലാതെ നിരാശപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിന്നുയരുന്നതാണ് പ്രധാനമായും ലിറ്ററി ജേർണാലിസ്റ്റത്തക്കുറിച്ചുള്ള ഉത്കണ്ഠംകൾ. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരി യർ, കാമ്പിഫ്രേറി കരുണാകരൻ, ജി. ശക്രക്കുറുപ്പ്, കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ, സി.കെ. അസുക്കുട്ടിഗുപ്തൻ, തായാട്ട് ശക്രൻ, എം.എൻ. വിജയൻ, എം. ശോവിനൻ, എന്നിങ്ങനെ അസാമാന്യപ്രതിഭാശാലികളുടെ ഒരു പാരമ്പര്യം മുന്നിലിത്തിൽക്കെ പുതിയ പത്രാധിപരാര കാണുമ്പോൾ എൻ.വി.യുടെ തന്നെ വരികൾ കടമെടുത്തുപറഞ്ഞതാൽ “ആ മഹാസ ത്രം നോഹ തന്റെ ശോതത്തിൽ പെട്ടോരാണാനോ/പരിഭ്രമിച്ചോടുമീ അൽപ്പപ്രാണർ/അന്നത്തെ പുൽമേടാഞ്ച് എങ്ങനെത്തവൻകാന്താരം/ അന്നത്തെത്തവനോ ശുഖതുച്ഛമാമി ഭൂഗോളം” എന്ന് ആരും മുക്കെത്ത് കൈവിരൽവെച്ചുപോകും. കൈകഴുകിത്തുടച്ച് എടുക്കേണ്ടിയിരുന്ന വാരികകൾ ഇന്ന് എടുത്താൽ കൈകഴുകിത്തുടയ്ക്കേണ്ട അവസ്ഥ യിൽ എത്തിച്ചേരണത്തെക്കാണ്ടാൻ? ഇന്ത്യിടെ പുറത്തിരിഞ്ഞിയ നമ്മുടെ ഒരു ഓൺപ്ലതിപ്പെടുത്തു നോക്കുക. ഒരു ചെറുകമ്മയോ കവിതയോ അതിൽ കാണില്ല. കൗമാരം വിട്ടിട്ടില്ലാത്തവരുടെ ആത്മകമകളും ആത്മഗതങ്ങളും നിന്നെയെ. സിൽക്കാസ്മിത, ഷക്കീല തുടങ്ങിയവരുടെ ജീവിതരേഖകൾ - മേഖലാടിയായി ഇടത്തുപക്ഷ വിരോധത്തിന്റെ മാർക്കറ്റ് പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ നക്സലൈറ്റ് പെൻഷൻകാരുടെ കുന്ന സാരങ്ങൾ - മലയാളത്തിലെ വായനക്കാരെ നമ്മുടെ സാഹിതീയ പത്ര

പ്രവർത്തന രംഗത്തെ പ്രതാധിപമാർ ഇതു ചുരുക്കിക്കാണുന്നുണ്ടോ? എന്നാണ് സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ജീർണ്ണിപ്പിന്റെ കാരണം അംഗൾ? എന്നായിരിയ്ക്കണം സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തന രംഗത്തെ മുല്യവോധവും നീതിവോധവും തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾ ഉയരുന്നതിനെ സാഹിത്യതാല്പര്യമുള്ളവർക്ക് കാണാതിരിയ്ക്കാൻ കഴിയുകയില്ല.

ആദ്യം എടുത്തുപറയേണ്ടത് സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തനം എന്ന സകലപ്പത്തിലെ സാഹിതീയം, പത്രപ്രവർത്തനം എന്നീ രണ്ടുപ രികല്പനകൾക്കും കാലാക്രമത്തിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുചേർന്നിരിയ്ക്കുന്നു എന്നതാണ്. ഒന്നോ രണ്ടോ ചിലപ്പോൾ പ്രാദേശികമായി അതിൽ എടുത്തുനും അധികമോ - ഉദാഹരണത്തിന് വടക്ക് മാതൃഭൂമി, തെക്ക് കൗമുഖി, ജനയുഗം, ദേശബന്ധം പുറത്ത് ജയകേരളം - എന്നാം തരം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ. അവയിൽ എഴുതാൻ തലപ്പോക്കമുള്ള കുറച്ച് കവികളും കമാക്കാരന്മാരും നോവലിസ്റ്റുകളും - ഇവയിലേതെങ്ങുമൊന്നിൽ പേരച്ചടിച്ചു വന്നാൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ശോപുരവാതിൽ തുറന്നു കിട്ടിയതായി ആശസിച്ചു പുതുമുറ എഴുത്തുകാർ, “ഹോ മഹാ ശയ കീർത്തനം പിന്ന ക്ഷേമകുജനം യാചനാ ഹസ്തം” എന്ന ഈ തലപ്പോക്കമുള്ള എഴുത്തുകാരെ അറിയുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്ത പ്രതാധിപപ്രതിഭകൾ - ഇവരെക്കുറിച്ചാണ് ഞാനീ ഇക്കിളികളെ ആട്ടിയോടിയ്ക്കും എന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി പറഞ്ഞത്. ഈ പ്രതാധിപമാർത്തനെ പലരും സ്വന്നം പേരുള്ള വലിയ എഴുത്തുകാരുമായി മുന്നു - അങ്ങനെ ഒരു കാലം - ഇന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് എത്രയോ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ - ആച്ചപ്പതിപ്പുകൾ, ദൈവാരികങ്ങൾ, മാസികകൾ എന്നിങ്ങനെ പതിപ് ആനുകാലികങ്ങൾക്ക് പുറമെ കോളേജ്-സ്കൂൾതലങ്ങളിൽ പ്രകാശനംചെയ്യപ്പെടുന്നവ, കലാസമിതികൾ വായംശാലകൾ തുടങ്ങിയവ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവ, സവിശേഷസന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന സുവന്നിരുകൾ ഇങ്ങനെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ എല്ലാത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വലിയ മുന്നേറ്റം ഒരു വലിയ പ്രശ്നമാണ്. അതാക്കട്ട ഗുണപരമായ മാറ്റമായി മാറിയതൊടില്ലതുനും.

ഇവയ്ക്കുപുറമെ സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെതായ ഒരു വലിയ വെബ് ലോകം അത്യന്തം വ്യാപാരവത്കൃതവും സുതാര്യവുമായ ഒരു വലിയ വെബ് പ്രസിദ്ധീകരണ പ്രപഞ്ചം - ബ്ലോഗുകൾ, ഫെയ്സ്ബുക്കുകൾ, ടിറ്ററുകൾ എന്നിങ്ങനെ - രൂപംകൊണ്ടുകഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു - എഴുത്തിന്റെയും വായനയുടെയും രംഗത്ത് ഒരു വലിയ ജനകീയവത്കരണം തന്നെ നടന്നു കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു - സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും വായനയെക്കുറിച്ചുമുള്ള മുഖ്യധാരാ വരേണ്ടുവാദങ്ങൾ

വലിയ അളവിൽ നിരാകരിയ്ക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. ഒരു പത്രാധിപരുടെ മോതിര വിരൽ തച്ചുകലിഞ്ചേരു രക്ഷാകർത്തുതാം ഇല്ലാതെ തന്നെ പുതിയ എഴുത്തുകാർകൾ പുലരാം എന്നായി. ഇതൊരു ആശാസ്യമായകാര്യം തന്നെ. ഇതിഞ്ചേരു ഫലമായി മുഖ്യധാരയിൽ നിന്ന് അകനുനിന്ന പ്രാന്ത വത്കരിയ്ക്കപ്പെട്ട് ഒരു വലിയ പിഡാഗം ആളുകൾ എഴുത്തിഞ്ചേരുയും വായനയുടെയും ലോകത്ത് വന്നുപെട്ടിട്ടുണ്ട്. പത്രാധിപരുകൾ ചില വരേണ്ട അഭിരുചികളെമാത്രം തുപ്പതിപ്പെടുത്തിയാൽപ്പോരു എന്നായി തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഗൗരവമേറിയ രചനകൾ എന്നതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി അഭിമുഖങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ, സ്ഥരണകൾ, എന്നിങ്ങനെ ജീവിതത്തിഞ്ചേരു എത്തുതുറയിൽപ്പെട്ടവർക്കും എഴുതുകയോ, എഴുതിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാം എന്ന നില വന്നുചേരുന്നു. സാധാരണ പത്രപ്രവർത്തനയിൽ വാർത്തകൾപോലും എങ്ങനെ സ്ക്രൂബികളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുവോ അതിന് സമാനമായ ഒരു പരിവർത്തനം സാഹിത്യരംഗത്തും വന്നുചേരുന്നു എന്നർത്ഥം. സാഹിത്യം പത്രപ്രവർത്തനം വ്യാപാരാടിസ്ഥാനത്തിൽത്തന്നെ ഒരു വലിയമാറ്റത്തിന് വിധേയമായി. വലിയ എഴുത്തുകാരെ കൊണ്ടു വന്നാലേ മാർക്കറ്റിൽ വിജയിക്കു, മാർക്കറ്റിൽ വിജയിച്ചാലേ വലിയ എഴുത്തുകാർ വരു എന്ന ഒരു വിഷമവുതാം സംജാതമായി. ഇത് എഴുത്തിഞ്ചേരു ശുണ്ടപരമായ അവസ്ഥയെ ഒരു വലിയ അളവിൽ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യു. ഇപ്പോൾ കോഴിക്കോട്ടു നിന്നു തന്നെ വ്യാപാരാടിസ്ഥാനത്തിൽ മത്സരിക്കുന്ന നാലു മുഖ്യപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. എഴുത്തുകാരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കുക എന്ന പത്രാധിപയർമ്മത്തിന് പ്രസക്തിയില്ലാതായെന്നർത്ഥം. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇത്രപേരെ സാഹിത്യത്തിൽ വളർത്തി എന്ന് ഒരു പത്രാധിപരുക്കോ എന്നെന്ന സാഹിത്യത്തിൽ വളർത്തിയത് ഇന്നാരാണ് എന്ന് കൃതജ്ഞതാപുരിപ്പം ഒരെഴുതുകാരനോ പറയേണ്ടതില്ലാത്ത സാഹചര്യം വന്നുചേരുന്നു. ഹൃദയദ്വീകരണക്കും സാഹിത്യം എന്നും, സാഹിത്യം മനസ്സിൽ അവശേഷിപ്പിച്ച അനുഭവ തീവ്രതയാണ് നിരുപണം എന്നുമുള്ള അവസ്ഥപോയി. കാല്പനികനാക്കുക എന്നത് അത്യന്തം ലജ്ജാകരമായ ഒരു പരസ്യയും, ഇ-പ്രഷ്ടണിസ്റ്റിക് നിരുപണം എന്നത് ക്ഷുന്വലപ്രഭാത അവരായവും ആയിരത്തീർന്നു. എന്നു നന്ദികോയാലും വേണ്ടില്ല നിലനില്പിനുവേണ്ടി മത്സരിയ്ക്കുക എന്നത് സാഹിത്യം പത്രപ്രവർത്തനത്തിഞ്ചേരുയും ശൈലിയായിതീർന്നു. അറിവുകളും ചിത്രങ്ങളും അടക്കം എന്നും നിമിഷങ്ങരെക്കൊണ്ട് ധൗൺലോഡ് ചെയ്യാമെന്നിരിയ്ക്കും ലേജേട്ട് ഡിസെസൻ, ഉള്ളടക്കം എന്നവിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതു മത്സ

രിയ്ക്കുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കിടയിൽത്തന്നെ ആരോചകമായ ഒരു ഐക്കരുപ്പവും അവർത്തനവിസ്ഥരയും ഉണ്ടാകുന്നുമുണ്ട്. മറ്റാരുകാരും ഇവിടത്തെ ഓരോ സംഘടനയ്ക്കും സ്വന്തം മുഖ്യപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നതാണ്. വനിതകൾ, വിദ്യാർത്ഥികൾ, സർവീസ് സംഘടനകൾ, വർഗ്ഗവഹിജനസംഘടനകൾ തുടങ്ങി എല്ലാവർക്കും സ്വന്തം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുണ്ട്. അവയുടെ വരിസംഖ്യ പലപ്പോഴും നിർബന്ധിതമായതുകൊണ്ട് മറ്റ് ആനുകാലികങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അത്തരം വായനക്കാർക്ക് സെലക്ടീവ് ആക്കേണ്ടിവരുന്നു. ചിലപ്പോൾ റാപ്പുകൾ പോലും പൊട്ടിയ്ക്കാതെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വായനക്കാരുടെ കൈകളിലും - വായനക്കാർ എന്നാണോ വരിക്കാർ എന്നാണോ പറയേണ്ടത് - കടന്നുപോകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും വിരളമല്ല. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കവിത അല്ലെങ്കിൽ കമ കണ്ടു എന്നല്ലാതെ വായിച്ചു എന്നിപ്പോൾ ആരും പറയാറില്ലല്ലോ. കണ്ടു എന്നുപോലും പറയാനാകാത്തവിധം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ എല്ലാം പെരുകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഇവിടെ സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തന രംഗത്തെ പ്രവർത്തകരുടെ - പ്രധാനമായും പത്രാധിപരുടെ പരിശീലനകൾ എന്നായിരിയ്ക്കണാം? ഏതാനും നിർദ്ദേശങ്ങൾമാത്രം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കണാം - ഞാൻ മതായി ഇന്ത്രയധികം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുള്ള ഒരു പരിത്യേക്കിത്തിൽ തന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം ആരെയാണ് അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്യേണ്ടത് എന്ന് പത്രാധിപർ ആദ്യം തന്നെ തീരുമാനിയ്ക്കണാം - തന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഒരു നയപരമായ പരിപ്രേക്ഷ്യം (Policy Perspective) ആദ്യം - തന്നെ നിർവ്വഹിക്കാൻ പത്രാധിപസമിതിയ്ക്ക് കഴിയണം - സാഹിത്യ സാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ എത്ര ഒഴിഞ്ഞുകീടക്കുന്ന സ്ഥല രാഷ്ട്രിയിൽ ആണ് താൻ പ്രവർത്തിയ്ക്കേണ്ടതെന്ന തിരിച്ചറിവ് വേണം. ഉദാഹരണത്തിന് ഞാൻ പത്രാധിപരായ ദേശാദിമാനിവാരികയുടെ കാര്യം പറയാം - സർഗ്ഗാത്മക രചനയുടെ രംഗത്തും, മാർക്കസിയൻ സാംസ്കാരിക വിമർശനത്തിന്റെ രംഗത്തും നിലനിൽക്കുന്ന ശുന്നുസ്ഥലികൾ നിക തനാനാണ് ഞങ്ങൾ ശ്രമിയ്ക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തെ കേവലമായ സാഹിത്യ മാനദണ്ഡങ്ങൾക്കാണു മാത്രം അല്ലകാൻ കഴിയില്ലെന്നും, സാഹിത്യ രചനയും വിമർശനവും ഒരു സോഷ്യൽ കൺസ്ട്രക്ട് (Social construct) ആയി മാറുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ള തിരിച്ചറിവോടെ സർഗ്ഗാത്മക രചനകളെയും അവയുടെ പാഠനിർണ്ണിതികളെയും തിരിച്ചറിയാനാണ് ഒരു വാർക്ക് എന്ന നിലയിൽ ഞങ്ങൾ ശ്രമിയ്ക്കുന്നത്.

സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തന രംഗത്ത് ബാലപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും, വനിതാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും, കേവലവിനോദപ്രധാന

മായ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും, ആരോഗ്യ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും, സംഘടനാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും ഒക്കെ അവധുദേതായ ധ്യാനവും പ്രാധാന്യവും ഉണ്ടെന്ന സത്യവും ഒപ്പം ഞങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. പക്ഷേ എങ്ങനെന്ന പ്രസിദ്ധീകരണം കൊണ്ടുപോകുന്നേം ശരാശരി വായന ക്കാരൻ്റെ അറിവു നിലവാരത്തെയും, ആത്മാഭിമാനത്തെയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന നിലപാടുകൾ എടുക്കാതിരിയ്ക്കുക എന്നതാണ് ഈ രംഗത്തെ എറ്റവും വലിയ നീതിബോധം എന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസി യ്ക്കുന്നു. ഇവിടത്തെ ശരാശരി വായനക്കാരൻ സിൽക്കിൾക്കിളിക്കൈയാണ് മനസ്സുകൊണ്ട് സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതെന്ന പത്രാധിപബോധം പക്ഷേ വിമർശിയ്ക്കപ്പെടുകതെന്ന വേണം. അതോടൊപ്പം തന്ന ഭാഷ, ലാഭബന്ധബോധങ്ങൾ എന്നിവയുടെയെല്ലാം തലങ്ങളിൽ കാലാനുസ്പ തമായ മാറ്റങ്ങൾ സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെങ്കിലും, ഭാഷയോ ലാഭബന്ധിയമായാണ് വേണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ട എന്ന സമീപനവും വിമർശിയ്ക്കപ്പെടേണ്ടതുതന്നെന്നാണ്. വിഭവങ്ങൾ സമാഹരിയ്ക്കപ്പെടുന്നോൾ അവയുടെ സമകാലിക പ്രസക്തിയും പ്രാധാന്യവും കൂടുതുമായ ബോധ്യ തന്താട നീഥ്യയിക്കപ്പെടേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഭാഷയാണ് എറ്റവും പ്രധാനം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടോടുകൂടി അതിന്റെ തിളക്കവും മുർച്ചയും നഷ്ടപ്പെടാതെ നോക്കാനുള്ള നീതിബോധവും സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തന തത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാകണം. ഈ രംഗത്ത് പതിവു പത്രപ്രവർത്തന നടത്തിന്റെ രംഗത്തുകൂടെ സ്വീഷ്ടകിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഭാഷാവൈകളുംഞ്ചെളി ഒരു വലിയ അളവിൽ പരിഹരിയ്ക്കുക എന്ന ദാത്യംകൂടി സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന് നിർവ്വഹിയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അനാരോഗ്യക രഹായ മത്സരത്തിനുവേണ്ടിയും, അനാശാസ്യമായ പ്രചരണത്തിനുവേണ്ടിയും ഉള്ളടക്കത്തെ പെക്കിളിവിൽക്കരിയ്ക്കുന്ന രീതികൾ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ നയരൂപീകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിഷ്കൃഷ്ട മായി പരിശോധിയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഒരേസ്ഥാപനം തന്ന പലതലങ്ങളിലുള്ള സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന ഒരു രീതിയാണ് ഈ കോർപ്പറേറ്റ് മാനേജ്മെന്റ് രംഗത്ത് കാണുന്നത് - മാതൃഭൂമി - മനോരമ പോലുള്ള കോർപ്പറേറ്റ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്ക് ദിനപത്രത്തിനു പുറമെ വന്നിൽ, ഭാഷാപോഷിണി, മലയാളമനോരമ, ബാലരമ, ശൃംഗാരകച്ചമി, മാതൃഭൂമി വാരിക, തൊഴിൽവാർത്ത, ബാലഭൂമി എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഉണ്ടോ. ഇത്രയുമധികം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കാണ്ടുദ്ദേശിയ്ക്കുന്നത് ഓരോ തലങ്ങളിലും യുള്ള വായനക്കാരുടെ അഭിരൂചിച്ചുംശണത്തിലും ലഭിയ്ക്കുന്ന വരുമാനം മാത്രമല്ല ഈ വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളെ സവിശേഷമായി ഉന്നം

വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള പരസ്യത്തിലുടെയുള്ള വരുമാനം കൂടിയാണ്. സഖി മെന്റോകൾ പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുവോൾ കാഴ്ചപ്പൂട്ടുകൾ പ്രവർത്തിയ്ക്കു നാതിന്റെ പിരകിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര രീതികളും ഈ നീതിവോധ ത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളാണ്. ഉദാഹരണങ്ങളിൽ പാർപ്പിടന്നതാടു ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു സൗഖ്യമെന്തോണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു - അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട വാസ്തവ വിശ്വാസങ്ങൾ, ആധിക്യവരങ്ങൾ, അനാവശ്യപാശ്ചചലവുകൾ, പ്രാശി എന്നിങ്ങങ്ങൾ പലതിലും ഉന്നതിൽ നല്കാം - അതേസമയം പാർപ്പിട നിർഭ്യാണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ, വസ്തുവെല്ല സംബന്ധിയായ പ്രശ്നങ്ങൾ (സ്വീകരിക്കുന്ന ഓഫ് മെറ്റീരിയൽസ്) വസ്തു ലഭ്യത, ഈ രംഗത്തെ പുതിയ മാഫിയാവത്കരണങ്ങൾ, ചെലവുകുറഞ്ഞ പൂനുകൾ, ലഭ്യത കുറഞ്ഞ വസ്തുക്കൾക്ക് പകരം വെയ്ക്കാവുന്ന മറ്റു വസ്തുകൾ എന്നിങ്ങങ്ങൾ മറ്റാരു കാഴ്ചപ്പൂട്ടിലും ഇത്തരമൊരു പ്രസിദ്ധീകരണം പുറത്തിരക്കാം. ഇവിടെയാണ് പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ നിലപാടുകളുടെ പ്രശ്നം ഉയരുന്നത്. ആരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് പ്രസിദ്ധീകരണം എന്ന കാഴ്ചപ്പൂട്ടുതന്നെന്നയാണ് പ്രധാനം.

അതേപോലെതന്നെ സംബാദങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, തുടങ്ങിയവ സംബന്ധിച്ച വിഷയങ്ങൾ, വ്യക്തികൾ എന്നിവ തിരുമാനിയ്ക്കു നാതിനുപിരികിലെ കാഴ്ചക്കോണുകളിലും പ്രത്യയശാസ്ത്ര സമീപനങ്ങൾ പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. പുതിയ എഴുത്തുകാർ, ചിത്രകാരരാർ എന്നിവരെ കണ്ണടത്തുനിടത്തും ഇതേ രീതിയിൽ പത്രാധിപരുടെ നീതിവോധവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും ഒരു വലിയ പക്ഷുവഹിയ്ക്കുന്നതു കാണാം.

സഹോദരാഷകളോടൊക്കുന്ന നിലപാടുകളും ഇതേ നീതിവോധത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പൂട്ടിൽത്തന്നെന്നയാണ് പരിശോധിയ്ക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരു കാലത്ത് ബംഗാളി, ഹിന്ദി, തമിഴ്, കർണ്ണാടകം, പോലുള്ള ഭാഷകളിലെ സന്ധന സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിശോധന നമുക്കു ലഭ്യമായത് അക്കാദമിയുടെ പരിശോധകളിലുടെയാണ് - മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പുതിപ്പിന്റെ റിപ്പബിക്കറിന ലക്ഷ്യങ്ങൾ, കാമ്പിയൈറ്റി കരുണാകരണ്ണും ജനയുഗ്മത്തിൽ വന്ന പരിശോധകൾ എന്നിവ ഓർത്താൻ മതി. മാതൃഭൂമി ഹിന്ദിയിൽ യുഗ്മപ്രഭാതം എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണംതന്നെ തുടങ്ങി. ഒരു ഫെഡറൽ സംഘധാരാധികാരിയായിരുന്നു വിദ്യാർത്ഥി-യുവജനപിഡാഗോജിളേ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള പതിപ്പുകളുടെ കാര്യവും. മാതൃഭൂമിയുടെ വിശ്വപ്പതിപ്പാണ് മലയാളത്തിലെ ഇന്നത്തെ മുഖ്യധാരയിലെ പല എഴുത്തുകാരയും

രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്തത്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ ഇന്നും സാഹിതീയ പത്ര പ്രവർത്തനത്തിന് മാത്യുകയാക്കിയെടുക്കാവുന്നതാണ്.

പത്രാധികാരി നീതിബോധത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ കൊടിയട യാളം പ്രഹരിപ്പം നിഷ്ഠയിൽക്കും തന്നെയാണ്. വായനക്കാരുടെ അഭിരുചികൾ തെളിയ്ക്കുന്ന വഴിയ്ക്കൽ നടക്കണ്ണോ അതോ തെളിയ്ക്കുന്ന വഴിയെ നടക്കാൻ വായനക്കാരെനു പഠിപ്പിയ്ക്കണ്ണോ എന്ന പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യം സാഹിതീയപത്രപ്രവർത്തന രംഗത്ത് ഉയരുന്നുണ്ട്. “ഞങ്ങളെ ആരും പഠിപ്പിയ്ക്കാൻ വരണ്ട്” എന്ന ഒരു താൻപോരിമ മുഖത്തെഴുതിവെച്ച കാലത്ത് ഈ ചോദ്യത്തിൽ ഒരു വലിയ ജനാധിപത്യ അധികാർമ്മിക്കയുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യം ഞാൻ തന്നെ സംശയിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കാലത്തിന്റെ സാഹിത്യരൂപിയേണ്ണൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സാഹിതീയപത്രപ്രവർത്തനമുണ്ട് ഒരു വലിയ പക്ക വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയാണ് ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. ഒരു സമൂഹ ത്വിന്റെ അഭിരുചിരൂപികരണത്തിൽ സാഹിത്യ പത്രാധികാരികൾ തിരിച്ച യായും വലിയ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റാനുണ്ട്. അക്കാദ്യത്തിലോ കട്ട പത്രാധിപരുടെ പത്രയശാസ്ത്ര വിശ്വാസങ്ങൾക്കും പത്രത്തിന്റെ മാലികനയരൂപികരണങ്ങൾക്കും വലിയ പക്ക വഹിയ്ക്കാനുമുണ്ട്.

ചുരുക്കത്തിൽ വളരെ വൈരുദ്ധ്യാത്മകമായ ഒരു പ്രവർത്തനമേഖലയാണ് സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തന രംഗത്തെ പത്രാധിപരുടുടെ. വായനയുടെ നിലവിലുള്ള താല്പര്യങ്ങളും ഇഷ്ടകാനിഷ്ടങ്ങളും ഒരു ഭാഗത്തും മാറ്റിയെടുക്കാൻ പത്രാധികാർ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്ന രീതികളും തമിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം - ഒരു വായനക്കാരനെന്ന നിലയിൽ സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളും പൊതു വായനാ സമൂഹത്തിന്റെ ബഹുസ്വരതയാർന്ന വായനാതാല്പര്യങ്ങളും തമിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം. ഒരു പൊതുനയ രൂപികരണം മുലമുണ്ടാകുന്ന ഏകസ്വരതയും വിഭവവൈവിദ്യം ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്ന വായനാസമൂഹത്തിന്റെ ബഹുസ്വരതയും തമിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം - ഭാഷാലാവണ്ണനിയമങ്ങൾ, നിലപാടുകൾ എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിലുള്ള പാരമ്പര്യബലതയും, മാറിവരുന്ന കാലത്തിനൊത്തുള്ള നൃതന ഭാവങ്ങളും തമിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം - ഇങ്ങനെ ഒരു വൈരുദ്ധ്യം നിന്നും ഒരു നിലപാടുകൾ നടപ്പിൽ നിന്നും ഒരു സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തന രംഗത്തെ ചുമതലക്കാരൻ എപ്പോഴും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്. പഴയനീതിബോധങ്ങളുടെ നേരനേരരൂപങ്ങളിലും വർത്തമാനത്തിനും ഭാവിയ്ക്കും വേണ്ടി ഒരേസമയം പ്രവർത്തിയ്ക്കാൻ നിയുക്തനായ ഒരാളാണ് ഈ ചോദ്യം പത്രാധികാർ.

സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം - പത്രാധികാരിയർഷം.

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനവും വാർത്താപത്രപ്രവർത്തനവും അമ്ഭവാ രാഷ്ട്രീയപത്രപ്രവർത്തനവും അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യത്യസ്ത ഞങ്ങളാണ് എന്ന കാഴ്ചപ്പൂട്ടിൽനിന്നു മാത്രമേ സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിലെ പത്രാധികാരിയർഷ്ഷ്മരണക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയ്ക്ക് പ്രസക്തിയുള്ളു. അല്ലാത്തപക്ഷം, സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനരംഗത്തു മാത്രമായി ഒരു പത്രാധികാരിയർഷ്ഷ്മരണക്കിന് അർത്ഥമല്ലോ. പത്രപ്രവർത്തനം എന്ന പൊതു വ്യവഹാരത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയാണ് സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം. മുകളിലും, അതിന് തന്ത്രായ വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരു മുഖ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇതിനേക്കുറിച്ച് ഒരു മൂലിക ധാരണ പോലും നമ്മുടെ മികച്ച പത്രം ഉടമകൾക്കും ഉണ്ട് എന്നതിന് തെളിവുകളില്ല. സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർക്ക് സവിശേഷമായ എന്നെന്നക്കിലും കഴിവുണ്ടായിരിക്കണമെന്നോ, അവർക്ക് വിശേഷിച്ചെന്നെന്നക്കിലും പരിശീലനം നൽകേണ്ടതുണ്ട് എന്നോ അവർ കരുതുന്നുമില്ല. തങ്ങളുടെ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനരംഗത്തും രാഷ്ട്രീയ പത്രപ്രവർത്തനത്തിലും ഒരേ തരത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികളാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ളത് എന്ന ധാരണയിൽ, ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിലുള്ള ജീവനക്കാരെ, ദേശസ്വാക്ഷര്യത്തിന്റെയോ സ്ഥാപിത താൽപര്യങ്ങളുടെയോ പേരിൽ പരസ്പരം മാറ്റുന്നതിൽ അപാകമുണ്ടാണ് ഇവർ കരുതുകയില്ല. പൊതുവെ പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്ത് അടിസ്ഥാനപരമായ ചില പാഠങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുകയും പരിശീലനം നേടുകയും മാത്രം ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്ക് സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനരംഗം സുഗമമായും സഹായയും കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിണ്ടതയ്ക്കുമെന്ന് കരുതാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനരംഗത്ത് പമ്പാംഗം സംബന്ധിക്കുന്നു എന്നു തോന്നാൻ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ ഇടപെടുത്തുന്നു. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ഉദ്ദേശ്യ-ലക്ഷ്യങ്ങളും, പ്രവർത്തനത്തിനികളും, ഉൾക്കൊഴുക്കളും, സന്നദ്ധരൂഷാസ്ത്ര

അങ്ങും ഈ രണ്ടു മേഖലകളിലും അനുവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാഹിത്യപരമൈപ്പവർത്തനയിൽ പ്രതാധിപയർമ്മം ഒരു ഭാഗത്തിൽവരെ മാണം; രാഷ്ട്രീയപരമൈപ്പവർത്തനയിൽ അതൊരു ജീവികയും. ആദ്യത്തെത്ത് ഒരു മിഷൻ (mission) ആണ്; രണ്ടാമത്തെത്ത് ഒരു പ്രോഫെഷന്റും (profession).

‘ഭാരത’ത്തിൽനിന്ന് ‘ജീവിക’യിലേയ്ക്കുള്ള അകലമുണ്ട് സാഹിത്യപരമൈപ്പവർത്തനയിൽനിന്ന് രാഷ്ട്രീയപരമൈപ്പവർത്തനയിൽ ലേയ്ക്ക് എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിൽ പഴക്കുചുവ തോന്ത്രം ചിലരുകില്ലും ഉണ്ടാവാം. കാരണം, സാഹിത്യപരമൈപ്പവർത്തനം എന്ന പ്രയോഗത്തിൽനിന്ന് സാഹിത്യാനുബന്ധമായ പരമൈപ്പവർത്തനം എന്ന നേരായ പൊരുൾ തീരണവും ചുരുണ്ടിക്കളെ ഇരുക്കുകയും, പത്രപ്രവർത്തന (Journalism) തെരുവിൽനിന്ന് സാഹിത്യപരം (Literary) ആക്കാം എന്ന, തലതിരിഞ്ഞ അർത്ഥം അതിലേയ്ക്ക് ഉരുക്കിയോഴുക്കുകയും ചെയ്ത്, പത്രപ്രോർട്ടൂക്കളെ സാഹിത്യമയമാക്കുന്ന, അമൈറ്റ, കമാത്രകമാക്കുന്ന (News report കളെ News Story കളാക്കുന്ന) കലാത്രന്മാക്കിയെടുത്തിട്ടുണ്ട് ആധുനിക-ആശോള-കമ്പോളവത്കൃത പരമൈപ്പവർത്തനം. ഇംഗ്ലീഷിലും അമേരിക്കയിലും ഒക്കയുള്ള സകാരൂസ്ഥാപനങ്ങളും പ്രശസ്ത യുനിവേഴ്സിറ്റികളും മറ്റും, സർഗ്ഗാത്മകരചന (Creative writing) യിലും പത്രപ്രവർത്തന (Journalism) ത്തിലും നടത്തുന്ന ഡിഗ്രി, പോസ്റ്റ് ശാജേറ്റ്, പി.എച്ച്.ഡി. കോഴ്സുകളുടെ പാഠ്യവിഷയങ്ങളും മറ്റു വിശദാംശങ്ങളും പരിശോധിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം ബോധ്യമാവും. കമേറ (Non-fiction) വസ്തുതാരിപ്പോർട്ടൂക്കളെ എങ്ങനെ സാഹിത്യപരമാക്കി, വികാരവത്കരിച്ച്, കൂടുതൽ വായനാസൃവവും സീക്രാറ്റയും നല്കാനാവും എന്നാണ് ഇവിടെ അനേകിക്കുന്നത്; പുതിയ തലമുറയിലെ പ്രവർത്തകരെ പറിസ്ഥിക്കുന്നത്.

സാഹിത്യത്തിന്മേൽയും പത്രപ്രവർത്തനയിൽന്മേയും സംഗമത്തിൽനിന്നാണ് സാഹിത്യപരമൈപ്പവർത്തനം ജന്മം കൊള്ളുന്നത് എന്ന, ഏറെ ലഭിതവത്കരിക്കപ്പെട്ട, ഏറെക്കുറെ ബാലിശവുമായ ഒരു പീക്ഷണത്തിലുന്നിക്കൊണ്ടാണ് ഈ ശിക്ഷാസ്ഥാനം വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളത് എന്ന തോന്ത്രം. ഇതൊരു ജാരസന്നതിയാണ് എന്നുപോലും പരാമർശിക്കപ്പെട്ടുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. മേലിൽ, സാഹിത്യപരമൈപ്പവർത്തനവും ‘വിശദാംശാല പല’ (World Wide Web - www) യും തമിലുള്ള സംഗമത്തിൽനിന്ന് മറ്റാരു പുതിയ തരം സകാരസന്നതി ഉടലെടുത്തേയ്ക്കു മെന്നും ഈ രംഗത്ത് ഗവേഷണം നടത്തുന്നവർ പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ട്. (Just as literary journalism was born of a coming together of Journalism and world wide web may come together

to create a new hybrid. - 'The Convergence of Literary Journalism and the World Wide Web' - Cindy Royal and Dr.James Tankard.) അങ്ങനെ പറയുമ്പോഴും ഉന്നതിൽ നൽകുന്നത് സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ എങ്ങനെ കമാക്മനസക്കേത്തങ്ങളെ (story-telling technique) സന്നി വേശിപ്പിക്കാം എന്ന ചിന്തയ്ക്കാണ് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ പ്രകരണത്തിൽ പ്രായേണ ഉദ്ദിച്ചു കാണാറുള്ളത്, ‘രണ്ടായി കപോലെ വായിച്ചുപോകാവുന്ന തരത്തിൽ വാർത്താപത്രലേവനം എഴു താൻ കഴിഞ്ഞെന്തയ്ക്കാം’ (“It just might be possible to write journalism that wouldread like a novel) എന്ന, Tom Wolfe എന്ന ഒരമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരന്റെ വാചകമാണ്. 1973-ൽ ആണ് Tom Wolfe എഴു “The New Journalism” എന്ന ശ്രദ്ധം പൂർത്തുവരുന്നത്. ആഗോളതലത്തിൽ ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമങ്ങൾ അച്ചടിമാധ്യമങ്ങളുടെ തട്ടങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഭീഷണമായ തോതിൽ കടന്നുകയറ്റും തുടങ്ങിയ കാലം. നവ പത്രപ വർത്തന (New Journalism) രംഗത്തെ ശവേഷണങ്ങളുടേയും കണ്ണെ തലലുകളുടേയും പിറകിൽ ആഗോള അച്ചടി മാധ്യമങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയും പണവുമാണ് പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നത് എന്ന് ന്യായമായും ഉള്ളവിക്കാവു നാന്തര്യുള്ളൂ. അങ്ങനെ പത്രവാർത്തകൾ കമകളും നോവലുകളും ആകുന്നു. തങ്ങളുടെ വായനക്കാർ കൈവിട്ടു പോകാതെ, അവരെ പിടിച്ചു നിർത്തേണ്ടാൽ എങ്ങനെ എന്ന്, പത്രം മുതലാളിമാരുടെ ചിന്തയിലാണ് ‘നവ പത്രപ്രവർത്തന’ തിന്റെ പിരിവി എന്നതുമാണ്.

‘വായനാസുവ’ തിന്റെയും ‘സീരികാര്യത’ യുടേയും പിരിക്കിൽ കുപോളസംസ്കൃതിയുടെ കോമ്പള്ളുകൾ കാണാൻ വിശ്രഷ്ടവേഷം നാവെദ്യത്യന്തിന്റെ കള്ളടയാനും ആവശ്യമില്ല. വർദ്ധിച്ച വായനാസുവവും പെരുകുന്ന സീരികാര്യതയും ഒഴുകിയെത്തുന്നത് പത്രത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിലേയ്ക്കും കോപ്പി വർദ്ധനവിലേയ്ക്കുമാണ്. കോപ്പികുടുന്നത് പത്രംളടമയുടെ ലാഭവിഹിതത്തിലേയ്ക്കും.

പത്രംളടമയ്ക്ക് ഒരുവിൽ പാണ്ട ലാഭവിഹിതത്തിലേ താല്പര്യമുണ്ടാവേണ്ട കാര്യമുള്ളൂ. അതുവരെയുള്ള കാര്യങ്ങളാക്കേ സംഘ ടീഫ്ലിക്കാനും പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്തെ തുടക്കക്കാരെ ധമാക്കുമും ഒരു കണിയെടുക്കാനും വിവരമുള്ളവരെ വിലയ്ക്കുക്കൊണ്ട് വിശ്രമമില്ല. ഈ കുപോളസംസ്കാരം ആഗോളവ്യാപകമാണ്. പടിഞ്ഞാറങ്ങനെയാണ് എന്നതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ നാട്ടിലും മരിച്ചാവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാണോ. ‘വാക്കുകൾക്കാണ്ടുള്ള വ്യവസായം’ എന്നാണെത്ര പത്രപ്രവർത്തനത്തിനുള്ള കേരളപാഠാവലി നന്നാംപാഠ നിർവചനം. മറ്റൊരാറു വ്യവസായമേഖലയേയുംപോലെതന്നെ പത്രപ്രവർത്തനവും ഒരു വ്യവസായരംഗമാണ് എന്ന അടിസ്ഥാനമോധനയ്ക്കിലാണ് തുടർന്നുള്ള പരി

ശീലനഞ്ചേള്ളം സംവിധാനം ചെയ്യുന്നത്. വാക്കുകൾ - അമവാ, ഭാഷ - ഒരു കച്ചവടചുരക്കു മാത്രം. ഉല്പന്നം എങ്ങനെ പരമാവധി വിറ്റഴി കാം, പരമാവധി ലാമേണ്ടാക്കാം എന്ന ബിനുവിലുന്നിയാണ് എല്ലാറ്റി നേരും തുടക്കവും തുടർപ്പവർത്തനങ്ങളും. തങ്ങളുടെ ഉല്പന്നത്തി നുള്ള കമ്പോളം ആകാവുന്നതു വികസിപ്പിക്കുക എന്നത് ഏതു വ്യാപസാധിയുടെയും ആത്യന്തികലക്ഷ്യമായിരിക്കും. ഈ ലക്ഷ്യം നേടി യെടുക്കുന്നതിന് ഏതു പ്രവർത്തനത്ത്വത്തും അധാർ പ്രയോഗിക്കും; പ്രയോഗിക്കുകയും വേണം. അതിൽ അധാർമ്മികമായി യാതൊന്നു മില്ല. പക്ഷേ, പത്രപ്രവർത്തനം, കമ്പോളം പിടിച്ചടക്കാനുള്ള ഒരു വ്യവസാധനം എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ് ഓന്നുമല്ല എന്ന നിലപാടിൽ, ഭാഷ കമ്പോളം പിടിച്ചടക്കാനുള്ള ഒരുപകരണം, അമവാ, ആയുധം മാത്രമാണ് എന്നുവരുന്നു. ഒരു നാടിന്റെ സംസ്കാരമാണ് ഭാഷ. അപ്പോൾ, ഇവിടെ കമ്പോളച്ചുരക്കാക്കുന്നത് നാടിന്റെ സംസ്കാരത്തേയാണ്. ഈ ഉൾക്കൊഴം്ഗളും നമ്മുടെ പത്രങ്ങൾക്ക് പൊതുവെ നഷ്ടപ്പെടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്ത് വ്യാപനത്തിനും പുതിയ വെളിച്ച അശ്രീക്കും വേണ്ടിയുള്ള അനേകം ശാഖകളാം, ‘നവപത്രപ്രവർത്തന’ ത്തിലെ ത്തിക്കുന്നു. നവപത്രപ്രവർത്തനം എന്ന പേരിന് സീകാരുത പോരല്ലോ എന്ന തോന്ത്രം സാഹിത്യത്തെ കൂടുവിടിക്കുന്നു. അങ്ങനെയാണ് സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം എന്ന പദം ‘ഹൈജാക്സ്’ ചെയ്യപ്പെടുന്നത്; അമവാ, ആ പദത്തിന് അർത്ഥമലോപം സംഭവിക്കുന്നത്. ഈ മേഖല ഡിൽ ‘നവ പത്രപ്രവർത്തനം’ എന്നത് ഇന്ന്, Wolfe-ന്റെ ശ്രമത്തിന്റെ പേരുമാത്രമാണ്. വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത് ‘സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനം’ എന്ന പദമാകുന്നു. Literary Journalism എന്ന പ്രയോഗം തലതിരിച്ചിട്ട് പരിഷ്കരിച്ച് ‘പത്രസാഹി’ (“Journlit”) എന്ന കീക്ഷണങ്ങു ദിനക്കും.

ഈത്രയോക്കപ്പെറിണ്ടിട്ടും, സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനരംഗത്തെ പത്രാധിപരുടെ ഭാത്യത്തെക്കുറിച്ച് ഒരുക്കശരം പറഞ്ഞതില്ല. പറയാൻിടയായില്ല എന്നത്, സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പമ്പ്രദാശത്തിലേ യക്കുള്ള വിരൽച്ചുണ്ടിയാകുന്നു. സാഹിത്യാനുബന്ധം പത്രപ്രവർത്തനം എന്ന നേരായ വഴിക്കല്ലെ നാമിന് ആ പദത്തിന് അർത്ഥക ല്പന നൽകുന്നത് എന്ന് ആദ്യമേ സുചിപ്പിച്ചു. പത്രരിപ്പോർട്ടുകൾ എങ്ങനെ കമകളും നോവലുകളും പോലെ ആകാം എന്നാണ് പറിപ്പിക്കുന്നതും പറിക്കുന്നതും എന്നും കണ്ണു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ അങ്ങനെ എഴുതിക്കിട്ടുന്നത് അണിയിച്ചൊരുക്കി കമ്പോളത്തിനെ ആകർഷിക്കാവുന്ന രൂപത്തിലാക്കുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥമേ പത്രാധി

പർ എന്ന പദത്തിനുള്ളൂ. അങ്ങനെന കിട്ടുന്ന വിഭവത്തിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരാവശ്യം കമ്പോള്ളത്തിനില്ലാതാനും. “കമ്പോള്ളംനോക്കി”കള്ലാത്ത സാഹിത്യപത്രാധിപരാർ നുമക്കിന് എറു വിരളമായിരിക്കുന്നു. ഇവി ടൊഡൻസ്, തുടക്കത്തിൽ സുചിപ്പിച്ച, ‘ദാത്ര’ത്തിൽനിന്ന് ‘ജീവിക’യിലേ യ്ക്കുള്ള ദുരം. ദാത്രും, ‘മിഷൻ’ ആബോനമും, ജീവിക ‘പ്രേമഹഷൻ’ ആബോനമും ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു. ദാത്രുനിർവ്വഹണത്തിന് സന്തതമായ ഒരു നിലപാടും വൈക്ഷണവും അനുപേക്ഷണീയമാണ്. അതിനനു സാരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ തടസ്സം നേരിട്ടുനോക്കി, അമവാ, ദാത്രുനിർവ്വഹണസംബന്ധത്തോടും നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്ന തോന്തുനോക്കി കിരീടം ഉള്ളിവെച്ച് ഇരഞ്ഞിപ്പോരാനുള്ള ധർമ്മധാരിതയും ഉണ്ടായേ തീരു. സാഹിത്യപത്രാധിപത്രും ‘ജീവിക’യിൽ ഒരുഞ്ഞുനോക്കി ഇപ്പറഞ്ഞത്തോന്നിനും പ്രസക്തിയില്ല. ജീവികയിൽ കർമ്മം അരിക്കാശുമായി ബന്ധ പ്ലേറ്റിക്കുന്നു. എകാദശി നോൽക്കുന്നത് വൈകുണ്ണം പുവാടിയാ കാൻവേണ്ടി അല്ലാണോ. പിടിച്ചു നിൽക്കാൻവേണ്ടി, കമ്പോള്ളുചി നോക്കി വിഭവങ്ങളിൽ എറിവും പുളിയും ചേർത്ത് വിളമ്പുക. കാലാ കാലങ്ങളിൽ കമ്പോള്ളുചി മാറിമറിയുന്നത് നേരത്തെ മണത്തറിയാനുള്ള സ്പർശിനികൾക്കുടീ മെന്നഞ്ഞുവെക്കാനായാൽ അരിക്കാശിനുറപ്പ്; ഉട മയ്ക്കും തുപ്പി.

ഈ പ്രകരണത്തിലാണ് സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിലെ പത്രാധിപയർമ്മത്തക്കുറിച്ച് വല്ലാരു ചിന്തയ്ക്കും പ്രസക്തിയുള്ളത്. സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിലും വാർത്താപത്രപ്രവർത്തനത്തിലും വ്യ ത്രസ്തങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നത് - അമവാ, നിർവ്വ ഹികപ്പേടേണ്ടത് എന്ന ആദ്യബിന്ദുവിൽ നിന്നുതന്നെ തുടങ്ങുക. പത്ര പ്രവർത്തനത്തക്കുറിച്ച് എൻ.വി. കുഷ്ണവാരിയർ കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ചില വരികൾ ഇവിടെ ഉല്ലരിക്കുട്ടു: “അഞ്ചുകൾക്ക് വിവരങ്ങൾ നൽകുക, അവരെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച് ക്രിയോറൂവരാക്കുക എന്ന രണ്ടു ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് രാഷ്ട്രീയപത്രപ്രവർത്തനത്തിന് മുഖ്യമായി ഉള്ളത്. സർവ്വരൂപ നുഡിത്തിയിലുള്ള വായനകാരുടെ കഴിവ് വികസിപ്പിക്കുക, അവരുടെ രൂചികളെ സംസ്കരിച്ച് ഉയർത്തുക, അവരെ അഭ്യസത്തിലൂരക്കുക, ചിന്തയുടെ പുതിയ ചക്രവാളങ്ങൾ അവർക്ക് തുറന്നുകൊടുക്കുക, അവരുടെ സംസ്കാരത്തെയും മുല്യവോധത്തെയും ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുക. മുതലായവയാണ് സാഹിത്യപരമായ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ മുഖ്യ ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ഇതോടൊപ്പം സമൂഹത്തിന്റെ അമുല്യമായ പൊതുസ്വത്തായ ഭാഷയുടെ രൂപഭാഗിയും ആശയാവിഷ്കരണശക്തിയും കണ്ണിശയയും വളർത്തുക എന്ന്, ഭാഷാപരമായ എൽജിനീയറിങ്ങ് എന്നു വിളിക്കാ വുന്ന മറ്റൊരു ലക്ഷ്യവും സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിനുണ്ട്.” (“വി

ചിന്തനങ്ങൾ, വിശദീകരണങ്ങൾ” - പേജ്:229.) പത്രപ്രവർത്തനത്തെ കുറിച്ച് ഇതേയും സ്വാനുഭവചോദിതവും സമഗ്രവുമായി, സുവ്യക്തവും നിർവിശക്തവും ആയി, ആധികാരിതയോടെ പറയാൻ ഇനിയൊരാളുണ്ടാവുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അഭ്യാപകവൃത്തി ജീവിതസ്വപ്നമായി ഉള്ളിൽ സുകഷിക്കുന്നോഴും സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം ജീവിതംത്ര മായി എറുടുക്കേണ്ടിവരികയും അരനുറ്റാണോളം കാലം ആ ദിനത്രം അനന്തസാധ്യവും സ്തുത്യർഹവും സഫലവുമെന്തി നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്ത മഹാനായ പത്രാധിപരായിരുന്നു എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ. ഈ ദീർഘകാല പത്രപ്രവർത്തന ജീവിതത്തിലെ പ്രാരംഭംല്ലട്ടം മാത്രമേ സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനമെന്ന വകുപ്പിൽപ്പെടുത്താൻ പറ്റാതെയുള്ളി. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുമ്പ്, ബൈട്ടീഷ് ഗവർണ്ണറുമുന്തിരിയിൽ “സാര നേഭാരത”മെന്ന വാർത്താപത്രം നടത്തിയിരുന്ന കാലാല്പദ്ധമാണ് ഈവിട ഉദ്ദേശിച്ചത്. ബാകി കാലമത്രയും വാർക്കകളും ദൈവാരികകളും മാസികകളും മായി സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം തന്നെയാണ് എൻ.വി. കെകകാരും ചെയ്തിരുന്നത്. 1989 ഒക്ടോബർ അന്തരിക്കുന്നോൾ എൻ.വി. മാതൃഭൂമിയുടെ ചീഫ് എഡിറ്റർ ആയിരുന്നു. അന്ന് മുഖ്യമായും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത് ദിനപത്രപ്രസാധനത്തിലായിരുന്നു വെകിലും മാതൃഭൂമി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുപോന്ന എല്ലാ ആനുകാലികങ്ങളുടെയും മുഖ്യപത്രാധിപർ എൻ.വി. തന്നെയായിരുന്നു. സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടിച്ച് എൻ.വി. സംസാരിക്കുന്നത് ഇതേയും ദീർഘവും സംഭവബഹുലവുമായ അനുഭവസന്തതിന്റെ പിന്നബലത്തിലാണ് എന്ന് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം, ഇന്ന്, തലതിരിഞ്ഞത്, പത്രപ്രവർത്തനസാഹിത്യം അമെബാ, ‘പത്രസാഹി’ (Journalist) ആയിട്ടുണ്ട്, ആശോളതലത്തിൽ എന്ന നേര സുചിപ്പിച്ചു. എക്കിലും, ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ വാർത്താപത്രപ്രസാധനത്തിന്റെതിരെന്തിനിന്ന് വ്യതിരിക്തമായ ലക്ഷ്യനിർവ്വഹണത്തിനുവേണ്ടിയാണ് സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. പത്രപ്രവർത്തനം എന്ന മുഖ്യധാരതനെ അടിവെർ. പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യമാക്കുന്നതും ഹന്തും, രാഷ്ട്രീയമാണ് തന്നും. ‘സാഹിത്യ ഫോതസാഹിനം പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ആനുഷംഗികപദ്ധതം മാത്രമാണ്’ എന്നും, ‘പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയെല്ലാ, അതിന്റെ ഒരു ഉപധാരയാണ് സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം’ എന്നും എൻ.വി. രേവപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. (ടി. 231).

കേരളത്തിൽ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ വേരുകൾ ചെന്നെത്തുന്നത്, ഗുണർക്കിന്നും നേതൃത്വത്തിൽ മിഷണറിമാർ ആരംഭിച്ച ആശയപ്രചാരണകാലത്തിലേയ്ക്കാണ്. രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്, ‘രാജ്യസമാ

ചാര'മെന്ന വാർത്താപത്രവും ജനതയുടെ ബോധനവീകരണപ്രകാരം അഭിഭ്യുമിക്ക് 'പശ്ചിമാദയ'മെന്ന സാഹിത്യപത്രവും എതാണ്ട് ഒരേ കാലത്താണ് മിഷണറിമാർ ആരംഭിക്കുന്നത്. 'കേരളീയർക്കിടയിൽ ആധുനികരീതിയിലുള്ള ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ഭാതികശാസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവ സംബന്ധിച്ച വിജ്ഞാനം വ്യാപിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു 'പശ്ചിമാദയ'ത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ന് എൻ.വി. ഇരു വഴം വിശദിക്കിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായാണ് 'നിയത്രൂപവും ആധുനികവും വഹാരതത്തിനു പര്യാപ്തവുമായ ഒരു ഗദ്യബേശഭി മലയാളത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്' എന്നും അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിജ്ഞാനവും നവും ബോധാവായ നവീകരണവും ഭാഷാപരിഷ്കരണവും സാഹിത്യപത്ര പ്രവർത്തനം ലക്ഷ്യിക്കിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന വിക്ഷണം ഈ പുർവ്വകാലമായുള്ളക്കളിൽനിന്ന് രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നു.

സാഹിത്യപ്രാത്മാഹിനിലും വായനകാരുടെ അഭിരൂചിന പികരണങ്ങിലും വാർത്താപത്രങ്ങൾക്കും പക്കുണ്ട് എന്ന ധാരണായി പ്രാബാം, നമ്മുടെ ഒരു ദിനപത്രം, പണ്ഡി, തുടർച്ചയായി നോവൽ പ്രസി ഡീക്രിച്ചുപോന്നു എന്നത് ചരിത്രം, വായനകാരെ ആകർഷിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യവും അതിന്റെ പിരികിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. നോവലുകൾക്കും, കമകൾക്കും, സാഹിത്യലേഖനങ്ങൾക്കും, പുസ്തകകാഡിപ്രായങ്ങൾക്കും ഇടംനൽകിക്കാണ്ട് ദിനപത്രങ്ങളുടെ ഭാഗമായി വാരാന്ത പ്രതിപുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോഴും ലക്ഷ്യം സാഹിത്യപ്രാത്മാഹിനംതന്നെന്നായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ എല്ലാ വാരാന്തപ്രതിപുകളിലും സാഹിത്യം പരിധിക്കുപറുത്താണ് എന്നത് വേറെ വിഷയം. കാലം മാറുന്നു എന്നേ ഇതിൽനിന്ന് നിർബന്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ യുഗപരിവർത്തകരായി ഇടം നേടിയിട്ടുള്ള മഹാപത്രികളായ പത്രാധിപത്യാർ നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്ന്, നമ്മുടെ സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനരംഗത്തിന്റെ സമകാലാവസ്ഥയുടെ പശ്ചാത്യലഭത്തിൽ, ഓർക്കാവുന്നതാണ്. യുഗപ്രഭാവന്മാം നായകനുമായ പത്രാധിപതിയെന്നായിരുന്നു കേസരി ബാലകൃഷ്ണപാണ്ഡി. വിശസാഹിത്യത്തിലെ പെജിച്ചങ്ങളെല്ലാകെ മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് ചാലുകീറിയെത്തിച്ച ഹലായുധനായിരുന്നു കേസരി. മഹാകവികളായ പാളിത്തോളം, ആശാനും, ഉള്ളിരും, ജി. ശക്രക്കുറുപ്പും, കവികുലഗുരു പി.പി. കൃഷ്ണവാരിയരും സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനചരിത്രത്തിൽ സ്വന്തമായ ഇൻസ്റ്റിറുള്ള പത്രാധിപത്യാരുമായിരുന്നു. എൻ.പി. അടക്കം, ഈ പത്രാധിപതികളുടെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളേയും പ്രവർത്തനരീതികളേയും അവരവരുടെ സവിശേഷസാഹിത്യചരിത്രസമ്പാദനികളിൽ വെച്ച് പറിക്കുകയും ആ പാഠങ്ങളെ സമകാലപരിത്വേഖനമകളിലേയ്ക്ക്

വേദപ്പിച്ച പാകപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്, ഈ പമ്പേരം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ഞാൻ ദേഹപ്പെടുന്ന ഒരു രംഗത്ത് ആരോഗ്യകരങ്ങളായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിക്കുടായ്ക്കയില്ല.

സാമുഹികമോ, സാംസ്കാരികമോ, സാഹിത്യപരമോ ആയ എത്തു രൂചിവെബ്ജാത്രത്തേയും കാലാനുസാരിയായ മറ്റു വ്യതിയാനങ്ങളേയും കവിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ചില ആധാരമുല്യങ്ങൾ സാഹിത്യപ്രത്യേകവർത്തനരംഗത്തിലെ ധാർമ്മികാടിത്തരിയായി എടുത്തു പറയാൻ കഴിയും. പരിമിതമായ തോതിലാണെങ്കിലും, കഴിഞ്ഞ കാൽനട്ടോണക്കാളം കാലം സാഹിത്യപ്രത്യേകവർത്തനരംഗത്ത് പ്രവർത്തിച്ചുപോരാൻ എന്നിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അംഗൂഹിമാത്രപരിമിതം സുഫൂത്തുകൾ ലേയും അസംഖ്യയും വിരോധികളേയും എറ്റവും എളുപ്പത്തിൽ സന്നാശിച്ചുതരാൻ കഴിയുന്ന ഓന്നാണ് സാഹിത്യപ്രത്യേകവർത്തനരംഗത്തെ പത്രാധികാരം ജോഡി. ഒരു പുതിയ എഴുത്തുകാരനേയോ എഴുത്തുകാരിയേയോ തന്റെ മുന്നിലെത്തുന്ന രചനകൾക്കിടയിൽനിന്ന് കണ്ണടക്കുകയും ആ രചന വേണ്ടപോലെ എഡിറ്റുചെയ്തപ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നോൾ നമ്മുടെ എഴുത്തിന്റെ രംഗത്ത് ഒരു പുതിയ ശബ്ദം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അത് ആ വ്യക്തിയെന്നുംബന്ധിച്ചിട്ടേണ്ടിം, തുടർന്ന് എഴുതാനുള്ള ശക്തമായ പ്രചോദനമാകാം. ഒരു പുതിയ പുവി ത്രിയിച്ചെടുത്തതിലെ സഹരദ്യത്തിന്റെ സകാരുവാനുഭൂതി പത്രാധികാരം ഉള്ളിൽ നിന്നാം. എങ്കിലും അധാരുക്കുന്ന സുഫൂർവ്വലയത്തിൽ ഒരു പുതിയ മുഖം ഇതുകൊണ്ട് ഉഭിക്കുന്നില്ല; അതിന്റെ കാര്യവുമില്ല. ആ പുതിയ എഴുത്തുകാരനോ എഴുത്തുകാരിക്കോ പത്രധികാരാട്ട് വിശേഷിച്ചുരു സഹപ്പുദമോ ആരാരവോ, തന്റെ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിന്റെ പേരിൽ, തോന്നേണ്ട കാര്യവുമില്ല. താൻ ഉഷ്ണിച്ചെഴുതി; കൃതി നന്നായി; പ്രസിദ്ധീകരണാർഹമായതുകൊണ്ട് പത്രാധികർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അത് പത്രാധികാരം ജോലിയുടെ ഭാഗം. അധാരം സന്നം ഉത്തരവാദിത്വം നിന്നവേറ്റുന്നു. വിശേഷപ്പിധിയായി അതിൽ യാതൊനുമില്ല. എന്നാൽ, ഒരു കൃതി പ്രസിദ്ധീകരണാർഹമായി തോന്നിയില്ല എന്നതുകൊണ്ട് നിരസിക്കേണ്ടിവരുന്നോൾ കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നിസ്സാരമായി തീർന്നുകൊള്ളണമാണില്ല. ‘തന്റെ കൃതിയുടെ മേര തിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ട വക്തിരിവോ, സഹാര്യനോ, സംവേദനക്ഷമതയോ തൊട്ടു തെറിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ശുംഭൻ’ ആകുന്നു, ആ എഴുത്തുകാരന്റെ കണ്ണിൽ, പത്രാധികാർ. പത്രാധികാരം വിരോധികളുടെ സംഖ്യയിൽ ഒന്നു കുടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെങ്കിലും അപാകം തോന്നിയതു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ സംഗതി കുടുതൽ കുശങ്ങളും. എഴുത്തുകാരന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ അവഹോളിക്കാൻ പത്രാധികാരം? നമ്മുടെ എഴു

തനുകാരിൽ ഭൂതിപക്ഷം പേരും, തുടക്കക്കാരന്നോ എഴുതിത്തളിഞ്ഞ വരരോഗ വ്യത്യാസമില്ലാതെ, തങ്ങളെഴുതിയതിൽ ഒരു പത്രാധിപർ ഒരു പദം തിരുത്തിയാൽ അതിനോട് തീവ്രമായ അസഹിഷ്ണുത പുലർത്തുന്നവരാണ്. എഴുതിയ പെരുവിരൽ പിറക്കാട്ടാടിച്ചുകളണ്ടു ഇയാൾ എന്ന് പിടണ്ടുതുള്ളുന്നവരും ഉണ്ട്. തന്റെ കവിതയിൽ, ഒരു വരി സ്രൂഖ്യവരയിൽ തുടങ്ങി ശാർഭുലവിക്രീഡിതത്തിൽ അവസാനി ക്കുന്നു എന്നു വന്നാൽ അതു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയില്ല എന്നിരിക്കില്ലോ, ആ പത്രികേക്ക് ചുണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ, ‘വൃത്തനിയമങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണം ചമയക്കാണല്ല താൻ കവിതയെഴുതുന്നത്’ എന്നായാലോ പ്രതികരണം? തങ്ങളെഴുതുന്നതെന്നും അച്ചടിച്ച് വായനക്കാർക്കെത്തിക്കാനുള്ള ഒരു ഇടനിലക്കാരൻ എന്നാവാം പത്രാധിപർ എന്ന പദത്തിന് ഇവർ കല്പി ക്കുന്ന അർത്ഥം. തന്റെ സർവ്വത്ഃപ്രധാനമായ ഉത്തരവാദിത്വം താൻ പ്രസാധനം ചെയ്യുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടും അതിന്റെ വായനക്കാ രോടും ആണ് എന്ന കാര്യം ഗൗരവബോധമുള്ള ഒരു പത്രാധിപർ ഏ കല്പും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. അപാകങ്ങളുള്ള ഒരു രചന അച്ചടിച്ചുവെച്ച ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണം കൈയിലെടുക്കുന്ന, മുല്യബോധമുള്ള, വിവേച നശക്തിയുള്ള ഒരു വായനക്കാരൻ, പത്രാധിപരെ ചുണ്ടി, ‘ഇയാളെ എന്തിനാണിവിടെ നോക്കുത്തിയാകി വെച്ചിരിക്കുന്നത്?, എന്നു നെറ്റി ചുളിച്ചാൽ, അമവാ, ‘തന്റെ സമയത്തിനു താനെങ്കിലും വില കല്പി ക്കണ്ണമല്ലോ’ എന്നു തീരുമാനിച്ചാൽ, അയാളെ പഴി പറയരുത്. ഗൗരവ പുർണ്ണവും വിഭഗ്യവുമായ എധിറ്റിൽ എത്രു നല്ല പ്രസിദ്ധീകരണ ത്തിനും, കേവലം അലക്കാരമല്ല, അനുപേക്ഷണിയമാണ്.

ഒരു ആനുകാലികത്തിന്റെ പത്രാധിപർക്ക് അയച്ചുകിട്ടുന്ന രചനകളെ, സാമാന്യന മുന്നു തരമായി വേർത്തിരിക്കാം. എന്ന്: മെച്ചപ്പെട്ടവ; രണ്ട്: മെച്ചപ്പെടുത്താവുന്നവ; മൂന്ന്: മെച്ചപ്പെടുത്താൻ വകയില്ലാത്തവ. ഇതിൽ ഒന്നാം ഇന്ത്യൻപ്പട്ടവ എല്ലാത്തിൽ നന്നേ കുറയും. അത് സ്വാഭാവികമാണുതാനും. ലിപിവിന്യാസത്തിൽ വന്നേയ്ക്കാവുന്ന സ്വലിതങ്ങൾ, ഭാഷാപരമായി സംഭവിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന നോട്ടപ്പിശകുകൾ, അനവധാനത മുലം ആശയസംവിധാനത്തിൽ വന്നുപെടാനിടയുള്ള അപാകങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെയൊക്കെ ഇതു വകുപ്പിൽപ്പെടുന്ന രചനകളിലും, അത് എത്ര പ്രഗതിനായ എഴുത്തുകാരന്റെ രചനയാണെങ്കിലും ശരി, വിഭഗ്യനും സുക്ഷ്മഗ്രാഹിയുമായ ഒരു പത്രാധിപർക്ക് തിരുത്തിയെടുക്കാനുണ്ടാവാം. പ്രസിദ്ധിപെറ്റു എത്തെങ്കിലും ഒരു എഴുതുകാരന്റെ, അച്ചടിച്ചുവരുന്ന രചനയിൽ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ഇത്തരം മാറാലകൾ കാണാനിടയാവുന്നു എങ്കിൽ, എഴുതിയ ആളുടെ പേരിൽ ഭേദിച്ച പത്രാധിപർ കിട്ടിയപാടെ പ്രസ്തിലയച്ചു എന്ന് അനുമാനിക്കാവു

നന്തേയുള്ളു. ഇത്തരം കൃതികളുടെ സുക്ഷ്മതരമായ എഡിറ്റിംഗിൽ ഒരു പത്രാധിപർ ചെലുത്തുന്ന അവധാനമോ ചെലവഴിക്കുന്ന സമയ തനിന്നേ മുല്യമോ അനുഭവിക്കുന്ന ക്ലേശമോ താനൊഴികെ ഒരാളും ഒരുകാലത്തും അറിയുന്നില്ല - ആ രചനയുടെ കർത്താവുപോലും. ആരെങ്കിലും തിരിച്ചറിഞ്ഞതയ്ക്കും എന്നു മോഹിച്ചല്ലാണോ ഒരു പത്രാധിപർ സ്വകൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. തന്നേ കൃതിയിൽ മാറാല പറ്റിയിട്ടുണ്ട് എന്ന ബോധത്തോടെ ആരും താനെഴുതിയത് പത്രാധിപർക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുകയില്ല. എത്ര സുക്ഷ്മദൃക്കാഡായാലും ഒരു വായനക്കാരൻ്റെ കണ്ണ് പത്രാധിപർ കൈവെച്ചേട്ടത് എത്തുകയില്ല. തന്നേ ദാതും ഭാഗിയായും സഹായമായും നിർവ്വഹിച്ചു എന്ന ആത്മസംത്വപ്തി മാത്രമാണ് ഒരു പത്രാധിപരുടെ നേട്ടം.

ഒണ്ടാമത്തെ വകുപ്പിൽപ്പെട്ടു, മെച്ചപ്പെടുത്താവുന്ന ഇനങ്ങൾ, താരതമ്യുന, കൂടുതൽ കണ്ണഡയ്ക്കും. അത്തരം രചനകൾ യഥോചിതം എഡിറ്റു ചെയ്ത് സംസ്കരിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരണാദ്യമാക്കുക എന്നത്, കൃത്യവോധമുള്ള ഏതു പത്രാധിപരേയും മുൻമുനയിൽ നിർത്തുന്ന കർമ്മമാകുന്നു. സർജ്ജനനും പ്രതിഭാഗാലിയുമായ, തെളിഞ്ഞ ഉൾക്കൊച്ചയുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്കു മാത്രമേ ഇങ്ങനെയൊരു പത്രാധിപയർഹം സഹായമായും സമർത്ഥമായും നിർവ്വഹിക്കാനാവു. തന്നേ കൃതിയിൽ പത്രാധിപർ തിരുത്തലുകൾ വരുത്തുന്നു എന്നത് മിക്ക എഴുത്തുകാരെയും, നേരത്തെ ചുണ്ടിക്കാണിച്ച പോലെ, എറെ ചൊടിപ്പിക്കാം. പാകം വരാത്ത മനസ്സുകൾ എന്നേ അത്തരക്കാരെക്കുറിച്ച് പരയേണ്ടതുള്ളൂ. ഈ പ്രകരണത്തിൽ എൻ.പി.യുടെ ഒരു വാചകം പ്രസക്തമാകുന്നു. “ആത്മവിശ്വാസമില്ലാത്തവരും അല്പവിഭവമാരുമാണ് തണ്ടാളുന്ന വസ്തുതയാണ് കോപപ്രകടനത്തിലുടെ ഇവർ പ്രവൃംപിക്കുന്നത്”. (ടി. 235) ‘പരിണാമപ്രജന്തരായ വലിയ എഴുത്തുകാർ വിഭർയമായ എഡിറ്റിംഗിനെ കൃതജ്ഞത്താവുർവ്വം അംഗീകരിക്കുന്നവരാണ്’ എന്നും എൻ.പി.തുടർന്നെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. എഴുത്തുകാർ പരിണാമപ്രജന്തരാകുന്നത് എത്ര ദീർഘകാലത്തെ തീവ്രാനുഭവങ്ങളിലുടെ ഉരുക്കിത്തെളിഞ്ഞതുവരും ബോളാണ്!

മുന്നാമത്തെ വകുപ്പിൽപ്പെട്ടു, മെച്ചപ്പെടുത്താൻ യതൊരു വഴിയുമില്ലാത്തവയായിരിക്കും അയച്ചുകിടുന്നവയിൽ ഭൂതിഭാവവും. ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടു, ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയാത്ത രചനകളെ രണ്ടു തരമായി തിരിക്കാം: എഴുത്തുകാർക്ക് തിരികെ അയച്ചുകൊടുക്കാണ് വിശേഷിച്ച് പ്രയോജനമൊന്നുമില്ലാത്തവ. “താൻ ഉപയോഗിക്കാത്ത എല്ലാ രചനകളും അച്ചടിച്ച് ഒരു സ്ത്രീപ്പെട്ടിലും വെച്ച് തിരിച്ചയച്ചക്കാണ് പത്രാധിപർക്ക് കഴി

യുന്നുവെക്കിൽ അത് എറ്റവും നല്ല കാര്യമാണ്” എന്നായിരുന്നു ഈകാര്യത്തിൽ എൻ.വി.യുടെ നിലപാട്. അത് മുഴുവൻ പ്രായോഗികമാക്കുന്നത് അസാധ്യമോ, ദുസ്ഥാധമകിലുമോ ആകുന്നു. തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് വിശേഷിച്ച് പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല എന്നു ബോധ്യമുള്ളവ തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നത് പാശ് വേദയാണ് എന്നാണ് എന്തേന്തും വിശ്വാസം. ചവറുകുടയിലേയ്ക്ക് ഇടങ്ങംതല്ല എന്നു തോന്നുവോളാണാല്ലോ തിരിച്ചയയ്ക്കാമെന്ന് കരുതുന്നത്. തിരികെ കിട്ടുവോൾ, തന്റെ കൃതി, എത്രകിലും തരത്തിൽ മെച്ചപ്പെടുത്താനുണ്ടോ എന്ന് ആലോചിക്കാനൊരു സരം ലഭിക്കുന്നു ശരവെബുദ്ധിയായ എഴുത്തുകാരന്. മെച്ചപ്പെടുത്താമെന്നു തോന്നിയാൽ അതു ചെയ്യുകയുമാവാം. അല്ലാത്തപക്ഷം, ആ രചന മറുവിടെയെക്കിലും ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും തെറ്റാനുമില്ലല്ലോ. കാലപ്പുകർച്ച തിരിച്ചറിയാതെയല്ല ഇത്യും പറയുന്നത്. ഇന്നുനമ്മുടെ നാട്ടിലും എഴുത്തുകാർ, സ്വന്തം രചനകൾ, അവനവന്തേന്തെ കംപ്യൂട്ടറിൽ (്രോണം (save) ചെയ്തുവെച്ചിരിക്കും. കോപ്പി തിരിച്ചുകിടിയില്ലെങ്കിൽ പുതിയ ഒരു കോപ്പിക്ക് ഒന്ന് വിരലമർത്തുകയേ വേണ്ടും. എങ്കിലും, എപ്പോൾ വിരലമർത്തണം എന്ന് എങ്ങനെ നിർണ്ണയിക്കാം?

ഈകാര്യവും, തുടർച്ചയായി നിരാസക്കുറി (rejection slip) കിട്ടുന്നത് ഒരെഴുത്തുകാരനിലുണ്ടാക്കുന്ന പ്രതികരണങ്ങളും എല്ലാം എഴുത്തുകാരെല്ലംബന്ധിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ. അവ പത്രാധിപയർഹ്യത്തിന്തേ പരിധിയിൽ വരേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ.

എന്നാൽ സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിലെ പത്രാധിപയർഹ്യത്തിന്തേ പരിധിയിൽ നിന്നുംശയം വരുന്ന ശരവെമേറിയ വിഷയമാണ് വായനക്കാരുടെ രൂചിനവീകരണവും ബോധനവീകരണവും. ഈകാര്യത്തിൽ ഒരു പത്രാധിപർ നിതാനജാഗ്രത പുലർത്തിയേ തീരു. സാഹിത്യസംബന്ധിയായ എല്ലാ ശാഖകളിലും മാത്രമല്ല, സമസ്ത ജനതാനവി അഞ്ചാനമേഖലകളിലും ആശോളതലവന്തിൽ സംഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വികാസപരിണാമങ്ങളും പുതുമകളും യഥാകാലം അറിഞ്ഞുപോരുക എന്നത് ഒരു പത്രാധിപർ പുലർത്തിപ്പോരേണ്ട നിത്യപാഠമാകുന്നു. അതോടൊപ്പം, അത്തരം മേഖലകളിൽനിന്ന് എത്തേതെല്ലാം വെളിച്ചങ്ങൾ, എത്തേതെല്ലവിൽ, എത്തേതു രൂപത്തിൽ തന്റെ വായനക്കാർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഉൾക്കൊഴംഞ്ചുയും അധികാർക്കുണ്ടായേ തീരു. അവബന്ധാക്കെ യഥാസമയം സമാഹരിക്കുക, തന്റെ വായനക്കാർക്കു പാകമായ വിധത്തിൽരൂപപ്പെടുത്തുക, അതിനാവശ്യമായ എല്ലാ സജ്ജീകരണങ്ങളും ഒരുക്കിയെടുക്കുക തുടങ്ങിയവയെല്ലാം വിപുലമായ സംവിധാനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു; പ്ലം, സുക്കശ്മതരമായ ആസുത്രണവും. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ച അസിധാരാ

വലേഹനതുല്യമായ നിതാന്തജാഗതയുടെ കുടക്കീഴിൽ വരുന്നവയാണിതെല്ലാംതന്നെ.

ഇവിടെ അടിവരയിട്ടു പറയേണ്ട ഒരു മുഖ്യ പ്രതാധിപയർമ്മ മുണ്ട്: തന്റെ വായനക്കാർ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്ന് എന്നും, അവർക്ക് നൽകേണ്ടത് എന്ത് എന്നും തമിൽ വിവേചിക്കാനുള്ള പ്രാണബലം. വായനക്കാരുടെ രൂചി എന്ത് എന്ന് അനേഷിക്കാനുള്ള ശ്രദ്ധയും, അതിനു പാകത്തിലുള്ള വിവേഞ്ഞൾ പാകപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനുള്ള പാചകകലാവൈദിയ്യും ആയാൽ മുന്നുകാരുണ്ടാക്കണമെന്ന് ഉറപ്പായി: പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് നല്ല പ്രചാരം; പ്രതാധിപർക്ക് ജനസമ്മിതിയുടെ പരിവേഷം; പത്രം ഉടമയുടെ സംഘടിതയും. ലൈംഗികത്താഴിലാളിയുടെ ആത്മകമയ്ക്കാണ് ഇപ്പോൾ വായനക്കാർക്ക് പ്രിയം എന്ന് മണിത്തറിയുകയും അങ്ങനെയൊന്ന് തയ്യാറാക്കിച്ചേരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഇവ മുന്നും നന്നിച്ചേരുകവിനി അവർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഇവ മുന്നും നന്നിച്ചേരുകവിക്കുന്നു. പകേശ, ഇവിടെ ബലിക്കല്ലിനു താഴെ ചോരയിൽക്കിടന്നു പിടയുന്നത്, സമുഹത്തൊടുള്ള പ്രതാധിപരുടെ ഉത്തരവാദിത്തത്തിന്റെ തലയാണ്. വായനക്കാരുടെ സ്വന്നരൂഖ്യാധിപരവും സാംസ്കാരികവുമായ സമകാലസ്പദം സ്പർശിച്ചറിയാനുള്ള ശക്തിയും, ഭാവിയിൽ സമുഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമുഖ്യം എങ്ങനെയായിരിക്കണം എന്ന് സകലപിക്കാനുള്ള തെളിവും അന്തർദ്ദശ്തിയും, ലക്ഷ്യപ്പാപ്തിയിലേയ്ക്കുള്ള പിഴയ്ക്കാത്ത വഴിയെക്കുറിച്ച് ഉറച്ച ധാരണയും ഉള്ള ഒരു പ്രതാധിപർക്കേ നാടിന്റെ സുസംസ്കൃതമായ നാളെയും കുവേഞ്ഞി സഹായമായ സേവനം എന്തെങ്കിലും അനുഷ്ഠിക്കാൻ കഴിയു. ഉത്തരവാദിത്തഖ്യാമുള്ള ഒരു സാഹിത്യപ്രത്യേകതകൾ അപ്പോൾമാത്രമേ കൂതകൂതുതയ്ക്കവുകാശിയാകുന്നുമുള്ളു.

ഈത്തരത്തിൽ ലക്ഷ്യഖ്യാമുള്ള ഒരു പ്രതാധിപർ, തനിക്ക് അന്നപേക്ഷിത്തം അയച്ചുകൊടുന്ന എല്ലാമറ്റ രചനകൾ മുറപോലെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിലും മാത്രം ഒരിക്കലും ചരിതാർത്ഥത കൊള്ളില്ല. എന്നാൽ, സമുഹിക്കാത്തയും നിറവേറ്റുന്നതിന് തന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം എന്തെല്ലാമായിരിക്കണമെന്ന് മുൻകൂട്ടി തിരുമാനിക്കാനും, അർഹരായ വ്യക്തികളെ സമീപിച്ച്, അവർക്ക് യമോച്ചിതം പ്രതിഫലം നൽകി, തനിക്കാവശ്യമായ വായനാവിവേഞ്ഞൾ, ഉദ്ദിഷ്ടസമയത്തുതന്നെ, നേടിയെടുക്കാനും ആവശ്യമായ ആസുത്രണവും വ്യക്തിബന്ധങ്ങളും വിവേശാശിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ യമാർത്ഥപ്രതാധിപയർമ്മം നിറവേറ്റപ്പെടുകയുള്ളു. സാമ്പത്തിക പിന്നബലം പരമപ്രധാനമായ റബക്കമാണ് എന്ന് എടുത്തുപറയും. ഗാരബപൂർണ്ണമായ

വായനഗീലം പുലർത്തുന്ന വായനക്കാർക്ക്, ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ സമഗ്രതയിൽത്തന്നെ കൈകൊരും ചെയ്യുന്ന വായനാവിഭവങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക എന്നത് കുഞ്ഞുമായ പത്രാധിപകർമ്മമാകുന്നു. ഇത്തരം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ സാമ്പത്തികപരാധീനത്തുലം അകാലചരമം പുകുകയാണ് പലപ്പോഴും പതിവ്. സഖ്യരവമായ സാഹിത്യപ്രസിദ്ധീകരണം നിർവ്വഹിക്കുന്ന സാംസ്കാരികഭാരത്യത്തിന്റെ പ്രസക്തി വേണ്ടപോലെ തിരിച്ചറിയുകയും, അല്ലപം സാമ്പത്തിക നഷ്ടം സഹിച്ചായാലും സ്വയർമ്മം നിർവ്വോഡാൻ തങ്ങൾക്ക് ബാധ്യതയുണ്ട് എന്ന് വിവേചിക്കുകയും ചെയ്യാൻ ആവശ്യമായ ഹൃദയവിശാലത പത്രവ്യവസായരംഗത്ത് ആർക്കുമില്ല എന്നു വരുമോ? സർവ്വതോഭ്രമായ സാമ്പത്തികാടിത്തരിയുള്ള വൻകിട പത്രസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചില തെക്കിലും, ശത്രയായ ദിശാബോധത്തോടെയുള്ള സാഹിത്യപത്രപരവർത്തനംമുലം സംഭവിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന ധനനഷ്ടത്തെക്കാശ് എറെ മുല്യവത്താണ് ഒരു നാടിന്റെ സാംസ്കാരികമുന്നേറ്റത്തിന്റെ പതാകാവാഹകൾ എന്ന യശസ്സ് എന്ന് എന്നെന്നകിലും തിരിച്ചിരുന്നതയ്ക്കുമെന്ന് പത്രീക്ഷിക്കുവാനെ നിർവ്വാഹമുള്ളൂ. മലയാളത്തിലെ “ആനുകാലികങ്ങളുടെ പ്രവർത്തകർക്ക് പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ഇത്തരം ഒരു കാഴ്ചപ്പാടും ഇന്നില്ല” എന്ന് എൻ.വി. പണ്ണേ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യപത്രങ്ങളിലെ പുസ്തകനിരുപ്പണമെന്ന ആശയത്തെ കുറിച്ച് വിശദമായ ഒരു ചർച്ചാപ്രവസ്യംതന്നെ ആകാവുന്നതാണ്. ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ആനുകാലികങ്ങളുടെ പ്രവർത്തകരുടെ ഇടയിൽ, പുസ്തകനിരുപ്പണമെന്ന വായനാവിഭവത്തിന്റെ ഗൗരവമോ, യഥാർത്ഥമുല്യമോ, പ്രസക്തിയോ വേണ്ടുംപടി അറിയുന്നവർ അധികമില്ല എന്ന് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നവയാണ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലെ ബന്ധപ്പെട്ട പേജുകൾ. എഴുത്തുകാർക്ക് മാർഗ്ഗരശനം നൽകുക, വായനക്കാരുടെ അഭിരൂചി നവീകരിക്കുക, പുതിയ വായനക്കാരിൽ സാഹിത്യതാല്പര്യം പാകി മുളപ്പിച്ച് വളർത്തുക തുടങ്ങിയ ഗൗരവമേറിയ വളരെയേരുകാരുണ്ട്, നിരുപ്പണവിധേയമാക്കുന്ന കൃതിയുടെ മർമ്മങ്ങളിൽ സ്വർണ്ണിച്ച് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നടത്തുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധ നിരുപ്പണം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. പുസ്തകനിരുപ്പണത്തിന്റെ പ്രധാന്യത്തെപ്പറ്റി എൻ.വി. ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു “എഴുതപ്പെടുന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ നിലവാരവും വായിക്കുന്നവരുടെ രൂചിയും ഉയർത്തുക എന്ന കൂത്യും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള എറ്റവും സമർത്ഥമായ ഉപകരണം വിമർശനമാകുന്നു. വിമർശനം സിഖാന്താധിഷ്ഠിതവും അമുർത്തവുമാവുണ്ടോ അതിന് വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കാൻ കഴിയാതെ പോവുന്നു. പുതിയ

പുസ്തകങ്ങൾ വാർത്തകളാകയാൽ, അവയുടെ നിരുപണത്തിന് വാർത്താപ്രാധാന്യം ഉണ്ട്. പുസ്തകനിരുപണത്തോടൊപ്പം, സാഹിത്യ-കലാ വിമർശനത്തിന്റെ മൂലികസിഖാനാഞ്ചേളും ഈ രംഗത്തിൽ പുതിയതായി രൂപംകൊണ്ടുവരുന്ന പരിപ്രേക്ഷ്യങ്ങളും, ഉപദർശനങ്ങളും ഈ ചേർത്ത് രചിക്കപ്പെടുന്ന, സെസബ്യാന്തികതയിലും പ്രായോഗികതയിലും ദരുപോലെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുന്ന, നിരുപണങ്ങളേപ്പോലെ സാഹിത്യപ്രകാശത്തിനുള്ള കഴിവ് മറ്റൊന്നിനുമില്ല.” (ടി. 233) തുല്യപ്രധാനമായ, പുസ്തകവില്പനയെ സഹായിക്കുക എന്ന മറ്റാരു ധർമ്മവും പുസ്തകനിരുപണം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് എൻ.വി. തുടർന്ന് നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

എൻ.വി.യുടെ ഈ വാക്കുകൾക്ക് ദശാബ്ദങ്ങളുടെ പഴക്കമുണ്ട് എന്നും എഴുത്തിന്റെയും വായനയുടെയും രൂചിയും സ്വഭാവവും പാട മാറിയ ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ അവ തീർത്തും അപ്രസക്തങ്ങളാണ് എന്നും വാദിക്കാം. ബ്ലൈഡഗ്രൂത്തുകളും, ഇ-വായനയും, ചാന്ദൻനിരുപണങ്ങളും ഒന്നുംതന്നെ ഇന്നത്തേപ്പോലെ വ്യാപകമായ തോതിൽ പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടില്ലോ അന്ന്, നമ്മുടെ നാട്ടിലും. അപ്പോൾ, അങ്ങനെന്നെങ്ങാരു വാദം ശരിയാണോല്ലോ എന്ന് തോന്നുകയും ചെയ്യാം. കാലത്തിന്റെ മാറ്റത്തിൽ വേറെ പലതും സംഖ്യിച്ചിട്ടുണ്ട്, ഈ വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്. കാൽ നൃംജിനീ മുമ്പ് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എത്ര പുസ്തകപ്രസാധകരുണ്ടായിരുന്നു? ഇന്നോ? അന്നിവിടെ ഒരു മാസത്തിൽ ശരാശരി എത്ര പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു? ഇന്നോ? കേരളത്തിൽ മൊത്തം എത്ര പുസ്തകവില്പനശാലകളുണ്ടായിരുന്നു? ഇന്നോ? നമുക്കെത്ര സാഹിത്യപത്രപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു? ഇന്നോ? ഇവിടെ ഇങ്ങനുന്ന എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും പറ്റി വിശദമായ നിരുപണങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്നത് തികച്ചും അപ്രായോഗികമല്ലോ? പുസ്തകത്തിന്റെ പുറംചട്ടപ്പബ്ലൂം (Blurbs) യിൽനിന്നൊരു വാചകവും വീതം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ട്, ഇങ്ങനുന്ന എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും വായനകാരകൾ പരിചയപ്പെടുത്തുക എന്നുവെച്ചാൽത്തന്നെ മൊത്തം എത്ര പേജുകൾ പുസ്തകനിരുപണത്തിന്റെ പേരിൽ നീക്കിവെക്കണം? ചോദ്യങ്ങൾ ഇന്നുമാവാം.

മലയാളത്തിൽ ഒരു മാസത്തിൽ പുറത്തിറങ്ങുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ എല്ലാം പണ്ഡിതന്മില്ലാതിരുന്ന വിധം വർഖിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ ചെയ്യാക്കുന്ന നിരുപണവിധേയമാക്കുക അപ്രായോഗികമാണ്; സംശയമില്ല. അത് ആവശ്യമാണ് എന്നും അഭിപ്രായമില്ല പകുഞ്ച, പണ്ഡിതന്മില്ല. പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം നിരുപണം ചെയ്യപ്പെടുക എന്ന അടങ്കുത്തം എവി

ടെയൈക്കില്ലും സംഭവിച്ചിരുന്നുവോ? ഇല്ല എന്നതല്ലേ നേർ? അതിൽ അസ്വാദാവികമായി ഒന്നുംതന്നെന്നയില്ല. എന്നാൽ ബ്രജർബൻ നിരുപണ ത്തിന്റെ അപ്പക്കാട്ടിൽപ്പെട്ട്, സാഹിത്യപുരോഗതിയിൽ നിർബ്ലായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ സാധ്യതയുള്ള ശ്രഷ്ടംചനകളും ശ്രദ്ധിക്കു പ്പെടാതെ പോയാലോ? മറിച്ച്, സ്വത്വബലമുള്ള എഴുത്തുകാർ സഹ്യം യന്നായ വായനക്കാരന്റെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കും ഉയരാതെ, സാഹിത്യപുരോഗതിക്കേണ്ട രൂചിനവീകരണാത്തിനോ സഹായകമാവാനിടയില്ലാത്ത കൃതികൾ രചിക്കുവോൾ അവ നിരാർദ്ദേശവും നിശ്ചിതവുമായി വിമർശിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ എഴുതപ്പെടുന്ന നിരുപണങ്ങൾ ആ കൃതികളിലൂടെ കർത്താക്കൾക്ക് സവിശേഷമായും സാഹിത്യത്തിന് പൊതു വായും അനന്തസ്വാധ്യമായ പ്രയോജനം ചെയ്യും. രണ്ടു കാവുസമാഹാരങ്ങൾ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് കവിതയുടെ കുമ്പഡണ്ടുവോ എന്ന ചോദ്യമുന്നായിച്ച്, അരനുറ്റാണ്ടിലേരുക്കാലം മുമ്പ് എൻ.വി. എഴുതിയ ഒരു നിരുപണാലേവനവും, അത് നമ്മുടെ സാഹിത്യരംഗത്ത് ഉയർത്തിയ അലകളും ഉണ്ടാക്കിയ ചുട്ടും വെളിച്ചവും കാലം മരക്കുകയില്ല. പുസ്തകങ്ങളിലൂടെ പ്രചാരത്തിനും വില്പനയ്ക്കും സഹായകമാകുന്നു എന്നത് നിരുപണത്തിന്റെ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത പ്രയോജനം തന്നെ. എന്നാൽ, ഗാരവപൂർണ്ണമായ നിരുപണം എഴുത്തുകാർക്ക് മാർഗ്ഗദർശകമാവുക എന്നതിനു പുറമെ, സാഹിത്യപുരോഗതിയെ മുൻനടന്ന് നയിക്കുക, ഇളംതലമുറയുടെ വായനാഭിരുചിയും സാഹിത്യാസ്വാദനക്കരുകവും കരുപ്പിടിപ്പിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നീ ധർമ്മങ്ങളും കൂടി നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം തരികലും വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതെത്ര ഇല്ല ദാത്യം.

സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ആനുഷംഗികപരമെന്നു പറയാവുന്ന ഭാഷാസംസ്കരണ-പോഷണങ്ങളുക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു. പ്രാകരണപരവും ശ്രേണിപരവും ആയ വിശുദ്ധിയും ശക്തിയും കാത്തുസ്വക്ഷിക്കാനും കാലാനുസാരിയായ പുതുമകളും പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തി ഭാഷയെ നിത്യോർജ്ജസ്വലമാക്കി, നിത്യയൗവനയുടെ മാക്കി നിലനിർത്താനും സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനരംഗത്തെ ജാഗരൂകതയ്ക്ക് കഴിയും. “പദ്ധപ്രയോഗത്തിന്റെ സാരളവും പര്യാപ്തിയും മിത്തവും” ആണ്, ‘ശ്രേണിപരമായ വിശുദ്ധി’ എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്ന് വിശദിക്കിച്ചു, “അകാവുന്നതു സംകേഷപം, അനുപേക്ഷണീയമായ വിസ്താരം - ഇതാണ് പര്യാപ്തി” എന്ന് എൻ.വി. കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. (ടി. 236) ഇപ്പുറത്തെ ഭാഷാപരമായ വിശുദ്ധി, ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണാത്തിന്റെ - വിശേഷിച്ചും ഒരു സാഹിത്യപ്രസിദ്ധീകരണാത്തിന്റെ - പ്രാഥാണികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാഷാപരമായ

വിശുദ്ധിയിൽക്കവിഞ്ഞ, കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയത്തിന്റെ ഗാരബത്തിലേയ്ക്കുകൂടി ഈ നിതാന്തജാഗ്രത കടന്നെത്തുമോൾ പ്രസിഡീകരണത്തിന്റെ പ്രാഥാണിക സ്വഭാവം പുർണ്ണത കൈവരിക്കുന്നു. വിഷയഗാരവവും ഭാഷാശുഖിയും ഒരു സാഹിത്യപ്രസിഡീകരണ ത്തിന്റെ നിലവാരത്തെയാണ് സുചിപ്പിക്കുന്നത് എന്ന് ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊണ്ട് എൻ.വി. എഴുതുന്നു: “നിലവിലുള്ള തെറ്റായ ധാരണകൾ തിരുത്തുവാനും നിലവിലില്ലാത്ത ശരിയായ ധാരണകൾ പുലർത്തുവാനും എത്രയ്ക്കെത്തെയ്ക്ക് ഉപകരിക്കുന്നുവോ അതെയ്ക്കെത്തെയ്ക്ക് ഒരു രചന ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലേയ്ക്ക് എത്തുന്നു എന്നു കണക്കാക്കാം. ഈ കഴിഞ്ഞ, സൗംഘ്യാവബോധപരവും ധാർമ്മികവുമായ ചില മാനങ്ങളും ‘നിലവാര’ത്തിൽ അന്തർഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വാചകത്തിന്റെ പൊതുൾ ഒരു ‘രചന’യിൽനിന്ന് ഒരു ‘പ്രസിഡീകരണ’ത്തിന്റെ തലത്തിലേയ്ക്ക് പ്രസർപ്പിക്കുമോൾ കൂടുതൽ പ്രസക്തമാവുന്നു.

“ബഹുജനപീതിയ്ക്കും തത്സഹമായി കൈവരുന്ന പ്രചാര ത്തിനും വേണ്ടി നിലവാരം താഴ്ത്തുന്ന പത്രാധിപർ സാഹിത്യമേഖലയിൽ വുവസായത്തിലാണ് കല്ലുവെയ്ക്കുന്നത്. വുവസായികൾ എന്ന നിലയിൽ വിജയിക്കുമോഴും പത്രപ്രവർത്തകരെന്ന നിലയിൽ അവർ പരാജയപ്പെടുന്നു.” എന്നും ഈ പ്രകരണത്തിൽ എൻ.വി. രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം തലത്തിലിച്ചിട്ട്, പത്രപ്രവർത്തന സാഹിത്യമാക്കുമോൾ ആനുകാലികങ്ങൾക്ക് സംഭവിക്കുന്ന പതനം എൻ.വി. പറഞ്ഞ ‘പരാജയ’ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യാനുഭവമായ പത്രപ്രവർത്തനം എന്നാണ്, സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ട് താനർത്ഥമാക്കുന്നത്. അത് പത്രപ്രചാരണാർത്ഥമുള്ള സാഹിത്യമെഴുത്തല്ല; ആകാനും പാടില്ല.

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ 2011-ലെ എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമേഴ്സണാലുടെ ഭാഗമായി, സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനം എന്ന വിഷയത്തിൽ നടത്തിയ സമർപ്പാനിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രബന്ധം.

‘ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമങ്ങളും സാഹിത്യമാധ്യമപ്രവർത്തനവും’

(2011 കെട്ടാബറിൽ, എൻ.വി കൃഷ്ണവാര്യൻ സ്ഥാമക്ടറ്റ്, എൻ.വി അനുസ്മരണ സമ്മേളനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി നടത്തിയ, “സഖിയൈ പ്രത്യേകിച്ചുതന്നും” എന്ന പിശയന്തിലുന്നിയുള്ള സമർപ്പാജിഷ്ട ശഖയില്ലാത്ത.)

ശാഖാ ജേക്കബ്

സാഹിത്യത്തിനും സാഹിത്യസംസ്കാരത്തിനും ബഹുജനമായുമാണുള്ള ലഭിക്കുന്ന പ്രതിനിധിക്കാനുത്തരമായ സാഹിത്യമാധ്യമപ്രവർത്തനം എന്നതുകൊണ്ട് മുൻപായിരുന്നു. സാഹിത്യ രചനകളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണാതെത്ത സാധാരണഗതിയിൽ ഇങ്ങനെ വിജിക്കാറില്ല. അവ യോഴിക്കയുള്ള സാഹിതീയ സാന്നിധ്യങ്ങളെല്ലാം, പകുഞ്ച്, സാഹിത്യമാധ്യമപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

സാഹിത്യസംബന്ധിയായ വാർത്തകൾ, ഫീച്ചറുകൾ, ഡോക്യുമെന്റീസ്, സംഖാദിവിപാദങ്ങൾ, സാഹിത്യവിമർശനം, സാഹിത്യാനുകൾപറമം, സാഹിത്യപ്രവർത്തകരുമായുള്ള അഭിമുഖം, സാഹിത്യ ത്രിന്ദീസ് പ്രചാരണം, സാഹിതീയം എന്നു വിജിക്കാവുന്ന മാധ്യമ ആവ്യാനംശേലികൾ, വായനയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള സാംസ്കാരിക ചർച്ചകൾ എന്നിങ്ങനെ ബഹുജനമാധ്യമങ്ങളിലുള്ള സാഹിത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ നാനാവിധ പ്രതിനിധിക്കാനും ഇത് സംജ്ഞയക്കുകീഴിൽ വരും. സർഗ്ഗാത്മകവും വിമർശനാത്മകവുമായ സഹിതീയശമാജിസ്റ്റ് മുൻഗണന നൽകി ഏറ്റുടക്കുന്ന അച്ചടി മാധ്യമങ്ങൾ, ഇതരമേഖല കൾക്കക്കാപ്പം സാഹിത്യത്തെയും പരിശാസിക്കുന്നമാധ്യമങ്ങൾ, ശ്രാവ്യ, പുശ്യ സംഭാവങ്ങൾ പുലർത്തുന്നോഴും സാഹിത്യത്തെ പല നിലകളിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മാധ്യമങ്ങൾ, സാഹിത്യാവിഷ്കാരത്തിനു പുതിയ സാധ്യതകൾ തുറന്നിട്ട് നവമാധ്യമങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ഭിന്ന ഭ്രംണിക ശീൽപ്പട്ടന മാധ്യമങ്ങളിലെല്ലാം ഇത് അനേകം സാധ്യമാണ്. ‘ഇലക്ട്രോണിക്’ മാധ്യമങ്ങളും സാഹിത്യമാധ്യമ പ്രവർത്തനവും എന്ന പിശയം ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമങ്ങളിലെ സാഹിത്യമാധ്യമപ്രവർത്തനം എന്ന പരിമിതമായ അർമ്മത്തിലല്ല ‘ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമകാലത്തെ

സാഹിത്യ മാധ്യമപ്രവർത്തനം' എന്ന വിപുലമായ അർമ്മത്തിലാണ് ഇവിടെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. യമാകമം, സാഹിതീയ പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ രൂപീകരണവും ശിമിലികരണവും മുൻനിർത്തി രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി ഈതു ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്നു.

I. സാഹിത്യപൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെയും സംസ്കാരിക നായകരുടെ നിർമ്മിതി

സാഹിത്യം = സംസ്കാരം എന്ന സമവാക്യത്തിന് പൊതുസംഖ്യയിൽ നിന്നും ഒരു കാലം മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യ മാധ്യമപ്രവർത്തനം നിലനിന്നു. ഏറ്റക്കുറച്ചില്ലുകളോടെ സാഹിതീയതയ്ക്കുമേൽക്കെയുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷാ, സംസ്കാര, മാധ്യമ, സാമൂഹിക മേഖലകൾ ഇക്കാലമത്രയും നിർവ്വഹിച്ച ധർമ്മം ജൂർഡൻ ഫേബ്രുവരി ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു പോലെ ഒരു സാഹിത്യ പൊതുമണ്ഡലം (literary public sphere) തത്തിന്റെ നിർമ്മിതി തന്നെയായിരുന്നു. സാക്ഷരതയുടെ ക്രമീകരണം വ്യാപനത്തിനും അതുവഴിയുണ്ടായ രാഷ്ട്രീയ ഭോധ പരിണാമ തത്തിനും വഴിയോരുക്കിക്കാണാം അച്ചടി, വായന എന്നിവ കേരളീയസമൂഹത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടത്. പാഠപ്പുസ്തകങ്ങളും വർത്തമാനപ്പറ്റി അഭ്യാസങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും വൻതോതിൽ സാഹിത്യപരമ്പരകൾക്കുപെട്ടു. അഭിപ്രായരൂപികരണത്തിലും ആശയപ്രചാരണത്തിലും രാഷ്ട്രീയസമൂഹം നടത്തിയ ഇടപെടലുകൾ മിക്കതും സാഹിതീയ സഭാവം കൂടി അർജിച്ചിട്ടും. രാഷ്ട്രീയ-മാധ്യമ-സാഹിത്യ സംസ്കാരങ്ങൾ തമിലും ദായി ഇരയോരു സമരങ്ങളും സമന്വയവും കേരളിയാധുനികരയോടും നവോത്ഥാനപൊതുമണ്ഡലത്തിലും അതുവഴി മലയാളിയുടെ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തോടുതന്നെന്നും വലിയൊരളവിൽ കൂടിയിണക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. 1850-കൾ മുതൽ, 1880-കൾ മുതൽ, 1920-കൾ മുതൽ, 1950-കൾ മുതൽ എന്നിങ്ങനെ നാലുശ്ശുദ്ധങ്ങളിലായി പ്രകടമായ കുതിപ്പുകളും മാറ്റങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് മാധ്യമപ്രവർത്തനം, രാഷ്ട്രീയം, സാഹിത്യം എന്നിവ മലയാളത്തിൽ നിലനിന്നിട്ടുള്ളത്. ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം ഭിന്നമായി 1980-കൾ മുതൽ സംഭവിച്ച പരിണാമത്തിലും സഭാവങ്ങളുമാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ അന്ത്യം വിഷയവും മേഖലയും. അതിനു പശ്ചാത്തലമായി 1850 - 1980 കാലത്തു നിലവിൽ വന്ന സാഹിത്യ മാധ്യമപ്രവർത്തനത്തെന്നും സംസ്കാരത്തെന്നും മാധ്യമസാങ്കേതികതയും സാഹിത്യഭാവുകത്രവും മുൻനിർത്തി മുന്നു തലങ്ങളിൽ അവലോകനം ചെയ്യുന്നത് നന്ദിക്കും.

ഇക്കാലയളവിൽ അച്ചടി മാധ്യമങ്ങളായ പത്രങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ച സാഹിതീയ സംസ്കാരവും സാംസ്കാരിക സമീപനവുമാണ് ഒരു തലം. റേഡിയോ, സിനിമ എന്നീ മാധ്യമങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സാഹിതീയ ബന്ധങ്ങളാണ് രണ്ടാമത്തെ തലം. പുസ്തക പ്രസാധകൾ സാഹിത്യത്രാട്ടു പുലർത്തിയ ബന്ധങ്ങളാണ് മുന്നാമത്തെ തലം.

1. പത്രങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും

തുടക്കത്തിൽ ആനുകാലികരുപത്തിലായിരുന്നുവെക്കിലും പത്ര ധർമ്മം നിറവേറ്റിയിരുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ സാഹിതീയമായ സാഭാരങ്ങൾ എരെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയ-മത-വാർത്താ-പത്രികകൾ എന്ന് കൃത്യമായി വേർത്തിരിക്കാവുന്ന വിധമായിരുന്നില്ല അവയിൽ പലതിന്റെയും ഘടനയും ആവുന്നമാതൃകകളും. അമീവാ മേല്പറഞ്ഞ മുന്ന് മണ്ണംഡലങ്ങൾക്കും നൽകിപ്പോന്ന പ്രാധാന്യത്തിനിടയിലും സാഹിത്യവും അവയുടെ അനിവാര്യഭാഗം തന്നെയായിരുന്നു. “സാമ്പത്തിക പാദം നേടിക്കൊടുക്കാത്തവയും പണ്ണഡിതരും സാഹിത്യപ്രവർത്തകരുമായ വിദ്യാസമ്പന്നർ നടത്തിയിരുന്നവയുമാണ്” യുറോപ്പിലെന്ന പോലെ (Habermas, 1993 : 181-221) മലയാളത്തിലും ആദ്യ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലെ പത്രമാസികകൾ മിക്കതും. ‘എന്നിറ്ററും എഴുതുകാരനുമായ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകൾ’ എന്ന നിലയിൽ ചിലപ്പോഴാക്കേ പ്രസാധകൾ തന്നെയും പ്രവർത്തിച്ച ഘട്ടം ഭാഷാദേശീയത, സാക്ഷരത, പായന എന്നീ മുന്നു തലങ്ങളെയും ബന്ധപ്പിക്കുന്ന എറ്റവും പ്രധാന പ്ലേറ്റ് ഘടകമെന്ന നിലയിൽ സാഹിത്യത്തെ കണ്ടു, ആദ്യകാല പത്രങ്ങളും മാസികകളും.

ഈതാനന്നികേഷ്പം മാസിക 1848 മുതൽ മലയാളത്തിൽ ഇതര ധർമ്മങ്ങൾക്കൊപ്പം നിർവ്വഹിച്ചു വന്ന സാഹിത്യ പത്ര പ്രവർത്തനത്തെ കുറിച്ച് ബാബുചെറിയാൻ, ജേക്കബ് എസ്കർക്ക് കാളിമം എന്നിവർ എഴുതുന്നുണ്ട് (2002:112 - 129) ചെറുകമ, ഉപന്യാസം, യാത്രാവിവരങ്ങം, നോവൽ ആത്മകമ, എന്നീ ആധുനിക സാഹിത്യരൂപങ്ങളോ രേഖയും ആദ്യമായി ഒരു ആനുകാലികത്തിലും പുറത്തുവരുന്നത് ഇതാനന്നികേഷ്പത്തിലാണ്. അവയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം മാത്രമല്ല പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു പിന്നിലെ ഭാഷാ, സാംസ്കാരിക താല്പര്യങ്ങളും ശ്രദ്ധയമാണ്. മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ തുടക്കമെന്ന നിലയിൽ ‘വിമർശന’ മൊഴിക്കുന്നതും മുഴുവൻ ഗണങ്ങളും വിമർശനാത്മക നിലപാടുകളോടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് ഇതാനന്നികേഷ്പ പമാണന്നു കാണാം. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയാണ് 1880 കളുടെ തുടക്കം പരെ മേൽക്കെരയും ഗായിരുന്ന മിഷനറി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ സാഹി

തൃപ്രവർത്തനം. ഇന്നുലേവയിലെ പതിനെട്ടാമധ്യായം പോലൊരു ആവ്യാ നപാംത്തിനു പശ്വാത്തലമൊരുക്കിയതുപോലും മുഖ്യമായും ഇത്തരം പത്രമാസികകളായിരുന്നു.

വിദ്യാവിലാസിനി (1881 - തിരുവനന്തപുരം) വിദ്യാവിനോദ്ദിനി (1890 - തൃശ്ശൂർ), ജനറൽജിനി (1890 - നാഡാപുരം), കവനോദയം (1896 - നാഡാപുരം), ഭാഷാപോഷിണി (1898 - കോട്ടയം), റസിക്രണ്ടജിനി (1903 - തൃശ്ശൂർ), മംഗലോദയം (1906 - ഓഴമംഗലം), കവനക്കമുദി (1906 - പത്തലം) എന്നിങ്ങനെ കാൽ നുറ്റാണ്ടുകാലത്തുണ്ടായ ‘സബ്രഹി’ സാഹിത്യമാസികകൾ പിന്തുടർന്നതും യമാർത്ഥത്തിൽ മിഷനറി മാസി കകളുടെ തന്നെ ഉള്ളടക്ക ലഭനയായിരുന്നു. സാഹിത്യ വിമർശന തിരിക്കേയും സമകാലസാഹിത്യ ചെനകളുടെയും പ്രസിദ്ധീകരണം അവ പുതുതായി ഏറ്റുടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവയിൽ ഏറ്റവും കൂടു തൽ കാലം നിലനിന്നത് ‘ഭാഷാപോഷിണി’യാണ്.

1890-ൽ മലയാളമനോരമ ആരംഭിക്കുന്നത് രാഷ്ട്രീയത്തിനു പുറമെ സാഹിത്യം കൂടി ലക്ഷ്യമിട്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മനോരമവഴി നടത്തപ്പെട്ട കവിസമ്മേളനങ്ങളുടെ സുഷ്ടിയായി ഭാഷാപോഷിണി 1898-ൽ സമാരംഭിച്ചത് (പുതുപ്പള്ളിരാഹവൻ, 2001 : 93-122) അതാകട്ടെ പത്രത്തിൽനിന്നുണ്ടിന്നമായി സാഹിത്യ ‘നായക’മാരുടെ കാർമ്മികത്വത്തിലാണ് നടത്തപ്പെട്ടതും നിലനിന്നതും.

പിൻകാലത്തു നിലവിൽ വന്ന സാഹിത്യമാസികകളുടെ മാത്രമല്ല, വർത്തമാനപ്പെടുത്തങ്ങളുടെപോലും ഉള്ളടക്കാലം നയയും ആവ്യാ നഗരശലിശേയയും സാംസ്കാരിക, ഭാഷാ വീക്ഷണങ്ങളുയും സ്വാധീനികാൻ ഈ ആദ്യകാല സാഹിത്യമാസികകൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ‘സാഹി തീയം’ എന്നു തന്നെ പറയാവുന്ന ലഭനയും സഭാവങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷ് തകാലം വരെ മലയാളപത്രങ്ങളിൽ മേരെക്കേന്തുന്നതിന്റെ തുടക്കവും 1920 കളിൽ കാണാം. മലയാളമനോരമയ്ക്കു പുറമെ മാതൃഭൂമിയും തൊട്ടട്ടുത്ത ദശകങ്ങളിൽ കേരള കൗമുദി, ഓഴാലിമാനി തുടങ്ങിയവയും നിലവിൽ വന്നു. രാഷ്ട്രീയ പത്രപ്രവർത്തനം സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ കൂടി പിന്തുണയിൽ നടത്താനാണ് തുടർന്നിങ്ങാട്ട് ഓരോ മലയാളപത്രവും ശ്രമിച്ചത്. ണ്ണായറാച്ചപ്പതിപ്പുകൾ മുതൽ വാർഷികപ്പതിപ്പുകൾ വരെയുള്ളവയിൽ സാഹിത്യത്തിന് ഏതാണ്ട് പുർണ്ണമായ മേരെക്കൈ ഇംഗ്ലീഷു കാലംവരെയുണ്ടായിരുന്നു. മികവൊറും പത്രങ്ങളുടെ തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരണമായോ സ്വതന്ത്ര പ്രസിദ്ധീകരണമായോ ഭിന്നകാലങ്ങളിൽ നിലവിൽ വന്ന സാഹിത്യാനുകാലികങ്ങളുടെ രീതിയും മറ്റാന്നായിരുന്നില്ല. സാഹിത്യകാര

നാരോ വിമർശകരോ ആയ പത്രാധിപത്യരുടെ ഒരു നിര തന്നെ മലയാളത്തിലുണ്ട്. സി.പി. അച്ചുതമേനോൻ മുതൽ കേസരിവരെ; എൻ.പി. കൃഷ്ണവാരിയർ മുതൽ എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ വരെ.

രാഷ്ട്രീയ പത്രപ്രവർത്തനം എക്കാലത്തും മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനത്തിനു പിന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചിലതാകട്ടേക്ക് ‘ശുഭ’ സാഹിത്യത്തിന്റെ വക്താക്കളുമായി. ‘ശുഭരാഷ്ട്രീയ’ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ എന്നു വിളക്കാവുന്ന ഒന്നും തന്നെ നിലനിന്നുമില്ല. ലിറ്റിൽ മാഗസിനുകൾ എന്നറിയപ്പെട്ട സമാനരപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾപോലും ബഹുഭൂരിപക്ഷവും സാഹിത്യ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളായിരുന്നു. അതാനന്നിക്കേഷ്ഠം മുതൽ ഇന്ത്യാട്ടുഡി വരെയുള്ളവ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ വ്യക്തമാകുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വസ്തുതയും ഇതുതന്നെയാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ സാഹിത്യജ്ഞന്മാർക്കും ഭാവന ചെയ്യാൻപോലും കഴിയാത്ത വാർത്താപത്രികയായ ഇന്ത്യാട്ടുഡി മലയാളത്തിലാരംഭിച്ചപ്പോൾ സാഹിത്യം അതിന്റെ ഒരു മുഖ്യ ഇനം തന്നെയായി.

ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലധികം കാലമായി പ്രസിദ്ധീകരണം തുടരുന്ന ഭാഷാപോഷിണി ഏതാണ്ടാരു ദശകം മുൻപുവരെ സാഹിത്യത്തിനു മാത്രമേ പ്രാതിനിധ്യം നൽകിയിരുന്നുള്ളൂ. മാതൃഭൂമി, മലയാളനാട്, കുകുമം, കലാകാരമുദ്ദി, മാധ്യമം, മലയാളം എന്നിങ്ങനെ ഭിന്നകാലങ്ങളിൽ പ്രചാരം നേടിയ സാംസ്കാരിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ മുഖ്യമണ്ഡലം സാഹിത്യമായിരുന്നു. ചിലതിൽ അതുമാത്രവുമായിരുന്നു. അക്കാദമിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ പൊതുവെ സാഹിത്യവിമർശനത്തെയാണ് പ്രാഥമ്യികമായ പ്രസിദ്ധീകരണ ഗണമായി പരിഗണിച്ചത്. 1980 കളിലും തൊന്ത്രൂറുകളുടെ ആദ്യപകുതിയിലും വൻ പ്രചാരം നേടിയ ജനപ്രിയവാരികകളാണ് മറ്റാരു വിഭാഗം. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഒക്കെ 1990 കളുടെ മധ്യം മുതൽ സംഭവിച്ച പരിണാമം മുഖ്യമായും സാഹിത്യത്തിന്റെ നഷ്ടകച്ചുവടവും ഇതര സാംസ്കാരിക മേഖലകളുടെ ലാഭകച്ചുവടവുമായാണ് ഫലത്തിൽ കലാശിച്ചത്.

2. സിനിമയും റേഡിയോയും

തൊട്ടുമുൻ ദശകങ്ങളിൽ രൂപം കൊണ്ടുവെങ്കിലും, 1950 കളിലാണ് സിനിമയും റേഡിയോയും മലയാളത്തിൽ പത്രങ്ങൾക്കും, സാഹിത്യത്തിനുമൊപ്പം ജനപ്രിയവും ജനകീയവുമായ മാനങ്ങളിലേക്കു പ്രചാരം വർധിപ്പിക്കുന്നത്. സാഹിത്യാനുകല്പനങ്ങളായിരുന്നു, നിർണ്ണിക്കപ്പെട്ട സിനിമകളിൽ പകുതിയിലേറെയും. സാഹിത്യീയമായിരുന്നു സിനിമയുടെ ആവൃത്തകലയും സഹന്ത്യശാസ്ത്രവും കാഴ്ചപരിപാലനം.

സംശീതം, വാർത്ത തുടങ്ങിയവയ്ക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും റേഡിയോയിലും സാഹിത്യം അനിവാര്യമായ ഒരു ഉള്ളടക്കവും ലഭകവുമായിരുന്നു.

നവതരംഗസിനിമാ തത്ത്വങ്ങൾ പ്രാഥാന്യം നേടി, കലാസിനി മയൈന വിഭാഗം രൂപം കൊണ്ടു തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് സിനിമ, സാഹി ത്യത്തിന്റെ ഉറയുരൽ പ്രക്രിയ ആരംഭിച്ചത്. അപ്പോഴും ബഹുഭൂരി പക്ഷം വരുന്ന ജനപ്രിയ സിനിമ സാഹിത്യമായിത്തന്നെ തുടർന്നു. ടെലിവിഷൻ കാലത്തു മാത്രമാണ് സിനിമ സാഹിത്യതയെ മറിക്കണ്ട ദൃശ്യാത്മകതയുടെ ഭാവുകത്രമണ്ഡലങ്ങൾ പുതുതായി വെട്ടിപ്പിടിച്ചു തുടങ്ങിയത്. ജനപ്രിയ സിനിമകൾ പോലും ഇന്നിപ്പോൾ സാഹി തീയമല്ല. എ.എ. എ.ബി. റേഡിയോ കാലംവരെ തുടർന്ന റേഡിയോയുടെ സാഹിത്യം സ്വഭാവവും ഇന്നിപ്പോൾ മാറിതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

3. പുസ്തക പ്രസാധനം

‘അറിവിന്റെ പാരമുപങ്ങൾ മാത്രമേ പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധി കുതമാക്കേണ്ടതുള്ളു’, എന്ന വാദം നിലനിൽക്കേണ്ടിനെക്കുറിച്ച് ‘ഇന്നു ലേഖ’യുടെ അവതാരികയിൽ ചന്ദ്രമേനോൻ സുചന നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും മലയാളപ്രസാധനചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നത് മദ്ദാനാണെന്നതിന് ഇന്നുലേഖ തന്നെ ഉദാഹരണമാണ്. വൈജ്ഞാനിക ശ്രമങ്ങളും മത ശ്രമങ്ങളും പോലും സാഹിത്യമായി കരുതപ്പെട്ടു. മറ്റൊരുത്ത്, സർഗ്ഗ സാഹിത്യം ആനുകാലികങ്ങളിലും പുസ്തകരുപത്രിലും ആവ്യാപക രീതിയിൽ മേരുക്കോയ്മ നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു. മലയാളത്തിലെ മുൻനിര പ്രസാധനശാലകളോരോന്നും സാഹിത്യപ്രസാധകരായാണ് 1990 കളുടെ തുടക്കം വരെയകിലും നിലനിന്നിട്ടുള്ളത്. എസ്.ടി. റെസ്യൂൾ പോലെ ചുരുക്കം ചില സ്ഥാപനങ്ങളാഴികെ എസ്.പി.സി. എസ്. പോലും സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ശൈലി അപേക്ഷവും അസാധാരണവുമായ ഒരു സാഹിത്യ പ്രസാധന ചരിത്രമായി കരുതപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ഏതാണ്ടാരു കുത്തകയിലേക്കുതന്നെ ഡി.സി. ബുക്സിന്റെ വളർച്ച ചെന്നതുകയും ചെയ്തു. സാഹിത്യ പുസ്തകങ്ങൾക്കാപ്പോലെ തന്നെ സാഹിത്യത്ര പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയുണ്ടായി. വില്പനയിലാകട്ട സാഹിത്യപുസ്തകങ്ങളുക്കാൾ സാഹിത്യത്ര പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുന്ന സ്ഥിതിയോളം കാര്യങ്ങൾ എത്തിയിരിക്കുന്നു. നോവൽ ഷിക്കയുള്ള ഒരു സാഹിത്യരൂപവും ഇന്ന് ലാഭകരമായി അച്ചടിക്കപ്പെടുകയോ വില്ക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

II സാഹിതീയ പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ ശിമിലീകരണവും ദൃശ്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ അധിശ്രദ്ധവും

മെല്ലപറഞ്ഞ മുന്നു തലങ്ങളിലും മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും കുത്തകവൽക്കരണത്തിന്റെയും കാലം രൂപം കൊണ്ടതോടെയാണ് പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ അജണകളിൽ നിന്ന് മധ്യ, ഉപരിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ മാത്രം അജണകളിലേക്ക് പത്രങ്ങളുശ്രദ്ധപ്പെടയുള്ള മാധ്യമങ്ങൾ വഴി മാറിയത്. നവോത്ഥമാനാധ്യനികതയുടെ സാമൂഹിക, മാനവിക മുല്യങ്ങളും തത്ത്വങ്ങളും നിരാകരിക്കപ്പെടുകയും ജനപ്രിയവർഗ്ഗക്കരണാ ത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഏതുനിലപാടിലേക്കും സ്വയം ചുവടുമാറ്റാൻ മാധ്യമങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തു. വിപണിമോഹങ്ങളിൽ കൊഴുത്ത പരസ്യങ്ങളിൽ മാധ്യമങ്ങൾ സ്വന്തം നിലനിർപ്പുകണ്ടുതുടങ്ങിയതോടെ ഈ തകർച്ച സമ്പർക്ക്യമായി. കാഴ്ചയുടെ അധിശ്രദ്ധയിൽ ഉറപ്പിച്ചെടുത്തു കൊണ്ട് എലിവിഷൻ മലയാളമാധ്യമങ്ങളുടെയും പൊതുജീവിതത്തി ന്റെയും അജണകൾ സെറ്റു ചെയ്തു തുടങ്ങുന്ന ഘട്ടമിതാൺ. ഒഞ്ചു ഭാഗങ്ങളായി വിശദീകരിക്കാം ഈ സന്ദർഭത്തെ, എൻ, എലിവിഷൻ എറ്റവും സാഹിതീയ സംസ്കാരം. രണ്ട്, ഇലക്ട്രോണിക്ക് മാധ്യമകാ പത്തു സംഖ്യാ സാഹിത്യമാധ്യമപ്പെരിത്തനത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങൾ.

സാഹിത്യം, സിനിമ, റേഡിയോ, പത്രം, എന്നിവയുടെയെല്ലാം വിശ്രാബുകത്തിൽ എറ്റുടുത്താംരഡിച്ച എലിവിഷൻ തുടക്കമെട്ട് ദൃശ്യ മാധ്യമസംസ്കാരത്തിൽ സാഹിത്യമാധ്യമ പ്രവർത്തനത്തിനു ലഭിച്ച ഇട 1984 - 94, 94 - 2004, 2004 മുതൽ എന്നിങ്ങനെ മുന്നു ഘട്ടങ്ങളി ലായി വിജോച്ചു ചർച്ച ചെയ്യുണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലയാളം ദുരദർശനൻ സംപ്രേഷണമാരംഭിച്ചതുമുതൽ ആദ്യ ഉപഗ്രഹ ചാനൽ കാര്യമായ പ്രേക്ഷക ശ്രദ്ധ നേടിത്തുടങ്ങുന്നതുവരെയുള്ള കാലമാണ് ഒന്നാംലഭ്യം. ഇക്കാലത്ത് സാഹിത്യവും സാഹിത്യമാധ്യമപ്പെരിത്തനവും എലിവിഷൻ ജനപ്രീതിയും പ്രേക്ഷകസമ്മതിയുമുറപ്പിച്ചെടുത്ത ഘടകങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. എലിവിഷനുവെളിയിൽ ജനപ്രിയവാരികകൾ അവ യുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പലിയ കുതിപ്പു നടത്തി ഇരുപത്തണ്ണു പ്രക്ഷത്തിലെയിക്കു കൊപ്പീകൾ വിറ്റഴിച്ചുകാലം. എലിവിഷൻ സീരിയലു കൾ ജനപ്രീയ വാർക്കകളുടെ വായനയെ കീഴടക്കിത്തുടങ്ങിയ കാലം. ഏറ്റവും കൂടുതൽ മലയാളസിനിമകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ദശകം (1980 കൾ). ഏപ്പോൾ വരുന്നു വരവിലും സാഹിത്യവും സാഹിത്യമാധ്യമപ്പെരിത്തനവും ക്ഷീണിച്ചില്ല. പകരം, ദുരദർശൻ തുടക്കം കുറിച്ച സാഹിത്യ മാധ്യമപ്പെരിത്തനത്തിന്റെയും പരമ്പരകളുടെയും രംഗങ്ങളിൽ മത്സ്യാംശം തുമ്പിക്കയാണ് ഏപ്പോൾ എന്ന്

ചെയ്തത്. പിന്നീട് ഒരു ദശകകാലം മലയാളത്തിലുണ്ടായ ചാനലുകളും തുടക്കത്തിൽ ഈ രീതി പിന്തുടർന്നു. ഇതാണ് രണ്ടാംപദ്ധതി. ഇകാലത്തും സാഹിത്യവും സാഹിത്യമാധ്യമപ്രവർത്തനവും മലയാളത്തിൽ ടെലിവിഷൻസ് അവിഭാജ്യഗംഭീരുമായി മാറുകയായിരുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക നായകസ്ഥാനം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് തന്നെയാണ് പരമ്പരകളും പുസ്തകനിരുപണം, അഭിമുഖം, ഫീച്ചർ, ഡോക്യുമെന്ററി തുടങ്ങിയ സാഹിത്യ സംബന്ധിയായ പരിപാടികളും പ്രൈം ടെറം സ്റ്റോട്ടുകളിൽ പോലും ചാനലുകൾ സംപ്രേഷണം ചെയ്തത്. ഇവയ്ക്ക് പുറമെയായിരുന്നു, ലോക കൂട്ടാസിക്കുകളുടെ അനുകലപനവും ടെലിഫിലിമുകളുടെ നിർമ്മാണവും ആദ്യം ദൂര ദർശനും പിന്നെ അമൃതയും എറെടുത്തത്. മലയാളത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഡോക്യുമെന്ററി പോലും ഒരു സാഹിത്യകാരനെ കുറിച്ചുള്ളതാണ്. ‘ബഷീർ ദ മാൻ’.

ഈ വിധത്തിൽ സാഹിത്യസാംസ്കാരണ്ണത വിവിധ തലങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊണ്ടും, സാഹിത്യസാംസ്കാരണ്ണതിന്റെ ഭാഗമായിത്തന്നെ ദുശ്യമാധ്യമത്തെ വിഭാവനം ചെയ്തുമാണ് മലയാളത്തിൽ ടെലിവിഷൻ പ്രചരിച്ചത്. സാഹിത്യവായനയും ആസാദനവും പോലെ തന്നെയാണ് ടെലിവിഷനിലെ ഭാവനാത്മക പരിപാടികൾ ആസാദിക്കേണ്ടതെന്ന സാമാന്യബോധം പോലും മലയാളികൾക്കുണ്ടായി. സിനിമയെക്കുറിച്ചു മുൻപുനിലനിന്നു ധാരണയും ഇതായിരുന്നു. എന്നുവച്ചാൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതി സൃഷ്ടിക്കു നൽകിയ സാഹിത്യഭാവുക്കരത്തിനുമേലാണ് മലയാളിയുടെ ശ്രാവ്യ, ദൃശ്യമാധ്യമ സംസ്കാരങ്ങളോരോന്നും ജനപ്രിയ സാംസ്കാരണ്ണതിനു രൂപം നൽകിയത് എന്നർത്ഥം. സാഹിത്യമാധ്യമപ്രവർത്തനത്തിന്റെ നിരന്തരമായ സാന്നിധ്യം ഇവയിൽ ഉണ്ടാകാനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. മുന്നാംപദ്ധതി, വാർത്താചാനലുകളുടെ വരവിന്നേതാണ്.

അതേസമയം തന്നെ, ഇലക്ട്രോണിക്ക് മാധ്യമകാലത്ത് സാഹിത്യ മാധ്യമപ്രവർത്തനത്തിന് ക്രമത്തിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ പ്രകടമാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അമുഖം ഇലക്ട്രോണിക്ക് മാധ്യമങ്ങളും സാഹിത്യ മാധ്യമപ്രവർത്തനവും തമിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ ചില കാരണങ്ങൾ 1990 കളുടെ മധ്യം മുതൽ പ്രകടമായി വരുന്നുണ്ട്. അച്ചടി മാധ്യമരംഗത്ത്, ഇലക്ട്രോണിക്ക് മാധ്യമങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിന്റെ ഫലമെന്നോണം രൂപം കൊടുക്കാനു മാറ്റങ്ങളാണ് ഒരു വിഭാഗം. ഇലക്ട്രോണിക്ക് മാധ്യമങ്ങളിലെത്തന്നെ മാറ്റങ്ങളാണ് മറ്റൊരുവിഭാഗം. സാഹിത്യപദ്ധകവും സ്വഭാവവും എറിനിന്നു പത്രങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും

റേഡിയോയും സിനിമയും ടെലിവിഷൻ കാലത്ത് വന്നതോതിൽ ടെലി വിഷയം സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറുന്നുവെന്നതാണ് ഈതിനു പശ്ചാത്തലമായി പറയാവുന്നത്. എന്നുവച്ചാൽ ടെലിവിഷൻ സംസ്കാരം മുഖ്യഭാവുകത്തുമായി മാറുന്ന സന്ദർഭമാണ് സാഹിത്യത്വകത്തിന് വിരാമമിടുന്നത് എന്നത്തും. വിശേഷിച്ചും ജനപ്രിയ ബഹുജന മാധ്യമങ്ങളിൽ. ഈ മാറ്റങ്ങൾ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:

1. ജനപ്രിയ വാർക്കകളുടെയും ജനപ്രിയസാഹിത്യവായനയുടെയും തകർച്ച

1992-ൽ പോലും ജനപ്രിയ വാർക്കകളുടെ പ്രചാരം ആകെ പ്രത്യേപചാരത്തിന്റെ ഇരട്ടിയിലധികമായിരുന്നു. പ്രതിഞ്ചുലക്ഷം കോപ്പി പ്രതിജ്ഞയാണ്. 25 ലക്ഷത്തിലധികം കോപ്പി ജനപ്രിയ വാർക്കൾ. ജനപ്രിയ വാർക്കകളിലുടെയുള്ള നോവൽ വായനയുടെ കുതിപ്പ് അപൂർവമായ ഒരു പ്രതിഭാസമായിരുന്നു, തൊല്ല്യുറുകളുടെ മധ്യം വരെ. ദുരദർശൻ, ഏഷ്യാന്റെ പരമ്പരകൾ നേടിയ ജനപ്രീതിക്കു സമാനരഹമായി ജനപ്രിയ വാർക്കകളുടെ പ്രചാരം കുത്തനെ ഇടിഞ്ഞു. ഏതാണ്ട് ഒരു ഉഖകം കൊണ്ട് പ്രത്യേപചാരം ജനപ്രിയ വാർക്കകളുടെ അഞ്ചിരട്ടി യായിമാറി.

2. സാഹിത്യ മാസികകളുടെയും ആനുകാലികങ്ങളുടെയും ചുവടുമാറ്റം

അക്കാദമിക വിമർശനത്തിന്റെ മേഖലകളായി നിലനിന്ന ജേണലുകൾ ഓന്നക്കം പ്രതിസന്ധിയിലായി. സാഹിത്യാനുകാലികങ്ങളായ റിയല്പ്പട്ട മാത്രഭൂമി, കുകുമം, കലാകാമുദി, തുടങ്ങിയവയുടെ പ്രചാരത്തിൽ വൻ ഇടിവുണ്ടായി. തൊല്ല്യുറുകളുടെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ പോലും സാഹിത്യത്തിനു സാമാന്യമായ പ്രാതിനിധ്യം നൽകി ആനുകാലികങ്ങൾ മലയാളത്തിലാരംഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും (മലയാളംവാർക്ക്) മുൻപുണ്ടായിരുന്നവയുടെതിനൊപ്പം ഇവയുടെയും പ്രചാരം പരിമിതമായി തന്നെ തുടർന്നു. സാഹിത്യത്തെക്കാൾ പ്രാധാന്യം രാഷ്ട്രീയത്തിനും മതവാദത്തിനും മറ്റും നൽകി പിടിച്ചുനിൽപ്പിക്കുന്ന തന്റെ പയറുകയാണ് പല ആനുകാലികങ്ങളും. ഒരു ലക്ഷം കോപ്പി പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന മാത്രഭൂമി ആഴ്ചപ്പുതിപ്പ് കാൽഞ്ഞലക്ഷത്തിലേക്കു താഴ്ന്നു. രണ്ടുലക്ഷം കോപ്പികൾ അച്ചടിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യാടും മലയാളം നാല്പ് തിനായിരത്തിലേക്ക്. ഇന്ത്യാടും, ചെറുകമാധ്യമുടെ പ്രസിദ്ധീകരണമാണ് വസാനിപ്പിച്ചു. പുസ്തകനിരുപണം പോലും ഇന്ത്യാടും, മലയാളം എന്നീ രണ്ട് ആനുകാലികങ്ങളിൽ മാത്രമേ കാര്യമായി തുടരുന്നുള്ളു.

3. ഭാഷാപോഷിണിയുടെ പരിണാം

ഭാഷാപോഷിണിയുടെ മാറ്റമാണ് ഈ രംഗത്തെ മികച്ച അളവു കോല്ലും ഉദാഹരണമാണ്. എക്കാലത്തും 10-15 ആയിരം കോപ്പികൾ മാത്രം പ്രചാരമുള്ള ഭാഷാപോഷിണി തൊല്ലാറുകളിൽ ഈ പ്രചാരം പിടിച്ചു നിർത്താൻ കണ്ട ഏകമാർഗ്ഗം സാഹിത്യത്വത്താടു വിടപറയുക എന്ന തായിരുന്നു. ഒരു നൃറാണ്ഡിലധികം കാലമായി നിലനിൽക്കുന്ന മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ ഈ സാഹിത്യമാസിക, 1990 മുതൽ 2009 വരെയുള്ള ഇരുപതുവർഷങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിച്ച മാറ്റത്തിന്റെ ചില കണക്കുകൾ ഇങ്ങനെന്നാണ്. ആകെയുള്ള 240 ലക്ഷങ്ങളിൽ പകുതി ലക്ഷങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് സാഹിത്യസംബന്ധിയായ കവർഡ്ഗ്ഗാരിയുള്ളത്. മുൻപ് ഏതാണ്ട് പുസ്തകമായും ഈ സാഹിത്യം തന്നെയായിരുന്നു. 1998 മുതൽ ഈ മാറ്റം വിശക്കും കുടുതൽ പ്രകടമാകുന്നു. കവർഡ്ഗ്ഗാരികളിലെ സാഹിത്യം, സാഹിത്യത്വരം എന്ന അനുപാതം 1:11 എന്ന നിലയിലേക്ക് പോല്ലും മാറിയ വർഷങ്ങളാണ് പുതിയ നൃറാണ്ഡിലുള്ളത്.

4. വാർഷികപ്പതിപ്പുകളുടെ മാറ്റം

വാർഷിക സാഹിത്യസമാഹാരങ്ങളെല്ലാ നിലയിൽ നോവൽ, കമ, കവിത, നാടകം, ലേഖനം എന്നിവക്കായി മുഴുവൻ സ്ഥലവും വിനിയോഗിച്ചിരുന്ന വിശേഷാർപ്പതിപ്പുകൾ ഏല്ലാ പത്രങ്ങളും വാരികകളും പുറത്തിരിക്കായിരുന്നു. അടുത്തകാലം വരെ ഈ രീതിക്കു മാറ്റമെന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവസ്ഥമാറി. “മുൻപിൽ കൊന്പനേപ്പാലെ ടി. പത്മനാഭൻ. പിന്നാലെ ഞങ്ങളും കൈയ്യും”, എന്ന മാധ്യമിക്കുടി ഓൺപ്പതിപ്പുകളിലെ കമാകൃത്തുകൾ ഇടുന്ന സാന്നിധ്യത്വത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടും ഒരു ദശകമായിട്ടില്ല. കാലം ഇവർക്കുമുന്നിൽ ഒരു വാരികക്കും തന്നെ തീർത്തു. ഒരോറു ചെറുക്കമായോ കവിതയോ ഇല്ലാതെ വാർഷികപ്പതിപ്പുകൾ നിരവധിയിരിക്കുന്നു, വിറ്റഴിയുന്നു. കമയും കവിതയുമെല്ലാതാണ് ആളില്ലാണ്ടല്ല. ആർക്കും വേണ്ട. “ഷക്രീലയ്ക്കു പത്തുപുറം മാറ്റിവച്ച മാതൃഭൂമി ഓൺപ്പതിപ്പുകൾ കവിതയ്ക്ക് ഒരു പുറംപോല്ലും മാറ്റിവച്ചില്ല” എന്ന പരിഭ്രാന്ത ഫോസ്റ്റ് കിൽ പ്രചരിച്ചത് കഴിഞ്ഞത്തമാസമാണ്. മിക്കവാർഷികപ്പതിപ്പുകളും സാഹിത്യത്വത്വകാർ വായനകാരുള്ള ആവ്യാനരൂപങ്ങൾ കണ്ടത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

5. പുതിയവായനാ ഗണങ്ങളുടെ രൂപപ്പെടൽ

സാഹിത്യത്തിൽതന്നെ നോവൽ മാത്രമാണ് വായനഗാലക്ഷിലും ആനുകാലികങ്ങളിലും പുസ്തക പ്രസാധനഗാലകളിലും ഡിമാന്റുള്ള ഏക ഗണം. അതേസമയം, അനുഭവം, ജീവിച്ചിത്രം,

തിരക്കെന്ന തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശകക്കാലമായി വന്നുവി മാൻഡാണ്. സാഹിത്യത്തിൽ പകരം ടെലിവിഷൻ സംസ്കാരം വായനയെ കീഴടക്കിയതിന്റെ പത്രക്കേഷാദാഹരണമാണ് ഇവയോ രോന്നും. നിരവധി ഫോട്ടോഗ്രാഫുകളും കാച്ചപ്പേരി ഉറപ്പാക്കുന്ന ലേഖയ്ക്കും, വിചിത്രമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ മുൻകുർ വാഗ്ദാനങ്ങളു മായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു ഇത്തരം രചനകൾ. പുസ്തക രൂപ ത്തിലാണെങ്കിൽ നജിനിജമീല മുതൽ സി. ജസ്റ്റി വരെയുള്ളവരുടെ കൃതികൾ ഉദാഹരണം.

മറ്റൊള്ളവരുടെ സ്വകാര്യതയിലേക്കുള്ള ഒളിഞ്ഞതുനോട്ടവും അവരുടെ സ്വകാര്യതയുടെ പ്രദർശനവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന വിപരീത രതികളുടെ ലഹരിയിലാണ് മേല്പറിഞ്ഞ അനുഭവ ജീവിതാവ്യാനങ്ങളെ മലയാളി ഏറ്റുടന്തുക്കുന്നത്. ടെലിവിഷൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഏറ്റവും ജനപ്രിയമായ രണ്ടു രൂപങ്ങളുടെ (പരമ്പര, റിയാലിറ്റിഷണ്) സാമൂഹിക മന്ദിരങ്ങൾവും മറ്റൊന്നും.

2000-2010 കാലത്ത് ഡി സി ബുക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകങ്ങളുടെ കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ മാറ്റം വ്യക്തമാകും. 2585 സാഹിത്യപുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ 1300 സാഹിത്യത്ര പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. നോവലും (1225) കമകളും (539) കഴിഞ്ഞാൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ (456) പഠനങ്ങൾ (436) തുടങ്ങിയവയാണ് കൂടുതൽ. വില്പനയിലാകട്ടെ ആര്ഥിയതയും ലെംഗികതയും കരിയർ ശൈഖൻസും, അനുഭവവും പാചകവും ജീവിതവിജയം നേടാനുള്ള എളുപ്പ വഴികളുമൊക്കെ സാഹിത്യത്തെ സഹൃദാരം പിന്നിലാക്കുന്നു. ഏറ്റവും കൂടുതൽ വില്പനയുള്ള രണ്ടാംതുകാർ എ.പി.ജേ.അബ്ദുൾക്കാലാമും ലക്ഷ്മി നായരുമാണ്.

‘അനുഭവ’ത്തിന്റെ കണക്കുകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. 2001-ൽ വെറും അഞ്ച് ‘അനുഭവം’ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഡി.സി. 2009-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് 101 അനുഭവമാണ്!

6. പൊതുസമുഹത്തിൽ സാഹിത്യത്തോട്ടില്ലാതായിവരുന്ന താൽപര്യം

സാഹിത്യ, സാംസ്കാരിക സ്ഥാപനങ്ങൾ, സംഘടനകൾ, സമേളനങ്ങൾ, പുരസ്കാരങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ യോക്കെ ജനപ്രീതിയിലും പകാളിത്തത്തിലും വൻതിരിച്ചടിയാണ് നേരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഏഴുത്തിനിരുത്ത് പോലുള്ള ഒരു ചടങ്ങിനെ മതാത്മകമാക്കി വളർത്തിയെടുത്താണ് ഒരു സ്ഥാപനം നിലനിൽക്കുന്നതു പോലും. സാഹിത്യസ്ഥാപനങ്ങളിൽ കലാപരിപാടികൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ച് ജനപകാളിത്തം ഉറപ്പാക്കും. കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളെ കുട

മായി തെളിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് സെമിനാറുകൾ വിജയിപ്പിക്കും. സാഹിത്യ പ്രവർത്തകരക്ക് സിനിമാ, സ്വപ്നാർക്കസ്, രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകരെ പ്ലോലെ ജനസമ്മതിയോ മാധ്യമശബ്ദയോ ലഭിക്കാത്തതിൽ പതിഭവിക്കും. സർക്കാർ നിയന്ത്രിക്കുന്ന സാംസ്കാരിക സ്ഥാപനങ്ങൾ നാലാംതരം രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെയും അവർക്കു പാദസേവചെയ്യുന്ന സാഹിത്യപ്ര പർത്തകരുടെയും കളിയരങ്ങാകും. സ്വകാര്യ പുരസ്കാരങ്ങൾ ജാതി നോക്കിയും സർക്കാർ പുരസ്കാരങ്ങൾ പാർട്ടി നോക്കിയും നൽകും. ചുരുക്കമെതാണ്. സാഹിത്യത്തിനു നഷ്ടമാകുന്ന സാംസ്കാരിക പദ വിക്കുത്തരവാദികൾ സാഹിത്യ പ്രവർത്തകർത്തനെന്നയാണ്.

സാഹിത്യപഠനം, വിമർശനം, ഗവേഷണം തുടങ്ങിയവ വൻ്തോ തിൽ സാഹിത്യേതര വൈജ്ഞാനിക മൺഡലങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നു. സാംസ്കാരിക പഠനം (Cultural Studies) സ്വത്രാഷ്ട്രീയവാദങ്ങൾ തുട ഞിയവയാണ് സർവകലാശാലാ തലത്തിൽ സാഹിത്യഗവേഷണത്തെ ഇന്ന് നിയന്ത്രിക്കുന്നത്.

7. ടെലിവിഷൻ, സാഹിത്യത്തിന്റെ വിപരീതപരമാകുന്നു

1984 മുതൽ രണ്ടു ദശകക്കാലം ടെലിവിഷനിൽ എറിയും കുറഞ്ഞും നിലനിന്ന സാഹിതീയാന്തരീക്ഷവും ഉള്ളടക്കങ്ങളും 2004- ഓടെ പുതിയൊരു ഘട്ടത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് സുചിപ്പിച്ചു. വാർത്താ ചാനലുകളുടെ വരവോടെ, നാളതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന വിനോദചാനൽ സാംസ്കാരം വൻ്തോതിൽ വഴിമാറി. വാർത്തയും വിനോദവും ഒന്നിച്ചു പുലർന്നിരുന്ന രീതി തന്നെ മാറി. അതോടെ വിനോദചാനലുകൾ കൂടുതൽ ജനപ്രിയമാകുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ഉള്ളടക്കത്തിലും പൊതുസമീപനത്തിലും മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. ഇതിന്റെ ആദ്യത്തെ പട്ടിക്കെന്ന സഹിതീയ ശൈലികൾ ഒഴിവാക്കുക എന്നതായിരുന്നു. സാഹിത്യപരിപാടികൾ, ടെലിഫിലിമൂകൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാ നിലച്ചു. 2005-ൽ അമൃത ചാനൽ തുടക്കമെട്ട് റിയാലിറ്റി ഷോകളുടേതാണ് പിന്നീടുള്ള കാലം. ഇതോടെ, രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടായി ടെലിവിഷനിലെ വിനോദപരിപാടികളുടെയും ടെലിവിഷന്റെ ജനപ്രീതിയുടെയും നടക്കലായിരുന്ന പരമ്പരകൾ പോലും പ്രതിസന്ധിയിലായി. പിന്നെ സാഹിത്യത്തിന്റെ കാര്യം പറയാനുണ്ടോ? പൊടി പോലും മില്ലു കണക്കുപിടിക്കാണ് എന്ന അവസ്ഥയിലായി സാഹിത്യം.

എഷ്യാനെറ്റിലെ ‘വായനശാല’ നിർത്തി. സുര്യ യീലെ ‘അക്ഷര’വും നിന്നു. ദുരദർശനിലെ ‘സമീക്ഷ’പോലുള്ള പരിപാടികൾ മാത്രം തുടർന്നു. കൈരളി, ജീവൻ തുടങ്ങി താരതമ്യേന പ്രേക്ഷകർ

குரின்த பானலுக்கஶ் நாமமாற்றமாய பில ஸாஹித்யபதிபாடிக்கஶ் நில னிர்த்திபோருநூ. ஏறு பான்த் தியால்டிரிஷோ என நிலத்துக்க் கவி தயை ஸஂஸ்கிருதம் ஏறு பதிபாடி அத்துதெளம் செழுக போலு முள்ளாயி பகேச பாடினும் நூற்றுத்தினும் மிமிக்ரிக்கும் பாசகத்தினும் கொமலிக்கும் அங்கினயத்தினும் முனித் கவித பிடிச்சு னின்றேயீலீ.

8. ஸௌஶாஂ ஹதர ஹஸ்ர்னெந்த் ஸாஹித்யமள்வலண்ணலும்

ஸாஹித்ய பட்ட பெவர்த்தனத்தின்டு நடக்லீயிருந ஸாஹி தீப்புதாயிப்புடெட (literary editor) மரளம் நடப்பாகவிக்கலாள்ளான் ஸௌஶாஂ ஸாஹித்யம் ரூபம் கொல்லுநாத். வெவ்வ ஜெர்ளைலுக்கஶ் பிரிஞ்சு ஜெர்ளை லுக்கஶ்கு ஸமாநமாய ஏறு ஸாஹித்ய ஸஂஸ்காரம் கெட்கிப்படுத்தி கூன்க. மலயாளத்திலும் தந்தாய விஷயமேவலக்கஶ், ஓஷா ஶெல்லி கஶ், எடுஷுத்துக்கஶ், வாய்நகலாற் என்னிவெயாக்க ஸௌஶாஂ ஸாஹித்ய னினுள்க.

ஹதோடு சேர்த்து காளா வுந னான் ஹ-வுக் ஸஂஸ்காரம். ஸாஹித்யமுஸ்ரப்புதெயுல்ல புஸ்தகங்களுமுட பிரஸாய நவும் வில்பனயும் வாய்நயும் ஹலக்ட்ரோளிக் மாயுமத்தின் நட க்குந ரீதி ப்ரசாரத்திலாயிக்கசின்னு. அதிரக்கலாக்கினு புஸ்தகங்கள் உச்சக்கொல்லுநாதும் தெரவெண்டடுத்துவாயிக்காவுநாதும் வாணி ஸுக்ஷிக்காவுநாதுமாய ஹ-வுக் ரீயருக்கஶ் பதினாயிர னதின் தாഴே ரூபய்க்க லடுமான். அமெஸான், அஷ்டிசு புஸ்தக ங்களுக்கால் ஹ-வுக்குக்கஶ் வில்க்குநூ. கேரளத்திலும் யி ஸி வுக்ஸ் ஹ-வுக் ரீயருக்கஶ் விபளியிலெத்தித்திட்டிடுங்க. வில்பன ஸாமாநுமாயைகிலும் நடக்குநுமுள்க.

அதேஸமயம், அஷ்டி, ஹலக்ட்ரோளிக் மாயுமங்களின் ஸாஹித்யம் மரு பில மள்வலண்ணலும் ப்ரசாரவும் ப்ரஸாவவும் நில னிர்த்திபோருநூ.

9. விபளி தாஞ்செருங்கஶ்

விபளி தாஞ்செருங்கஶ் முங்கிர்த்தியுல்ல ஸாஹித்ய ப்ரசா ரளவும் ப்ரஸில்வீகரளவுமான் னா. ஹாதிபோட்டி பரவர முதற் யாவினுகோய் வரை உரூபரளங்கஶ் நிறவயி. ஹத புஸ்தகங்களும் ப்ரஸாயகர் தனை நடத்துந அஷ்டி, ஹலக்ட்ரோளிக் மாயும ங்களின் ஹவய்க்கு வாற் ப்ரசாரம் நாக்குநூ. மலயாளத்தின் ஹதயைரு ஶாம்பலயிலீடுத்தத்துக்காள்ளான் ஹதத்தும் ஸஂஸ்காரம் ப்ரஸலம்பூத்தத். புஸ்தக ப்ரஸாயன ஸமாபனமுல்ல மாத்துழுமி, எஃ.பி. வீரேந்திரகுமா

റിസ്റ്റ് പുസ്തകങ്ങൾക്കു നൽകുന്ന പ്രചാരണമൊഴിച്ചാൽ മറ്റൊഹരി എങ്ങൻ ഇവിടെയില്ല. മലയാളമനോരമ പെൻഗിനുമായി ചേർന്നാരും ഭിച്ച പ്രസാധന സ്ഥാപനം നിലനിന്നില്ല. പണ്ണിക് റിലേഷൻസ് കൊണ്ടു മാത്രം സാഹിത്യം നിലനിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ മലയാളത്തിലില്ല എന്ന് കരുതാം. മുഴുവൻ ടെലിവിഷൻ ചാനലുകളും പണ്ണിസിറ്റിക്കുവേണ്ടി നുണ്ടാവുന്നത് പരിപാടികളുടെത്തിപ്പിച്ചിട്ടും മലയാളസിനിമകൾ ഏതാണ്ട് തൊല്ലുറുശത്താനവും ജനം നിരസിക്കുന്നത് ഉദാഹരണമാണ്.

10. മതരാഷ്ട്രീയം മുൻനിർത്തിയുള്ള സാഹിത്യപ്രചാരണമാണ് മറ്റാണ്. മുഖ്യമായും അച്ചടി മാധ്യമങ്ങളാണ് മലയാളത്തിൽ ഈ പ്രവ എത്ത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. പശ്വിമേഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഇന്റൊ മികസാഹിത്യത്തിന് കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശകക്കാലമായി മലയാളത്തിൽ ലഭി ക്കുന്ന പ്രചാരണത്തിനു പിന്നിലെ പ്രസാധന, മാധ്യമതന്ത്രങ്ങൾ ഓർക്കുക. ആഗോള ജനപ്രിയ സാഹിത്യ സംസ്കാരം, ഇന്ത്യൻ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം തുടങ്ങിയവയ്ക്കു ലഭിക്കുന്ന മാധ്യമ പ്രചാരബും സമാനമാണ്.

11. ദ്രോഗ്രത്തികൊണ്ട് കോടീശ്വരമാരും താരവിശ്വഹങ്ങളുമാക്കുന്ന എഴുത്തുകാർ പലരുണ്ട്. ചേതൻ ഭഗത്താണ് ഇന്ത്യയിൽ നിന്നുള്ള എഴുവും മികച്ച ഉദാഹരണം. പിന്നീട് ഇവർ എഴുതുന്ന ഓരോ കൃതിയും വാർത്തയും വിശ്രഷ്ടവുമാകും. താരമുല്യമുള്ള എഴുത്തുകാർക്കു ലഭി ക്കുന്ന മാധ്യമപുജയാണ് നമ്മുടെ കാലത്തെ ശ്രദ്ധയമായ ഒരു സ്വഭാവം. ഇംഗ്ലീഷ് മാധ്യമങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല മലയാള മാധ്യമങ്ങളിലും താര മുല്യമുള്ള എഴുത്തുകാർക്കും അവരുടെ കൃതികൾക്കും കിട്ടുന്ന നിര നിരമായ പ്രാതിനിധ്യം ടെലിവിഷൻ കാലത്തെ സാഹിത്യ സംസ്കാര അഞ്ചിലോന്നാണ്. ‘കുപ്രസിദ്ധി എന്നൊന്നില്ല’ എന്ന ചൊല്ലിനെ സാർമ കമാക്കുന്ന വിയത്തിൽ എത്തെങ്കിലും വിവാദത്തിൽ പ്രതിസ്ഥാനത്തെ കിലും പെട്ടാൽ മതി പുസ്തകം വിൽക്കാം എന്ന സ്ഥിതിയാണ് എഴു ത്തുകാർക്കുണ്ടത്. സൽമാൻ റൂഷ്ടിയും ജൈപ്രി ആർച്ചുറും തന്നീരി നസ്റ്റിനും മുതൽ ആർ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള വരെ ഉദാഹരണം.

സെൻസേഷണലിസം എഴുത്തുകാരുടെ ചിത്രം പ്രസിദ്ധീകരി ക്കുന്നതിൽപ്പോലും ആനുകാലികങ്ങളും പത്രങ്ങളും നിലനിർത്തുന്നു. മലയാളത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശകത്തിൽ ചില എഴുത്തുകാർക്കൾക്കു ലഭിക്കുന്ന സചിത്ര, സവർണ്ണ പ്രതിനിധിയാനങ്ങൾ ഉദാഹരണമാണ്.

മുഖ്യമായും ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളും ആനുകാലികങ്ങളും ശോഭാ ഷേയറും പിൻഗാമികളായ ഇന്ത്യൻ എഴുത്തുകാരികളെ കണ്ണെത്തു നാതിനുപിനിലും ഫോമർ, താരമുല്യം, സാമുഹ്യപദ്ധതി എന്നിവ ഘടക

അങ്ങൾ തന്നെയാണ്. സവിശേഷമായി അണിയിച്ചാരുകൾ, പശ്വാത്രലെ അംഗൾ പോലും തെരഞ്ഞെടുത്ത് എഴുത്തുകാരികളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ചാനലുകളും മലയാളത്തിലും വിരുളമല്ല. മാംഗൾ, സിനിമ, സ്പോർട്ടസ്, ബിസിനസ്സ് തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെ സ്റ്റൈക്കളുപ്പോലെ തന്നെ പ്രൊഫഷണൽ രംഗത്തു വിജയിക്കുന്ന സ്റ്റൈക്കളായാണ് എഴുത്തുകാരികളും കരുതപ്പെടുന്നത്. സ്ഥാനരൂമുള്ള എഴുത്തുകാരികൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന മാധ്യമശ്രദ്ധ ഇംഗ്ലാൻഡ് സാധാരണ കാര്യം മാത്രമാണ്. ഇന്ത്യൻരാത്രിലാണ്, ഇന്ത്യൻരാത്രിൽ മാത്രമാണ് പല മലയാള എഴുത്തുകാരികളും മാധ്യവിക്കുട്ടിയുടെ പിൻഗാമികളാകുന്നത്.

12. ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമകാലത്തെ സാഹിത്യ മാധ്യമപ്രവർത്തന നൽകിയേണ്ട ഭാവിയെക്കുറിച്ച് സുചന നൽകുന്ന രണ്ടുഭാഗരണങ്ങൾ ചുണ്ടിക്കാണിച്ച് ഈ ചർച്ച അവസാനിപ്പിക്കാം.

2011 സെപ്റ്റംബർ - ഒക്ടോബർ മാസങ്ങളിൽ നടന്ന രണ്ടു രാജ്യാന്തര സാഹിത്യ സമ്മേളനങ്ങളാണ് ആദ്യ ഉദാഹരണം. ദ ഹിന്ദു പത്രം സംഘടിപ്പിച്ച ‘The Hindu Lit for life’ എന്ന കോൺക്ലേവാണ് എന്ന്. നാലു വർഷമായി നടന്നുവരുന്ന കോവളം ലിറ്ററി ഫെസ്റ്റിവൽ മറ്റൊന്ന്. 1991 മുതൽ നിൽക്കിൽക്കുന്ന ദ ഹിന്ദുവിന്റെ ‘ലിറ്ററി റിവ്യൂ’ എന്ന പ്രതി വാര പംക്തിയുടെ ഇരുപതാം വാർഷികത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു പത്രം ദൽഹിയിലും ചെന്നൈയിലും നടത്തിയ കോൺക്ലേസ്. ‘സാഹിത്യം ഓഫിത്തത്തിനുവേണ്ടി’ എന്ന സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതു, പക്ഷ, സാഹിത്യ പ്രവർത്തകർ മാത്രമായിരുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയം, തീയേറ്റർ, സിനിമ, പാചകം എന്നീ മേഖലകളിലെ പ്രസിദ്ധരുമായിരുന്നു. ചർച്ച കൾ നീങ്ങിയതും ആ വഴിക്കായിരുന്നു. രാജ്യാന്തര പ്രശസ്തരും മാധ്യമ പ്രിയരുമായ ഒരു പറ്റം വരേണ്ട സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകൾ തന്നെ യായിരുന്നു കോവളം ഫെസ്റ്റിവലിലും പങ്കെടുത്തത്. പെയിന്റീംഗ്രൂ മുസ്ലിമ്മും ഹോക്കൗസ്റ്റിവലും സാഹിത്യ സമ്മേളനത്തിന് അക്കദാ സേവിച്ചു. സാഹിത്യം ഇനിമേലിൽ ഒരുക്കു നിൽക്കുന്ന ഒന്നാവില്ല എന്ന് ഈ സമ്മേളനങ്ങൾ തെളിയിച്ചു. മലയാളത്തിലെ പോലും സമകാല പ്രസാധന, വായനാ സംസ്കാരങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നതുപോലെ, മറ്റു പല ജീവിത മേഖലകളാട്ടും ചേർന്നുനിന്നുമാത്രം മുന്നോട്ടുപോകാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നാണ് സാഹിത്യം. ഒപ്പ്, വരേണ്ട മാധ്യമങ്ങളുടെയും സ്പോൺസർമാരുടെയും പിന്തുണയോടെ ഫോറേഷണൽ സഭാവ മാർജ്ജിക്കേണ്ട കലയും വൃദ്ധിസാധ്യവുമായി സാഹിത്യം മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ ഉദാഹരണം കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ അവസ്ഥയാണ്. കഴിഞ്ഞ ഒട്ടതു സർക്കാരിന്റെ കാലത്ത് ധമാക്കമം സെക്രട്ടറിയും പ്രസിഡന്റുമായി നിയമിതനായ രാഖൃഷ്ണിയും മുകുറനും സ്ഥാനമൊഴിഞ്ഞത് പകരം വന്ന പുരുഷൻ കടലുണ്ടി, പി. വത്സല എന്നി വരുടെ സാഹിത്യ അഞ്ചാനമാണ് സന്ദർഭം. ഒരു യോഗത്തിൽ സെക്രട്ടറി പരസ്യമായി ഉന്നയിച്ച ഒരു സംശയം ‘എൻ എസ് മാധവൻ’ ആരാൻ എന്നതായിരുന്നു. സത്യമായും അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെന്നെയാരു പേര് കേട്ടി കൂതനെന്നയുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റാരുയോഗത്തിൽ, സി. അയ്യപ്പൻ അക്കാദമി പുരസ്കാരമോ വിശിഷ്ടാംഗതരമോ നൽകണം എന്ന് ഒരുമം ആവശ്യമുന്നയിച്ചപ്പോൾ പ്രസിഡന്റ് നിഷ്കളേക്കമായി പറഞ്ഞു, ‘ഇങ്ങനെ നേരാരു എഴുത്തുകാരനെ താൻ കേട്ടട്ടപോലുമില്ലോ’ എന്ന്.

ഗമ്പസുചി

ബാബുചെറിയാൻ, ജേക്കബ് ഐസക്ക് കാളിമം, അഞ്ചാനന്നിക്കച്ചപം പറമ്പും പാറവും, പ്രഭാത് ബുക്ക്ഹാൻ്റ്, 2002.

രാഖവൻ, പുതുപ്പള്ളി, കേരളപത്രപ്രവർത്തനചരിത്രം, ഡി സി ബുക്ക്‌സ്, 2001.

Habermas, Jürgen, The Structural Transformation of the Public Sphere, MIT Press, 1993.

ഇടങ്ങേരിക്കവിതയിലെ ആര്ഥിക്കാരി

സി. വി. ഗോവിന്ദൻ

കവനക്കാമുഖിയുടെ അസ്വന്തതിരണ്ടാം ലക്ഷ്യത്തിൽ, ശ്രീ. കെ. എറുന്നേൻ എഴുതിയ ‘കാവിലെ പാട്’ എന്ന ലേവന്തതിലെ സിദ്ധാ ന്തങ്ങൾക്ക് ഒരു പുർണ്ണപക്ഷം ഉന്നയിക്കാതെവയ്ക്കും.

പ്രമേയത്തിൽ തെറ്റായ നിലപാടുകളും യുക്തിഭാജനങ്ങളും ഉണ്ടാൻ സിദ്ധാന്തിച്ചുകൊണ്ട് നരേന്ദ്രൻ എഴുതുന്നു: “ഇടങ്ങേരി സൃഷ്ടി യക്കുന്ന ഈ പുരാണം കാലാന്തരത്തിൽ ദേവീപുരാണങ്ങളുടെ സഖയായത്തിലേയുള്ള സ്വീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടുമെന്ന് കരുതാനാവില്ല.” ഒരു ദേവീപുരാണം സൃഷ്ടിയ്ക്കുക എന്നതായിരുന്നുവോ ഇടങ്ങേരിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം? അല്ല എന്നാൻ എൻ്റെ ഉത്തരം. ഇടങ്ങേരിയുടെ കാവ്യലോകവുമായി അല്പപരമകിലും പരിചയപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞാൽ നമുക്കതെബോധ്യപ്പെടും. മഹിതവും അല്ലാത്തതുമായ എല്ലാ ഭാവങ്ങളുടേയും സമസ്തവികാരങ്ങളുടേയും സമ്പൂർണ്ണായതുകാണാൻ മർത്ത്യൻ സുന്നരോവുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞ ഒരു കവി മനുഷ്യ പുരാണമല്ലാതെ മറ്റാനും എഴുതാനിടയില്ല. മനുഷ്യൻ ദേവനെ തിരുത്തുന്നതിന്റെ കമകളാണ്, ഇടങ്ങേരി പരിയാൻ ശ്രമിച്ചത്. “മാനവനെ പെറ്റവശ്” എന്ന ഒരൊറ്റ വിശേഷണം കൊണ്ട് മികവ് നേടിയ ഒരുമയുണ്ട്, ‘കാവിലെ പാട്’ എന്ന കവിതയിൽ. ആ അമ്മയുടെ തോറ്റംപാട്ടാണ് ഈ കവിത.

അസത്യത്തിനേറ്റയും അധർമ്മത്തിനേറ്റയും അനീതിയുടേയും കുറതയുടേയുമൊക്കെ വായ്ത്തലമടക്കാൻ ത്യാഗത്തിന് കഴിയുന്നു എന്നതാണ് ഇടങ്ങേരിയുടെ കാവ്യ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാന്തരം. ആത് ചെയ്തത് “മാനവ”നാണ്. താലികെട്ടാനും പ്രസവിയ്ക്കാനും പാർക്കാടുകാണും എഴും കൊണ്ടെന്നുത്ത അമ്മയാണ് ഈ കവിതയെ ഉജ്വലമാക്കുന്നത്. കുലത്തിന് കളക്കമുണ്ടാക്കാത്ത ഒരുവനെ പ്രസവിച്ച് വളർത്തിക്കൊ

ഞുവരാനായിരുന്നു, നോൽസ് എന്ന് മറക്കാതിരിയ്ക്കുക. “കുലം ച കുലധർമ്മംച മാം ച പാലയപാലയ” എന്നതാണ് ആ ദേവിയോടുള്ള പ്രാർത്ഥന എന്നുകൂടി കുട്ടിവായിയ്ക്കുക. അത്തരമൊരുകുലത്തിന്റെ ശക്തി കാലാന്തരത്തിലേയ്ക്ക് പകർത്തിക്കൊടുക്കുക എന്നതാണ് ഈ ശ്രേറിയുടെ അക്ഷര ലക്ഷ്യം.

ലേവന്തത്തിന്റെ ആദ്യ വണ്ണധത്തിൽത്തന്നെ നാരേന്ദൻ എഴു തുന്നു: “കുരയും കുപിതയുമായ ദേവി എതിരെ വന കുട്ടിയെ വെട്ടി കുക്കാനു.” ദേവിയുടെ ചെയ്തി ശുഭതെമ്മാടിത്തമോ ശുണ്ഡായിസമോ ആശാന്നും ആ ദുഷ്ടയെ പോലീസിൽ എല്ലപിയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു വെന്നും കുട്ടി ലേവകൻ നിരീക്ഷിയ്ക്കുന്നു. ഈ കവിതയുടെ പിൻബന്ധത്തിൽ അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്ന കിൽ ദേവിയെ റിമാണ്ട് ചെയ്യാൻപോലും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. (കോടതിക്കാരും ഇടഗ്രേറിയ്ക്കുന്നനായി അറിയാമായിരുന്നുവെല്ലോ.) “ഇളമുളയെപ്പാലെ തന്റെ ശളത ലഭ്യത വെട്ടി” എന്നതാണ് കവിവാക്യം. “താൻ” കാവിലെ കുളത്തിൽ ചാടി മുണ്ടിവന്ന് മാതൃപാദം പോലെ ഭൂമിയെ തൊഴുത ആ ബാലൻത നേന്നാണ്. ഇത് കൊലപാതകമല്ല, ആത്മബലിയാണ്. മറ്റ് ഒരുപാട് എല്ലാ തതിനെ കൊന്നതിന് വേണമെക്കിൽ ദേവിയെ ശിക്ഷിയ്ക്കാം. ഈ കുട്ടിയെക്കാനുത് ദേവിയാണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ഈ കവിതയിൽ തെളിവില്ല. കഷ്ടിച്ച് ഒരു പ്രേരണാക്കുറ്റം ആരോപിയ്ക്കാം. അതും തള്ളിപ്പോകും.

ആത്മബലി എന്നതാണ് ഇടഗ്രേറിയുടെ പ്രമേയം. ഇടഗ്രേറിയുടെ കാവ്യലോകത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശകം എന്ന് വിളിയ്ക്കാവുന്ന “മാപ്പില്ല” എന്ന ഒറ്റ ശ്രോകത്തിൽ നിന്നാണ് ഇടഗ്രേറിയെ പരിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങേണ്ടത്. “ആത്മകർമ്മം ശരണം” എന്നതാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതകാണ്ഡം ജീവിതംകൊണ്ടും സാധിച്ചത്. ബുദ്ധന്റെ ആത്മബലിയാണ് ആ ശ്രോകത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം. തന്റെ രാജപദവിയും സുവജീവിതവും വലിച്ചേറിഞ്ഞതാണ് ആത്മബലി. ത്യാഗവും ബലിയും പര്യായശബ്ദങ്ങളാണ്. ത്യാഗം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് സുവജീവിതം മാത്രമല്ല, ജീവിക്കുന്നതനായാകാം. ഇടഗ്രേറിയുടെ എതാണ്ഡല്ലാകവിതലില്ലും അശ്വിയായി പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്നത് ഇത്തരമൊരു ബലിതന്നെ. നെല്ലുകുത്തുകാരി പാറു, പെങ്ങൾ, വിവാഹസമ്മാനം, ലവണ്യാസുരവയത്തിലെ ഹനുമാൻ, കല്യാണപ്പുടവ എന്നിവ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം. നല്ലതാക്കെ കൊടുക്കുക, കണ്ണീരുപ്പ് പുരണ്ഡത് സ്വയം എടുക്കുക. ഈ ബലിയുടെ പ്രായോഗിതലമാണ്. ബുദ്ധനേയും ഗാന്ധിയേയും ഇടഗ്രേറിയുടെ കാവ്യലോകത്തിൽ കുട്ടി ഇണക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ലളിതാസഹസ്രനാമം, ദേവീഭാഗവതം മുതലായ കൃതികളെ ആധാരമാക്കി ഭവിയുടെ തിരിച്ചറിയൽ കാർബ് കണ്ണടത്തുന്നത് നല്ല ഒരു ഗവേഷണമാണെന്ന് പറാം. ആസ്യാദന പക്ഷത്ത് അത് അത്രവ ലിയ കാര്യമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. പലതരം ആചാര ഭേദങ്ങളിലും രൂപപ്ല്ലികുവന്ന ഒരു ശാക്രതയപാരമ്പര്യം ഇവിടെയുണ്ട്. നമ്മുടെ കാവുവടങ്ങൾ അതിന്റെ ബാക്കിപ്പത്രങ്ങളാണ്. ഈ കാവുവടങ്ങളിലെ ശൈത്യിയെ കവി ഒരു കാവ്യബിംബമാക്കി മാറ്റി എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞാൽ പോരെ?

കുരയായ ഭഗവതി കന്ധകയാണ്. വിവാഹവും സന്താനപ്രാപ്തിയും സന്താനപരിപാലനവും ഒരു പ്രതമാക്കിയെടുത്ത അമ്മ ത്യാഗം, കാര്യാംശം, പ്രതനിഷ്ഠം മുതലായവയിലും പാകപ്ല്ലി സ്ത്രീത്രാതിന്റെ ബലിഷ്ഠന്തയാണ്. എന്ന് കലന്നുന്ന ആകാശവും മറ്റാണ് ക്ഷമിയ്ക്കുന്ന ഭൂമിയുമാണ്. രണ്ടുംകൂടിച്ചേരുന്നതാണ് പ്രകൃതി. തന്നിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുപടിച്ച കുരത എന്നത് ആമ്മഖലിയുടെ പ്രചോദകഭാവവുമാണ്. ആമ്മഖലി എന്ന ആശയത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് ഇടയ്ക്കിയെ പിയ്ക്കാൻ ശമിയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

കേന്ദ്രപ്രമേയത്തിൽ ഉള്ളിനിന്നുകൊണ്ട് ആസ്യാദനസഭാവ തതിൽ കവിതയെ സമീപിച്ചില്ലെങ്കിൽ വഴി തെറ്റിപ്പോകാനിടയുണ്ട് എന്ന് നാലേറ്റണ്ട് ലേവന്ന ഓർമ്മിപ്പിയ്ക്കുന്നു.

മേഖലസന്ദേശത്തിന്
ഒരു ഇരുട്ടത്തർജ്ജമ
വേണ്ണുത്തോപാലപണികൾ

രചനാദ്യാസമെന്ന നിലയ്ക്ക് മേഖലസന്ദേശത്തിലെ ഏതാനും ശ്രദ്ധാക്ഷണ്യർക്ക് ഇത്തുറഞ്ഞു തർജ്ജമ വീതം ഒരുക്കിനോക്കി. വല്ലോരു സഹ്യദയനും ഈ സാഹസരതയെ നല്കു രണ്ടു ശക്താരം കൊണ്ടുകൂടിയും സംഭാവനം ചെയ്യുടെ എന്നാശിച്ച്, അതിൽ രണ്ടു ശ്രദ്ധാക്ഷണ്യളുടെ ഇരട്ട തർജ്ജമ താഴെ.

“ശബ്ദഭായങ്ങെ മധുരമനിബലെ:
 കീചകാഃ പുരുഷാണാഃ
 സംരക്താഭിസ്ത്രിപുരവിജയോ
 ശീയതേ കിന്നരീഡിഃ
 നിർഹാരീ തേ മുരജ ഇവ ചേൻ
 കന്ദരേഷുധ്യനിഃ സ്വാൽ
 സംഗീതാർമ്മോ നന്ന പശുപത്രേ-
 സ്ത്രത്ര ഭാവീ സമഗ്രഃ”

1. മുളീടുന്നുണ്ടിനിമയിൽ മുളന്തണ്ടു കാറ്റേറുമെല്ലി-
പ്പട്ടിടുന്നു ത്രിപുരവിജയം കിന്നരപ്പേണി കിടാങ്ങൾ.
കുടെപ്പിനി നിന്ന മുരശാലിമുഴങ്ങാട്ടയക്കന്നരത്തിൽ-
പ്പാടെ നന്നാം പശുപതിനടത്തുന്ന സംഗീതമേളം.
2. ആമുഖം മുളീടുന്നു മുളകൾ മധുരമുൾ-
ത്രതനാലാൽ; കിന്നരസ്ത്രീ-
സ്ത്രോമം പാടുന്നു കുടി ത്രിപുരജയകമാ-
കീർത്തനം തീർത്തനേകം;
ആമുഖം നിന്ന നിന്നാലും ഗുഹകളിൽ മുരജ-
ധ്യാനമായ് ലീനമായാൽ
സാമഗ്രിക്കന്തുപിന്നുകുറ,വവിടെ മഹാ
ദേവഗീതോത്സവത്തിൽ!

“അപുന്യസ്മിൻ ജലയര, മഹാകാലമാസ്യാദ്യകാലേ
സ്ഥാതവ്യം തേ നയനവിഷയം യാവദ്തേപ്തി ഭാനുഃ;
കുർവൻ സന്ധ്യാബലിപടഫതാംശുലിനഃ ശ്രാവനീയാ-
മാമന്ദാണാം ഫലമവികലം ലപ്സ്യം ശർജ്ജിതാനാം.”

1. കാലേകുട്ടിബ്രാഹ്മണം ജലയര, മഹാകാലമത്തുനതായാൽ
സുരൻ പോവോളവും താനവിട നിലകൊള്ളണ്ടതും വേണ്ടതല്ലോ.
എങ്കിൽ ശുലിക്കുസന്ധ്യാബലിപടഫതിച്ചിട്ടുവാൻ കാലമൊക്കും
കിട്ടും തേ ശർജ്ജിതത്തിനാവികലഫലം

ശ്രാവനീയാനുഭാവം

2. ആദിക്കിർശകാത്തുനിർശക്കു ജലയര, പകലേതന്ന
ചെന്നാത്തിയാൽ നീ-
യാദിത്യൻ കണ്ണിൽ നിന്നും മറവതുവരെയും - ശ്രീമഹാകാളമല്ലോ.
ആദിശ്രീശുലപാണിത്തിരുവടിയുടെ മുവന്തി വേലയ്ക്കുഭേരീ-
വാദിത്വം ശ്രാവന്യമന്ത്രത്വം, ഫലമവികലമാർന്നാവുനിൻ മന്ത്രനാഭം.

രഹസ්‍යීප්ති
කරිසුම රාමචුංස්

සම්බන්ධීම

‘നගෙනෙයැවිද! නාරායණියුතේ සැටම,
වංචකය්කංකිලු ගෙක-
වගෙ!’ - තිරි සතුවාණි ගුතුතියිൽ මතිමුහ්සි-
ශෙන්තාති තිරි පාතිමෙයුළුස්:
‘මුළු තොස්චොලු පාර්ප්‍රින්ගුචිතමිවිදිං;
මෙග්ලාස්ප්‍රතිමුග්පිල්..!’
‘පොගො!’ තැයෙදි: ‘නාමෙහෙතාරිංචමවිජයු මදාරාස්ප්‍රතියාගො?’

එරු කපුචාය

නුළු මඟකුළුගිරි ඡෙවි පිඳි-
ය්කුවොවාස් මුබඩාය්පුමුස්-
කංකාළුගොස්, මයුරස්මිතොප්ස්මුලතයු ම
කුමං කුණුක්සෙංඹු
පොංඹු තිශාරාගුංළුතියරියුගොශා
රසංකාසංකකම
තුළුගා; ගෙංගරුකපුචාය කඩිත
කොංවා; ගුහ්සාකාලවු ම!

අනුසාසන

වොෂපැකියයාය අඟුක්සෙළයිලෙග්
මෙය්පුටි, තොගොචිං-
කාශෙතු මිශිග් මුඩ් ඩිරඩ්-
පු සාංඛ පුත්තෙංඹු!
ලෙසම වොෂ ‘පොං’ය්කංරුහුරුං-
ගා, පිගො යෙග්චුංඡිල්-
වෙශෙතොවයාත්තු ම! ඇකරසම්
කාවුයාගුසාසනමා!

കണ്ണതും കേട്ടതും

വി. സുകുമാരൻ

കണ്ണതും കേട്ടതും, മുളളു നീറുമ്പോഴും
 മിണ്ണാ, തനങ്ങാതെ നിൽക്കാൻ പറയ്ക്കയാൽ
 ഉണ്ണണിക്കല്ലോ വരപ്രസാദങ്ങളും
 ചുണ്ണത്തു പച്ചച്ചിരിയുടെ ചന്തവും!
 പോർച്ചുഡിൽ ടൊയോട്ടയും വാതശീതീകൃതം
 വീടിൽ സമസ്ത സുവഞ്ഞളും പട്ടിയും,
 രക്തത്തില്ലപം മധുരവും റോട്ടി-
 ക്ഷേമിലംഗത്രവുമീശരദക്തിയും.

കർണ്ണന്നു ഞാൻ തൊരുവോരത്ത് കുന്തേര്ദ്ദ്
 പ്രാണൻ പിടയ്ക്കുമയൻക്കാരനെ, ചുട്ടു-
 ചോരയിൽ നീന്തും തരുണരോഷങ്ങളെ
 കീറിയ ചാൽത്തചിത്രപടങ്ങളെ;
 കോമാളിവേഷങ്ങളാടിത്തിമർക്കുന്ന
 രാമരാജ്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ മേഖയേ:
 ആവട്ട, യൈന്തും നടക്കട്ട, ധാളുകൾ
 ചാവട്ട ഞാനിത്തുരുത്തിൽ, തണലത്തു
 പായവിരിച്ചു മയങ്ങട്ട, വൈകീട്ട്
 ചായ ചുടാറുന്നതിന്മുമുണ്ടത്തുക!

കടൽക്കോള്

യു. ശക്രനാരാധാൻ

രണ്ടുമകളിലാദ്യൻ
 തന്നേചോറുരുളയ്ക്ക്
 വണ്ടികേരുവോൾ തോഴി
 നീയാകൈകലംങ്ങുന്നു.
 ഉള്ളിതനിഷ്ടാനിഷ്ട-
 മോർക്കുന്നുപേര്ത്തുംപേര്ത്തും
 അന്യനാട്ടിലാരുണ്ടാ-
 മവന്നുതുണ്ണൈയന്നും.
 എത്വാതിലിൽചെന്നു
 മുട്ടണമൊരുജോലി
 യോത്തുകിട്ടുവാൻ? - കാലും
 കരളും തളരുവോൾ
 പതുകൈത്താങ്ങാനാൽ?
 കുറിരുശ്രൂക്കുവോ-
 ഇഡിക്കും നിലാവേൽ?
 നീയമേ,വിതുസുന്നു.
 കുടിച്ചുവറ്റിച്ചീലേ
 നാമോപംക്ല്ലീരുപ്പു
 ചെടിക്കുംകടലേരേ-
 തതളർന്നീലിനേവരേ.
 പെരിയദ്യഃവംകെട്ടി-
 സ്ഥിടിച്ചുതാഴാതെ വൻ-
 കരയെ ലക്ഷ്യംവെച്ചു
 നീന്തി നമ്മുടെ ജനം.
 ഉള്ളിയും തുനിഞ്ഞിറ-
 ഞീടട്ടു കടൽക്കോളിൽ
 തന്നുയിൽ കാക്കാൻപോരും
 ബലമകയ്യിൽ ചേരും!

ഒന്നു മുക്കിക്കം

ഡി. കെ.എം. കർത്താ

ചെറുശ്രേഷ്ഠൻ

വാളിൻ ചീറ്റൽ പുരത്തു; നെമ്മിൽ നിരയെ കണ്ണെന്ത് കൊഞ്ചൻ; തള-
കോണിൽ രാജത്തി ഉറക്കിടുന്നു തരളം താരാട്ടിനാലുണ്ണിയെ;
കേളിപ്പോരിൽ അടുത്ത നീക്കം അരുളും തായ്ച്ചുാല്ലു മനസ്സിനാൽ
ഭാവപ്രാതിഭസാഗരം കടയവേ പൊന്തുനു പത്താം രസം!

പ്രാതിഭം = പ്രതിഭയുടെ; പത്താം രസം = കേരളീയരുടെ രണ്ടോന്തിനു ചെറു
ശ്രേഷ്ഠൻ വിധിച്ച മരുന്ന് = കൃഷ്ണഗാമയിലെ അഞ്ചിരസമായ വാസല്യം.

യാദവയാമളം

കണ്ണൻ വംശിയിലുതിടുന്ന ഹൃദയച്ചുടാർന്ന ജീവാനിലൻ
കൃഷ്ണാപ്പാദിനി രാധയാൽ ജുലിതമാം രാഗോർജ്ജ സംപുരിതം;
കൃഷ്ണാലിംഗിത നീംട മുന്നു വിരലാൽ ലാളിപ്പു വംശീവിലം
മു; നാ യാദവ യാമളപ്രജനിതം ശോവിനവംശീരസം!!!

ഉത്തരേന്ത്യയിലെ രാധാ-കൃഷ്ണ ചിത്രങ്ങളിൽ കണ്ണെന്ത് വലംകൈയും രാധ
യുടെ ഇടം കൈയ്യും ആൺ, ടാടക്കുശൽ വായിക്കുന്നത്. മറിയുകൈകളാൽ അവർ
അന്വോന്നും പുണ്ടരുന്നു.
അഭ്യന്തരാനുരാഗത്തിന്തോടു നിന്നുണ്ടാ രാഗം ജനിയ്ക്കുന്നത്?

ത്രാഗം
കുമിൾ സുകുമാരൻ

നീലാകാശവിശാലവിമിയിലൊരേ
നേരത്തനേകായിരും
ശീലോധുപ്രകരങ്ങൾ തമ്മിലുരസി-
അനീയെന്നു പാരാത്തതും?
നുലിട്ടാൽ നിലയറ്റഗാധതയെഴും
വാരാശി തീരങ്ങളിൽ
കേരിത്തല്ലിയണണ്ടു ഭൂമിമുഴുവൻ
വെള്ളത്തിലാഴ്ത്താത്തതും?

അമയ്ക്കെന്നു മുലത്തടത്തിലമുത-
പ്പേപ്പനാൽ ചുരക്കുന്നതും?
കുഞ്ഞിനെന്നുകവിശ്രദ്ധം മധുരഹാ-
സത്താൽ തുടുക്കുന്നതും?
കുഞ്ഞിപ്പു നിജക്കേസരങ്ങളിൽ നൃ-
നേനാർന്നു നിൽക്കുന്നതും?
മനിൽ പ്ലേക്കിളി മഞ്ഞുനാദമയുരം
പാടിപ്പിറക്കുന്നതും?

കാമം തെല്ലുമെഴാതക്കത്തു നിഡ്യതം
നീരുദ്ധമായുറിടും
പേമം, തനുടെ രത്നശേവധി പകു-
ദേതകും പരിത്യാഗവും
കുന്നിക്കുന്ന ഫലത്തിലാഗ്രഹമെഴാ-
കൾമും പരസ്നേഹവും,
യർമ്മാതസുക്യവുമൊത്തുചേരിലുലകിൽ
പ്രാപിച്ചിടാം ശാന്തിയെ.

നിമിത്തങ്ങൾ

കെ. എക്സ്. ആനന്ദ്

ക്രിസ്മസ്വിളക്കു-തന്നാട്ടും നിശലിലായ്
കാരിരുൾ രൂപികളേറിപ്പതുങ്ങിയോ?
ഉള്ളിയാംയേശുവിനേറുമലകൾ-
ചുണ്ണികൾ തീർത്തതാരു പുല്ലിൻ തൊഴുത്തിലെ
പാഴ്നിശൽ നുലിച വൃത്തത്തിനുള്ളിലായ്
പോത്തൻ ചിലന്തി ചലിക്കാതിരിക്കയാം.
നാകം തുറന്നുവരുന്ന പിരാവിനു
കീഴിലതിന് നിശലയ്യോ! കഴുകനായ്
ക്രിസ്മസ്മരത്തിലെ വർഷ്ണവിളക്കുകൾ-
ക്കുള്ളിൽ തിളങ്ങിയോ രണ്ടു തീക്കണ്ണുകൾ?
പാതിരാമഞ്ഞിലൊഴുക്കും കരോൾവരി-
യ്ക്കുള്ളിൽച്ചിലനിയോ, യുദ്ധപ്പുരുവരോ?

ചക്കിഞ്ചു കുമ്പിലായെന്നോ കുരുതെത്താരു
തക്കുള്ളേതാലു വാടികരിയവേ
പൊള്ളുമനുഭവ നാളങ്ങളിലാവ
ആളികരിയവേയുപ്പുകണ്ണീരിലായ്
ചാലിച്ചെടുത്തു ‘കരിക്കുറി’ നാളിതിൽ
ചാലേ കുറിയിട്ടാരുങ്ങിയിറിങ്ങയായ്;
ചുണ്ണി “ലോശാന്” കൾ, കൈയ്യിൽ കുരുതെതാലു
എകമനസ്സുമായ്, ഭക്തസഹസ്രങ്ങൾ.
രക്തമുണ്ണാണിയുലയുന്ന വാളു-
കോതിയൊരുത്തനവർക്കുള്ളിലേറുന്നു.
‘പാദശുശ്രൂഷ’യിൽ പറ്റണ്ണു ശിഷ്യർത്തൻ
പാദം കഴുകിത്തുവർത്തും പുരോഹിതൻ
രണ്ടു കുളമ്പുകൾ കണ്ണു നട്ടങ്ങിയോ?
നേഞ്ചിൽ കുറിശുവരച്ചുജപിച്ചുവോ?

സായുജ്യം

കെ. ഇയലക്ഷ്മി

വാഹ്യനേത്രങ്ങളാൽ കാണാൻ കഴിയാത്ത
ഭാവപ്രകാശമേ നിന്നെന്നൊൻ കാണുന്നു.
പുസ്തിലും പുവിലും മാമരം തന്നിലും
എന്നും ദ്രസിക്കുന്നൊരജണാത രൂപമായ്
തന്ത്രമസ്യാദിവാക്യങ്ങളുശ്രക്കാളളുവാൻ
സത്രഗുണാജ്ഞൻർക്കു സാധ്യമാം നിത്യവും
വിജ്ഞൻർക്കു നിർശൃംഗ ബേമമാണകിലും
അജ്ഞൻർക്കു നീയോ ചരാചര വസ്തുവാം.
ചിത്തമേ ശത്രുവായ് തീർന്നോരബലർക്കു
സ്വസ്ഥമായ് കിട്ടുമോ നിന്റെ പ്രേമസ്വരം
സർഖ്ഗമായഞ്ജനകല്ലായി നിന്നെയീ
അവലുതിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു സാധകർ.
അഭൈദ്വതമാനത്യമോലുവാനാകാതെന്നാ-
രജന്തർ ശീലിക്കുന്നു നാമജപങ്ങളെ
നാരാധാരയെന്നാരാറ്റവിളിയാലെ
ആരാധുവാൻ തുന്നിഞ്ഞീടുന്നു ബേഹത്തെ
ഇഷ്ടിപ്പുണ്ടാനുമജാമിളനേപ്പോലെ
സായുജ്യമെന്നുമീ നാമജപത്തിനാൽ

സ്ഥാനാശങ്കലി

ചാണകീപോൾ

“വാസാംസി ജീർണ്ണാനി യമാവിഹായ
നവാനി ഗഹംണാതി നരോ f പരാണി
തമാ ശരീരാണി വിഹായ ജീർണ്ണാ-
നൃന്ദാനി സംയാതി നവാനി ഭേദീ”

ഒഗവർഷിൽ

നടുക്കമേമെതുമില്ല, കേട്ട
വാർത്തവിശ്വസിക്കുവാൻ
മടിച്ചതില്ല, വാർദ്ധക്കന്തി-
നാപ്തമിത്രമാംമുതി
അടുത്തണഞ്ഞു നിന്നെന്നയും
വിളിച്ചു കൊണ്ടുപോയി പോൻ
തടങ്ങിടാൻ കഴിഞ്ഞിടാതെ
യുറുവൻ വിതുന്നവേ.

അടുത്ത മിത്രസംഗമത്തി
നെന്തുകില്ലയെന്നു നീ-
യടുത്തിരുത്തി യോതിയി-
ട്ടോരാണ്ടു പിന്നിട്ടുനിതാ.
'ഒടുക്കമേവനുംപിരിഞ്ഞു
പോകണം', തടങ്ഞുണ്ടാൻ:
'തിടുകമേന്നു മത്സവേ,
മടകയോത്ര ചൊല്ലുവാൻ'.

അറംപിണഞ്ഞുവോ പറഞ്ഞ
വാകി, നില്ലനീക്കുപോ-
കകരിഞ്ഞടങ്ങി നിന്ന് ചിതാഗി,
നീയെയാരോഹംമാത്രമായ്.
മറന്നുപോയ ചിന്തുകൾ
പറന്നിതാ മനസ്സിലെ-
ഞ്ഞുനന്ന പൊത്തു തേടി വന്നു
നോവുകൾ പൊരുന്നുവാൻ.

പരാപരങ്ങേ തീരുമാന
മന്തിമം, നമുക്കതീൽ
പരാതിയി, ല്ലുലംജ്യമെ-
നാഡിഞ്ഞിടാത്തതാർക്കുവാൻ!
ധരാതലത്തിലെവാട്ടുനാശ
സുവാസുവഞ്ഞുജ്ഞുവാൻ
വരച്ചുവിടവൻവിളിച്ചു,
നീയുടൻ തിരിച്ചുപോയ്.

കുറിച്ചുനാളുകുടിയിങ്ങു
തങ്ങുവാൻ കൊതിച്ചുരാ-
ളിരന്നിടം പ്രയാണമൊന്നു
നീട്ടിവെച്ചു കിട്ടുവാൻ.
ചിരിച്ചിട്ടുന്നു മുത്തു,
തുപ്പതി ജീവിതത്തിലുഴിമേ-
ലാഡിഞ്ഞതാ, രഹരമല്ലി
മർത്തുജീവിതത്രാ!

യൗവനപ്പുള്ളിലെത്ര
സാഹസങ്ങശ കാട്ടി നാം
വയ്യുനി കണ്ണതാക്ക യോർജ്ജത-
ടുതിനിക്കൊരുക്കുവാൻ.
അയ്യ! കാലബൈരവൻ്റെ
കൈണംടിക്കിലക്ഷണം
മെയ്യുടണ്ണുപോയിടേണ്ട
മൺകുടങ്ങള്ളിനാം!

ഇതൊക്കെയും വെറും വിചാര
യാര, ഞാൻ മനുഷ്യനാ-
ണാനിക്കുഭൂഖി, മെൻവികാര
വായ്പു വീചിമാലയായ്
മനസ്സിലാണ്ടടിക്കവേ
കഴിഞ്ഞ കാലമോർമ്മയിൽ
കിനിഞ്ഞു കണ്ണുനീരു
കൊണ്ടാരുക്കണം തിലോദകം.

അരങ്ങിലെത്രയാടി നമ്മൾ
പകുവെച്ചുനിർവ്വൃതി-
അതരിപ്പ് കുടുവിട്ടുപോകെ
ധാന്തണാച്ചു നന്നുകകം.

ഇടയ്ക്കാരല്ലപമുള്ളുവാൻ
പൊതിണ്ണനടക്കത ചോറുപോ-
ലെടുത്തുവെച്ചാരോർമ്മ
നന്ന്, ദീർഘയാത്രയല്ലയോ!

ആണ്ടുതോറുമീ സതീർത്ഥമു-
തീർത്ഥമാചമിക്കുവാൻ
പീണ്ഡുമെന്തുവോർക്കുകണ്ണ-
കിട്ടികാത്ത ഹംസമായ്

നീ പറന്നുപോയി നിൽക്കു-
നിദ്രയേടി, മോചന-
ശൈപദം വെടിഞ്ഞു നീ
വരില്ല, നേർന്നിടാം ശിവം!

സരസ്വതീപദാമുത്തം
നിബിഞ്ഞു നിന്ന നാവിനാൽ
'തതരിപ്പസാദ'മാട്ടുചേർത്ത
നർമ്മവും വിളവി നീ
ചിതിച്ചുനില്ലപതോർപ്പു,
കണ്ഠതുടച്ചിടട്ട, ഞാനിതും
കുറിച്ചുവെച്ചിടട്ടക്കയെന്ന്
യോർമ്മയാകുമോലയിൽ!

ആരവിഞ്ഞു, നീ യതീത
ഭൂതമാം കണങ്ങജായ്
നീരവം നിരുപമി-
ങ്ങദ്ദുഗ്ധനായി നില്ക്കയോ !
വേർപ്പിരിഞ്ഞുപോയ ജീവ
നാത്മചോദനയ്ക്കുചേർ-
നേതിടത്തുവന്നിടാ,
മുതിക്കുശേഷമെന്തുവാൻ !

കൈപ്പറ്റി

ദേശീയതയുടെ കവി - ലൈംഗ. എൻ.എൻ. ആനന്ദൻ - പ്രിയദർശിനി
പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവന്നന്തപുരം - 90.00

കവിത ചൊല്ലാനറിയാമോ?

എം.എം. സചീനൻ

(കവനക്കർമ്മി ലക്ഷം 53ൽ നിന്ന് തുടർച്ച)

15. തകതിമി തകതിമി തരംഗിണി..

വര/വര/വരയ്ക്കെ/ലമ്മയ്ക്ക്/
ഭാഗ്യ/മുണ്ടെങ്കി/ലെട്ടു/വര/

ശകരൻമാഷ് ഒരു നാടൻപാടിന്റെ വരികൾ ഇളംതിൽ പാടി. കയ്യിൽക്കരുതിയിരുന്ന ഉണക്കെബുകോൺ, പാടിന്റെ താളത്തിനു സരിച്ച് മല്ലിൽ വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. മാഷ്ക് എന്താൻ പറ്റിയത് എന്ന റിയാതെ കുട്ടികൾ പരസ്പരം നോക്കി. മാഷ് വരച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മു വരകൾ എല്ലാംനോക്കി. എന്തൊരത്തുതും! കൃത്യം എടുവര! പാടിൽ പറഞ്ഞതുപോലെത്തന്നെ.

-എങ്ങന്നു മാശേ ഇത് സാധിക്കുന്നത്?

അപ്പു ചോദിച്ചു.

-ഞാൻ വരച്ചാലും എട്ട് വരതന്നെ ഉണ്ടാവോ മാശേ? അമ്മുവിന് അതാണ് അറിയേണ്ടത്.

-ആരുവരച്ചാലും എടുവരതന്നെ കാണും. ഞാൻ വരയ്ക്കുന്ന അതേ താളത്തിൽത്തന്നെ വരയ്ക്കണമെന്നുമാത്രം. നോക്കിക്കൊള്ള. ഓരോരുത്തരും വരച്ചുനോക്കിക്കൊള്ള..അറിയാമല്ലോ. മാഷ് കയ്യിലുള്ള പടികപ്പെണ്ണം കുട്ടികൾക്കു കൈമാറി. അവർ ഓരോരുത്തരും പാടു പാടി മല്ലിൽ വരച്ചു നോക്കി. അതുതും തന്നെ. ആരുവരയ്ക്കുന്നേബാഴും കൃത്യമായി എടുവരകൾ.

-വരയ്ക്കലമെന്നും ഭാഗ്യമുണ്ടാവും. അല്ലോ മാശേ? അതുകൊണ്ടല്ലോ കൃത്യമായി എടുവരകൾതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നത്?

-അബ്ലൈക്കിലും വരയ്ക്കലമെന്നും വല്ല ശക്തിതന്നും...മുതൽറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ വിളിച്ചാൽ വിളി കേൾക്കുന്ന അമ്മയാണ് വരയ്ക്കലമും എന്ന്... അപ്പു തന്റെ വിജ്ഞാനം തക്ക സമയത്ത് ഉപയോഗിച്ചു. മാം മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. പകരം ഒരു മുദ്രാവാക്യത്തിലെ വർകൾ നേരത്തെ ചൊല്ലിയ അന്തേ താള്ളത്തിൽ ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് വീണ്ടും മണ്ണിൽ വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

-എല്ലാ/മെക്കിൽ/എല്ലി/കോ/
പിനോ/കല്ലു/പറയരു/ത്!/?

മാം വരച്ച വരകൾ അധികാരി എല്ലാണോക്കി. കൃത്യമായി എടുവരകൾ.

-പോടാ ചെക്കാ.. അവെന്നും വരയ്ക്കലമുണ്ടാകും!

ഈ താള്ളത്തിൽ എന്നുപറഞ്ഞത് വരച്ചാലും എടുവരതന്നെ ഉണ്ടാകും. അമ്മു ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. അപ്പുവിന്റെ വാദം പൊള്ളയാണ് എന്ന് തെളിയിക്കാൻ അവൾക്ക് നല്ലാരവസരം കിട്ടി. അപ്പുവിനെ ഒന്ന് കളിയാക്കാനും.

-അമ്മു പറഞ്ഞതാണ് ശരി. ഈ താള്ളത്തിൽ എന്നുപറഞ്ഞത് വരച്ചാലും എടുവരകളുണ്ടാകും.

തകതിമി/തകതിമി/എന്നോ,

-വൺ/ടു/ത്രീ/ഹോർ/വൺ/ടു/ത്രീ/ഹോർ/

എന്നോ, പറഞ്ഞതാലും മതി.

മാം വിശദീകരിച്ചു.

-ഈ നമ്മൾ സാധാരണ കൊട്ടാറുള്ള താളമല്ലോ മാശേ? ആരു ക്കിലും പ്രസംഗിക്കുകയോ പാടുപാടുകയോ ഒക്കെ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ കയ്യടിക്കുന്ന താളം?

-അതെ അമ്മിനാ, പരിപാടികൾകഴിഞ്ഞാൽ കയ്യടിച്ച്

പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും, അഭിനന്ധനക്കാനുമൊക്കെ ഈ താളമാണ് സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്.

-വൺടു ത്രീ ഹോർ.../വൺ ടു ത്രീ ഹോർ...എന താള

തതിൽ രണ്ട് തുല്യഭാഗങ്ങളുണ്ട് അല്ലോ?

അമ്മിനാ താളത്തെക്കുറിച്ച് തനിക്കുറിയാവുന്ന ഒരു വസ്തുത വെളിപ്പെടുത്തി.

-ഓ...അതിപോ ഇതെ പറയാനോനും ഇല്ല. കാകളിയും അങ്ങനെതന്നെന്നയല്ലോ?

-എങ്ങനെ?

അപ്പുവിന്നേ ഇടപെടൽ തീരെ പിടിക്കാത്തതുപോലെ അമ്മിണി ചൊരിച്ചു.

-വണ്ടകുത്രീ.../വണ്ടകുത്രീ...എന്ന് ആവർത്തിക്കുമ്പോഴും രണ്ട് തുല്യഭാഗങ്ങൾ തന്നെയല്ലോ ആവർത്തിച്ചുവരുന്നത്?

-അപ്പു പിടാൻ ഭാവമില്ല.

-പക്ഷേ, അതുപോലെയാണോ ഈത്?

-നിങ്ങൾ തമിൽ അടിക്കുടേണ്ട. രണ്ടുപേരും പറഞ്ഞതിൽ വാസ്തവമുണ്ട്. മുന്ന്. മുന്ന് എന്ന അക്ഷരകാലത്തിന്നേ ആവർത്തന മാണ് കാകളി എന്നു നാം കണ്ടല്ലോ. നാല് നാല് എന്ന ക്രമത്തിലുള്ള അക്ഷരകാലത്തിന്നേ ആവർത്തനമാണ് തരംഗിണി. പക്ഷേ, ഈ രണ്ടു താളങ്ങൾക്കും അതിന്റെതായ പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. ശക്രൻമാഷ് കുട്ടി കഴു അനുനയിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

-പക്ഷേ, എന്താണ് ആ പ്രത്യേകതകൾ എന്ന് മാഷ് ഇനിയും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ?

-സാർ പറയട്ടെ അപ്പു...ക്ഷമിക്ക. നിഈ് സാറിന്നേ വായ്ക്കൈ തുകയറി കസേരയിട്ടിരുന്നാലോ? മാഖങ്ങങ്ങന്നയാണ് പറയുക? അമ്മി ണിയുടെ ഉപമകേട്ട് എല്ലാവരും ചിരിച്ചപ്പോൾ അപ്പു മഹം പാലിച്ചു.

-നാല് എന്ന സംഖ്യയുടെ പ്രത്യേകത അറിയില്ലോ?

-അറിയാം മാഖേ. നാലിനെ രണ്ടായും ഒന്നായുംമൊക്കെ ചെറു താക്കാം. അതുപോലെതന്നെ എട്ടും പതിനാറും മൂപ്പൻിരണ്ടുമൊക്കെ യായി ഇരട്ടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.

-പൊന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് തരംഗിണി കുട്ടംബത്തിൽപ്പെട്ട കവിതകളുടേയും പ്രത്യേകത. താളത്തിന്നേ അടി സ്ഥാനസ്ഥാവത്തിൽ മാറ്റും വരുത്താതെ തന്നെ പതിഞ്ഞകാലത്തിലോ ദ്രുതകാലത്തിലോ തരംഗിണി ചൊല്ലാൻ കഴിയും.

-അപ്പോൾ കാകളിയോ മാഖേ?

അപ്പു അങ്ങനെയൊന്നും വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന കുട്ടത്തിലല്ല.

-മുന്ന് എന്ന സംഖ്യയെ പിന്നീട് ചെറുതാക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ അപ്പു, അതുതന്നെയാണ് കാകളിവുത്തത്തിലുള്ള കവിതകളുടേയും സ്ഥിതി. കാകളി ചടുലമായി ചൊല്ലുന്നതും, പതിഞ്ഞകാലത്തിൽ ചൊല്ലു ന്നതും തമിലുള്ള വ്യത്യാസം നമ്മൾ നേരത്തെ വിശദീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞ താണ്. അല്ലോ അമ്മിണി?

-അതെ മാഖേ. ശിവനും പാർപ്പതിയും ചേർന്ന അർഘനാരീ ശ്രദ്ധസ്ഥല്പംപോലെ എന്ന് മാഷ് ഉദാഹരണവും പറഞ്ഞതുനിരുന്നു.

-ചക്കകുട്ടാൻ ചക്കകുട്ടാൻ

ചകകക്കുട്ടാൻ ചകകക്കുട്ടാൻ..

എന്ന് അവർത്തിച്ചുപറഞ്ഞാലും തരംഗിണിയായി.

-മാശേ, തരംഗിണിതന്നെയല്ലോ ആദിതാളം? ഞങ്ങൾ പാട്ടുപറിക്കുവോൾ ആദിതാളം കൊടുന്നത് "തകതിമി തകതിമി" എന്ന എട്ട് എണ്ണങ്ങൾ കൊട്ടിയാണല്ലോ.

-ഉള്ളിക്കുട്ടൻ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്.

-ആദ്യം ഉണ്ടായ താളം എന്നതുകൊണ്ടാണോ ഇതിനെ ആദിതാളം എന്നു വിളിക്കുന്നത്?

-അറിയില്ല അമ്മു, ഒരു പക്ഷേ അങ്ങനെയാവാം. തുല്യമായ എണ്ണങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുന്നതും, സകീർണ്ണതകൾ ഇല്ലാത്തതുമായ താളമായതുകൊണ്ട് ആദ്യം ഉണ്ടായ താളമാവാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ഉഹപിക്കാനേ നമുക്കു നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

16. കാളകിടക്കും കയരോടു...

-എങ്ങനെന്നാണ് മാശേ, പാട്ടും കവിതയുമൊക്കെ താളത്തിൽ രൂപപ്പെടുവരുന്നത്?

-നമ്മുടെ നാടൻചൊല്ലുകളും കടകമകളുമൊക്കെ പരിശോധിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം അപ്പുവിനുതന്നെ എല്ലുപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സിലാകും.

"കാളകിടക്കും കയരോടു" എന്ന് അപ്പു കേട്ടില്ലോ?

-ഉണ്ടല്ലോ...അതൊരു കടകമയല്ലോ? എനിക്കെന്നാം അതിന്റെ ഉത്തരം.

-"കടലിൽവീണു പൊൻകിണ്ണു"

മാഷ് മറ്റാരു കടകമ പറഞ്ഞു.

-അതും കടകമയാണ്. സുരുൻ അസ്തമിച്ചു എന്നാണ് അർത്ഥം.

അപ്പു പരയുന്നതിനുമുമ്പേ അമ്മു ചാട്ടിക്കേരിപ്പുരണ്ടു.

-അതെ. ഈ കടകമകൾ ദ്രാഡ്യക്കൊറ്റായ്ക്ക് പരയുവോൾ അവ ഏതെങ്കിലും താളത്തിലാണ് എന്ന് മനസ്സിലാവില്ല. പക്ഷേ ഇത് രണ്ടും കുടി ചേർത്ത് ഓന്ന് പറഞ്ഞുനോക്കിയാലോ?

"കാളകിടക്കും /കയരോടും/

കടലിൽവീണു/ പൊൻകിണ്ണും.../"

കുട്ടികൾ എല്ലാവരും ചേർന്ന് ഇഞ്ഞത്തിൽ ഉറക്കെ ചൊല്ലിയപ്പോൾ കടകമ തരംഗിണിയുടെ താളത്തിലായി.

-ഈതെ ഇംഗ്ലീഷിൽ നിങ്ങൾ കേട്ടുപരിചയിച്ച മറ്റൊരുക്കില്ലോ വരികൾ ഓർമ്മയുണ്ടാ? മാപ്പ് ചോദിച്ചതുകേട്ട് കുട്ടികൾ ഓരോരു തന്റെ മനസ്സില്ലെട ഒരു യാത്ര നടത്തി. ടെവിൽ അമ്മിണിയാണ് ആമുഖം പ്രതികരിച്ചത്.

"അഡിബിക്കടലോരു മണവാളൻ
കരയോ നബ്ലാരു മണവാട്ടി.."

-അത് സിനിമാപ്പാട്ടോല്ലോ മാപ്പേ? അതെങ്ങന്നും ശരിയാവോ?
അമ്മുവിന് ആ ചേരുവ അത്ര രസിച്ചില്ല

-സിനിമാപ്പാട്ടായാലെന്നോ? താളം രണ്ടും ഒന്നോള്ളോ?

-അമ്മിണി പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. താളം രണ്ടും ഒന്നുതന്നെ
യാണ്. ശക്കരൻമാപ്പ് അമ്മിണിയും രക്ഷയ്ക്കേണ്ടി.

"കാക്കേ...കാക്കേ.../കുടവിടേ.../
കുട്ടിനകത്താരു /കുഞ്ഞുണ്ടാ../."

എല്ലാവർക്കും പരിചയമുള്ള ഒരു നാടൻപാട്ടിന്റെ വരികളാണ് അമ്മു
ചൊല്ലിയത്.

-അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ എനിക്കും അറിയാം.

"ടിക്കിൾ...ടിക്കിൾ /ലിറ്റിൽസ്സാർ.../
ഹാ പെ വണ്ടർ /വാട്ട് യു ആർ.../. " അപ്പു പകരം വീട്ടി.
അതു പറ്റില്ല...അതു പറ്റില്ല... അത് ഇംഗ്ലീഷാണ്. അമ്മു സമ്മ
തിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഭാവമില്ലായിരുന്നു.

-പക്ഷേ, ഇംഗ്ലീഷാണെന്നാലേയുള്ളു..? താളം തരംഗിണിതനെ
യല്ലോ? പൊന്നു അപ്പുവിണ്ട് പക്ഷം ചേരുന്നു. എല്ലാവരും പറഞ്ഞപ്പോൾ
അമ്മുവിന് തന്റെ തർക്കം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു.

-എന്നാൽപ്പിനെന്ന ഞാനും പാടാം.
"നെയ്യുഡിഷേക്കം/ സാമിക്ക്.../

കേറ്റിവിടയും /മേലേയ്ക്ക്..../"

ഉള്ളിക്കുടൻ ശരണം വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

-അയ്യോ ഇത് ശബ്ദത്തിലയ്ക്ക് പോകുന്നവരുടെ ശരണം വിളി
യല്ലോ?

-ആയ്ക്കോട്ടു...അതിനെന്നോ? താളം ശരിയല്ല എന്ന് പറയ്.
ഉള്ളിക്കുടൻ തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുന്നു.

-എന്നാപ്പിനെന്ന ഞാനും ചൊല്ലാം.
"എണ്ണാമെക്കിൽ /എണ്ണിക്കോ/

പിന്നുകളെല്ലം /പറയരുത്.../.

തൊണ്ടുറല്ലോ...നുറ്റോ...

ലക്ഷം ലക്ഷം പിന്നാലേ...."

-ശരണംവിളി ആവാമെകിൽ മുദ്രാവാക്യംവിളിയും ആവാ മല്ലോ... അങ്ങു വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഭാവമില്ല.

-നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ചൊല്ലിയത് തരംഗിണി കുട്ടംബത്തിൽപ്പെട്ട താളമാണ്. എങ്ങനെന്നയാണ് താളവും ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളിലും സാധാരണ കണ്ണഡത്തിയിരിക്കുന്നു. തന്റെ ശ്രമം പാഴിലായിട്ടില്ല എന്ന് ശക്രന്മാഷ്കൾ സേബാധ്യമായി.

-അല്ല മാപ്പേ, എനിക്കൊരു സംശയം..."കാക്കേ കാക്കേ കുടു വിടു" എന്ന മലയാളം പാട്ടു, "ടിങ്കിൾ ടിങ്കിൾ ലിറ്റിൽ സ്റ്റാർ" എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പാട്ടു എങ്ങനെന്നയാണ് ഒരേ താളത്തിലായത്?

-അറിയില്ല അപ്പു, ലോകത്തെവിടെയായിരുന്നാലും മനുഷ്യർക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായി ചില താളങ്ങളും എന്നതാവാം കാരണം. അല്ലെങ്കിൽ, ഭാഷയും ദേശവുമൊക്കെ വേരെയാകുന്നതിനുമുമ്പ് എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും പൊതുവായ ഒരു താമസസ്ഥലവും, സംസ്കാരവും, ദേശവും ഭാഷയുമൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും നമുക്ക് ഉഹപിക്കാം. ഉഹപിക്കാൻ മാത്രമേ കഴിയു...

-ലോകത്തുള്ള എല്ലാമനുഷ്യർക്കുംകൂടി പൊതുവായി ഒരു താമസസ്ഥലം! സകല്പിക്കാൻ രസമുള്ള കാര്യംതന്നെ. പകേജ്, അതെങ്ങനെന്നയാണ് മാപ്പേ ശരിയാവോ? അംഗിണിയുടെ യുക്തിചിന്ത ആ സകല്പനയ്ക്കിനും സംശയിച്ചുനിന്നു.

-പതിനായിരക്കണക്കിന് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, സംസ്കാരവും ഭാഷയുമൊക്കെ ഇത്രയേറെ വികാസം പ്രാപിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, കൂഷിയും കുട്ടായ ജീവിതവും തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ്, പെട്ടയാടിജീവി ചീരുന്ന മനുഷ്യവംശം ലോകത്തിന്റെ എത്തെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തുനിന്ന് കാലക്രമേണ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്ക് വ്യാപിച്ചതാകാൻ സാധ്യ തയില്ലോ?

അങ്ങനെന്നയാണെങ്കിൽ, ആ ഭൂതകാലത്തിൽനിന്ന് പൊതുവായ എന്നതെങ്കിലുംമൊക്കെ ചിലത് മനുഷ്യവംശം ഇപ്പോഴും കൊണ്ടുനടക്കുന്നും അഭിവില്ലോ?അതിൽപ്പെട്ടതാവാം താളവും. അത്രയേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിള്ളു. മാപ്പ് തന്റെ വാദം അവസാനിപ്പിച്ചു. ലോകത്തിലെ എല്ലാമനുഷ്യരും ഒരുമിച്ച് കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു ഭൂതകാലത്തിലേയ്ക്ക് കുട്ടികളുടെ മനസ്സ് അറിയാതെ ഒഴുകിപ്പോയി. ശക്രന്മാഷിന്റെ ശബ്ദങ്ങളാണ് പീണ്ടും അവരെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നത്.

-ഈ താളത്തിൽവരുന്ന ഏതെങ്കിലും കവിത നിങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മ
യിൽ വരുന്നുണ്ടോ? മാപ്പ് എല്ലാവരോടുമായി ചോദിച്ചു. അമ്മിണി
എന്നോ പറയാൻ തുടങ്ങിയശേഷം തന്നത്താൻ നിയന്ത്രിച്ചു. തുടയിൽ
താളംകൊട്ടിനോക്കി വീണാടും വീണാടും ഉറപ്പുവരുത്താൻ തുടങ്ങി.

-അമ്മിണിക്ക് അറിയാമെന്നുതോന്നുന്ന ല്ലോ. മടിക്കേണ്ട
ചൊല്ലിക്കോളു...തെറ്റിപ്പോയാലും സാരമില്ല. മാപ്പ് അവജ്ഞ പ്രോസാ
ഹിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ, എന്തും വരട്ട് എന്നുറപ്പിച്ച് അമ്മിണി തുള്ളൽപ്പാ
ട്ടിൽനിന്നുള്ള വരികൾ ചൊല്ലി.

"ആശാനക്ഷണമാനുപിഴച്ചാൽ
അനുഭവത്താനു പിശയ്ക്കും ശിഷ്യന്.
കളരിക്കാരനു ചോടുപിഴച്ചാൽ
കാണികളാക്കപ്പെടുത്തിൽച്ചാടും.
ഓതിക്കാനൊരു മന്ത്രമിളച്ചാൽ
രു പന്തിക്കാരോക്കെയിളയ്ക്കും
എന്നും കട്ടുബുജിച്ചാൽ
അനുഭവവാസികളാക്കക്കും."

കവിത ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും ചേർന്ന് കയ്യടിച്ച് അവജ്ഞ
അഭിനന്ധിച്ചു.

-തരംഗിണി കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട വൃത്തങ്ങളാക്കെ ഈ താള
ത്തിലാണ് എന്ന് നേരത്തെ പറഞ്ഞതല്ലോ. (ദുതതരംഗിണി, ഉന്നതരംഗി
ണി, നിരഞം, മദമന്ധര, അജഗരഗമനം, തുടങ്ങിയ വ്യത്തങ്ങളാക്കെ
തരംഗിണിയുടെ കുടുംബക്കാരാണ്. മുമ്പ് പറഞ്ഞതുപോലെ അക്ഷര
ങ്ങൾക്കുപകരം മൂന്നു നിറച്ചുവെച്ചും, ശുന്നതകൊണ്ട് താളത്തിലെ
ഴിഞ്ഞ ഉടങ്ങൾ നികത്തിയുമാക്കെയാണ് വ്യത്വവ്യത്യാസങ്ങൾ
വരുത്തുന്നത്. ഈ വ്യത്യാസങ്ങളാനും അറിയില്ലകില്ലും, തരംഗിണി
എന്ന നാലക്ഷരകാലം മനസ്സിലുറപ്പിച്ച ഏതൊരാൾക്കും കവിത ഇണം
ത്തിൽ ചൊല്ലാൻ കഴിയും.

"പവിത്രഭാരത/ഗംഗാനദിത്തൻ/
തിരമാലകൾ എ/ഞശ്.../
ധരിത്രിവാർക്കും /ചുടുമിച്ചിനീരിൻ/
അലമാലകൾ എ/ഞശ്.../
തുടിച്ചുപോങ്ങും കരളിൻ തേങ്ങൽ
തുടക്കിനാദങ്ഗൾ..

അനന്തസത്യപ്പാരുളാളിത്തങ്ങും
ഭാരതസന്ദേശം..."

പി. കുണ്ണതിരാമൻനായരുടെ, "ഗംഗയലക്ഷ്മീദ പാട്" എന, കവിതയിൽനിന്നും നുള്ള വർക്കൾ മാപ്പ് കൂട്ടിക്കർക്കു ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു.

-ഇതുപോലെ, തരംഗിണിയുടെ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന നിരവധി കവിതകളുണ്ട്. നാളെ വരുമ്പോൾ ഓരോരുത്തരും അത്തരം കവിതകൾ കണ്ണഞ്ഞി ചൊല്ലാൻ തയ്യാറായി വരണം.

-കുടുതൽ കവിതകൾ ചൊല്ലുന്നവർക്ക് സമ്മാനം ഉണ്ടാമാണോ? പൊന്നു ചോദിച്ചു.

-സമ്മാനമുണ്ട്. പക്ഷേ, കുടുതൽ വർക്കൾ ചൊല്ലുന്നവർക്കല്ലോ. അർത്ഥമേഖലായതേതാടെ നനായി ഇഞ്ഞാത്തിൽ ചൊല്ലുന്നവർക്കാണ് സമ്മാനം.

-എന്ത് മാണ്ഡ സമ്മാനം?

അമ്മുവിന് ആകാംക്ഷ അടക്കാനാവുന്നില്ല

-അത് പരമ രഹസ്യമാണ്. ഇന്നേതായാലും രഹസ്യം പുറത്തുവിടുന്നില്ല. നാളെ വെകുന്നേരം വരെ സ്വപ്നം കാണാൻ ഒരു വിഷയമായഛ്റോ... ശക്രന്മാപ്പ് കൂട്ടിക്കളെ പ്രതീക്ഷയുടെ മുന്നയിൽനിർത്തി. പിറ്റേംവസം കിട്ടാൻപോകുന്ന സമ്മാനം എന്തായിരിക്കും എന്ന് തിരിച്ചും മറിച്ചും ചിന്തിച്ച് കൂട്ടിക്കൾ വീടുകളിലേയ്ക്ക് യാത്രയായി. തരംഗിണിയുടെ താളം മനസ്സിലിട്ട് ചേറ്റിപ്പെറുകി, പണ്ടു പഠിച്ച കവിതകളോരോന്നും ഓർമ്മിച്ചെടുത്തത് തരംഗിണിയാണോ എന്ന് പരിശോധിച്ച് ഉറപ്പുവരുത്തിയാണ് അനുരാത്രി അവർ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നത്.

17. എല്ലാം ലയിക്കും തരംഗിണിയിൽ.

"വെള്ളിവിളക്കുകൊ/ഇന്തിക്കാട്ടി/പ്ലുലർത്താരകനിന്നു/
രൈപ്പനിനീർ/ചുടിയ പുലരി/പ്ലേണിൻ കവിൾ ചോന്നു/
മടിയുടെ മരണപ്പുത്പുനീക്കുക; കോഴിക്കൾ ഒലിനീട്ടി
മണ്ണിനു കുരുതിക്കാടുകുക രക്തം- മഴുകിൽ പറക്കാം"
വെകുന്നേരം വായനശാലയിൽ ഒത്തുകുടിയപ്പോൾ ആദ്യമായി കവിതചൊല്ലിയത് അമ്മിണിയാണ്.

-അമ്മിണി ഇപ്പോൾ ചൊല്ലിയ കവിത ആരുടേതാണ് എന്ന് ആർക്കേജേലിയും പറയാമോ?

- ഞാൻ പറയാം മാണേഷ...

- നിൽക്കെട്ട്. അമ്മിണിക്ക് അറിയണമല്ലോ. മറ്റാർക്കൈക്കില്ലും അറിയുമോ എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചത്. ശരി. മറ്റാർക്കും അറിയില്ല കീൽ അമ്മിണിത്തനെ പറഞ്ഞതാലും...

- പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ, "പുതിയ രാമായണം" എന്ന കവി തയിലെ വരികളാണ് ഈത്. അമ്മിണി അഭിമാനത്തോടെ ആ സത്യം വെളി പ്പെടുത്തി. ഞങ്ങളുടെ ഉള്ളം വരുമ്പോൾ കാണിച്ചുതരാം എന്ന ഭാവ തനിൽ മറ്റൊളവർ കാത്തുനിന്നു.

"നിത്യം നിത്യം /പുജിക്കേണം.../

ചിത്താനന്ദം/ സേവിക്കേണം./"

കുഞ്ഞിരാമപ്പാരുടെ സ്വധനക്കും തുള്ളലിൽക്കിനുള്ള വരികളാണ് പൊന്തു ചൊല്ലി. ആരുടെ കവിതയാണ് എന്ന കാര്യം പൊന്തുവിന്റോതെ മറ്റാർക്കും പറയാനും കഴിഞ്ഞില്ല.

"പ്രഭ്ലാമല്ലാം /പൊക്കിയെടുത്തു, പ-/

റന്നാണയുനകൊ/ടുക്കാറേ നീ/

പ്രഭ്ലാമലർക്കുല/കർക്കു സരാഗപ-/

രാഹമണച്ചിട്ടു/മെന്നാരോർത്തു!" ഇടയ്ക്കുന്നില്ലെന്ന വരികളാണ് അഥവാ ചൊല്ലിയത്.

- തരംഗിണി എന്ന ഒരേ താളകുടുംബത്തിലെ കവിതകൾ ചൊല്ലുമ്പോഴും എന്തെന്നു വ്യത്യാസമാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത് അല്ലോ മാണേഷ? വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു കവിതയിലെ വരികൾ മനസ്സിലുള്ളത് ചൊല്ലാൻ അവസ്ഥാനും കാരണമാക്കിട്ടും കാത്തിരിക്കുകയാണ് ഉള്ളിക്കുട്ടൻ. ശക്രൻമാഷ് പറഞ്ഞുനിർത്തേണ്ട താമസം, അവൻ കവിതചോല്ലിന്തുടങ്ങി.

"ഇളക്കിന നരവരപടയും ചില-

വെളു വെളൈ വിലസിന കുടയും പല

കളമാഴിമാരുടെ നടയും-ചെറു

കിളികളുമവരുടെ പടയും..."

കുഞ്ഞിരാമപ്പാരുടെ തുള്ളൽപ്പാട്ടിൽക്കിനുള്ള വരികൾ കേടപ്പോൾ കുട്ടികളാകെ ഉണ്ടന്നു. കേടയുടെന ഈത് കുഞ്ഞിരാമപ്പാരുടെ വരികളാണ് എന്ന് അപ്പു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"മൺതത്തത്തച്ചി/പ്രകൃതപോലെ/

മഞ്ജിമവിടരും /പുലർകാലേ.../

വന്നു ലഭിതേ നീബേഖൻ മുന്നിൽ

നിർവ്വതിന്റെ പുക്കണിപോലെ..."

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ മനസിനി എന്ന കവിതയിലെ വരികൾ അംഗീ ഇംഗ് ത്തിൽ ചൊല്ലി. കവിത ചങ്ങമ്പുഴയുടെതാൻ എന്ന കാര്യം എക്കേൾവി ഡിൽത്തന്നെ കുട്ടികൾക്ക് എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലായി.

"അയിഗിരി നദിനി/ നദിത മേദിനി/
വിശവിനോദിനി /നദിനു തേ.../
ഗിരിവര വിന്യസിരോധി നിവാസിനി
വിഷ്ണുവിലാസിനി ജിഷ്ണുനുതേ..."

-ഇതൊരു സ്വല്പത്രമല്ല മാപ്പേ, മുത്തള്ളി എല്ലാദിവസവും ചൊല്ലുന്നതുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത് തരംഗിണിയുടെ വ്യത്തകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ദിതാൻ എന്ന് ഓർത്തതെ ഇല്ല. അല്ലെങ്കിൽ താൻ ചൊല്ലിയേനെ. അമ്മിണി അല്പം വിഷമത്രോടെ പറഞ്ഞു.

"തനതിന്ത/തതാനതിന്ത/തതനതിനോ.../
താനിനേനാ/തതാനതിന്ത/തതാനിനോ.../
പതിനാലാം /രാവുദിച്ചു്/ മാനന്തോ/
കല്ലായിക്കടവന്തോ/
പനിനീതിൻ പുവിരിഞ്ഞത് മുറ്റന്തോ
കല്ലാടികവിളന്തോ.."

-മാശൈനാ ഇതിനിടയിൽ സിനിമാപ്പാട്ട് പാടുന്നത്? അപ്പു അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

-പ്രശ്നസ്ത കവി യുസഫലി കേഞ്ചേരി എഴുതിയ ഈ സിനിമാപ്പാട്ടും തരംഗിണി കുടുംബത്തിൽ പെടുന്നതാണ്. കവിതകൾക്കുമാത്രമല്ല, സിനിമാപ്പാടിനും താളത്തിന്റെ കുടുംബപാരമ്പര്യം പ്രസക്തമാണ് എന്നാർത്ഥം.

"നന്നാങ്ങാടികൾ;/ ഇക്കല്ലറകളിൽ,/
നുറ്റാണ്ടുകളുടെ/യലകളിൽ മഹാ-/
പുന്നഗമയ്ച്ചുരുളാർന്നു പുരാതന-
പുരുഷർ പരാപരനിദ്രയിൽ വാഴ്വു;
അവരുടെ നാലിമ്മുണ്ണാളന്നളങ്ങ
ഉഗാധനിഗൃഹതയേതിൻ ചളികളി
ലവഗാഹിച്ചു നൃശമന്തുപടർന്നതി-
നൃത്തതന്റെ ജനിനളിനവുമുളവായ്.."

എൻവി കുഷ്ണവാരിയരുടെ നന്നാങ്ങാടികൾ എന്ന കവിതയിലെ വരികൾ അമ്മിണി ഇംഗ് ത്തിൽ ചൊല്ലി

- ഈ കവിതയും തരംഗിണി കുടുംബത്തിൽ പെടുന്നതാണോ മാപ്പേ? അപ്പുവിന്ത അത്ര സമ്മതമായില്ല.

എന്താ സംശയം? തരംഗിണിതനെ. അല്ലോ മാപ്പേഴ്സ്?

-അമ്മിണി പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്."വണ്ടുതൈപ്പോർ/

വണ്ടു തൈപ്പോർ.."എന്ന താളം അടിച്ചു ചൊല്ലിനോക്കിയാൽ, ആ താളത്തിൽ കൃത്യമായി ഒരുണ്ടിനിൽക്കും നന്നാങ്ങാടികൾ. മാപ്പ് പറഞ്ഞതുപോലെ താളമടിച്ചു ചൊല്ലിനോക്കിയപ്പോൾ പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്ന് എല്ലാവർക്കും ബോധ്യപ്പെട്ടു.

"പലവടിവും /വന്നു ചമഞ്ഞു/

തമമുടിയും/ വന്നു തികഞ്ഞു/" (നഷ്ടപരിതം)

"രതികണവന്നു കണകളാടുങ്ങി

അതിവിവശ്രാ പുണ്ഡു മയങ്ങി" (ബാന്നയുഖം)

"രൈ കാമിനി വെറ്റ്‌ലഭത്തുത്തു

ഒരുവർഷക്കമെ പാതികൊടുത്തു" (കിരാതം) തുടങ്ങി

കുഞ്ഞൻവ്യാരുടെ മികക തുള്ളലുകളിലും തരംഗിണി ആവർത്തനിച്ചു വരുന്ന കാര്യം നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാ? ശക്രൻമാപ്പ് തുള്ളൽപ്പാട്ടിലെ വരികൾ ഇംഗ്ലാന്റിൽചൊല്ലിക്കേശർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

-മാപ്പേഴ്സ്, ആ പരികൾ ചൊല്ലിക്കേശർക്കുനോപാൾ നല്ല ചട്ടുലതയും ഉദ്ദേശ്യവുമൊക്കെ തോന്നുന്നുണ്ട്. പകേഷ തരംഗിണിയുടെ താളത്തിൽ എന്നോ മാറ്റും വരുന്നപോലെ തോന്നുന്നല്ലോ? അതെന്നുകൊണ്ടാണ്?

-അമ്മു പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. താളത്തിൽ കവിത എഴു തുനോച്ചും ചൊല്ലുനോച്ചുമൊക്കെ ശുന്നുമായ ഇടം വിട്ടുകൊണ്ട് താളത്തിലും ഇംഗ്ലാന്റിലുംവരുത്തുന്ന വൈവിധ്യത്തെക്കുറിച്ച് നേരതെ നമ്മൾ പറഞ്ഞിരുന്നുവല്ലോ. അതുപോലെയുള്ള സംവിധാനമാണ് ഇതും.

-ഈ കവിതയിൽ എവിടെയാണ് മാപ്പേഴ്സ്, ശുന്നുമായ ഇടം? അപ്പുവിന് മനസ്സിലായതെന്നില്ല.

-"തകതിമി...തകതിമി.."എന്ന താളം പിടിക്കുനോപാൾ, താളത്തിലെ ആദ്യത്തെ അടി, അടിച്ചുകഴിഞ്ഞത്തോപ്പം കവിത ചൊല്ലിയാലേ താളം ശരിയാകു. കവിതയുടെ തുടക്കത്തിലുള്ള ഈ ശുന്നുതയാണ് ഇവിടെ തരംഗിണിയെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. കവിതയുടെ വരികളോ ടൊപ്പ് "തക" എന്നുകൂടി ചേർത്തു ചൊല്ലിനോക്കിയാൽ ഇക്കാര്യം എല്ലാപ്പുത്തിൽ മനസ്സിലാക്കും.

"തക ഒരുക്കാമിനി/ വെറ്റ്‌ല തെരുത്തു/

തക ഒരുവർഷകതെ/ മുണ്ടി കറുത്തു../."

മാപ്പ് പറഞ്ഞതുപോലെ കുട്ടികൾ കുഞ്ഞൻവ്യാരുടെ കവിത "തക" കുട്ടിച്ചൊല്ലാൻ തുടങ്ങി.

-മാപ്പേഴ്സ്, എല്ലാ താളവും ആദിതാളത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു എന്ന്

പറയാറുണ്ടല്ലോ? എന്താണ് അതിന്റെ അർത്ഥം? എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നുമല്ല. അപ്പു പറഞ്ഞു.

-അത് നിന്റെ കുറുമല്ല. അതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അല്പം കുടി ബുദ്ധിവേണം. അമ്മു അപ്പുവിനെ കളിയാക്കി.

-എന്നാൽശരി. ബുദ്ധിമതിയായ നീഡാണ് പറഞ്ഞതുതാ... അപ്പു തിരിച്ചടിച്ചു..

-അതു വേണ്ട. എനിക്കു അംഗം, എഴും അറിയാം എന്ന അഹംഭാവമൊന്നുമല്ല. അമ്മു തടിരക്ഷപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു.

-അത് സാരമല്ല. അമ്മു പറഞ്ഞതാളു..

മാപ്പ് അമ്മുവിനെ കുറുകിലാക്കുന്ന തരത്തിൽ ഇടപെട്ടു. അത്തരം ഒരു കൊലച്ചതി അയ്യു പ്രതീക്ഷിച്ചതേയില്ല. അമ്മുവിന്റെ നിസ്സഹായാ വസ്തുക്കൾ അപ്പുവിന് സ്വർഗ്ഗംകിടിയപോലെയായി. ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ കൃത്യ സമയത്ത് ഇടപെട്ടതുകൊണ്ട് അമ്മു തൽക്കാലം രക്ഷപ്പെട്ടു.

-"നതോന്നത്" എന്ന താളം അക്ഷരക്രമത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, രണ്ട് എന്ന അക്ഷരമാണ്. "കാകളി" മുന്ന്, "തരംഗിണി", നാല്. ഈ സംഖ്യകളുടെ പൊതുഗുണിതമാണ് പ്രതിണിക്കുന്നത് എന്ന സംഖ്യ. അതുകൊണ്ട്, ആർ പ്രാവശ്യം നതോന്നതയുടെ താളംപിടിച്ചാൽ പ്രതിണിഡിലെ തുറം. കാകളി നാലുപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചാലും, തരംഗിണി മൂന്നുപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചാലും പ്രതിണിഡിത്തമെന്ന്. ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ വിശദീകരിച്ചു.

-ഇതിപ്പോൾ കണക്ക് കൂസിൽ പോയതുപോലെയുണ്ട്. നമ്മൾ കവിതയല്ല ചൊല്ലുന്നത്? ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ വിശദീകരണത്തിൽ അപ്പു തുപ്പന്നായില്ല.

-വൺ/ടു/തൈ/ഫോർ/ എന്നതിനുപകരം തക്കിട്ട/തക്കിട്ട/തക്കിട്ട/തക്കിട്ട/ എന്ന് കാകളിയുടെ താളം നാലുപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചാൽ തരംഗിണിയായി. അത് അപ്പുവിന് മനസ്സിലായോ? അപ്പു കഴുത്തിന്റെ വിരലുകൾക്കാണ് താളം പിടിച്ചുനോക്കി. എന്നിട്ട് മനസ്സിലായി എന്ന് സമർപ്പിച്ചു.

-ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ കാര്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി വിശദീകരിച്ചു. സംഗതി വളരെ ലളിതമാണ്.

ഇന്തിര/തന്നുടെ/പുണ്ണിരി/യാഡേരാ/

ചുണിക/മെയ്യിൽപ്പ/രക്കയാ/ലേ...എന്ന മട്ടിൽ മുന്നക്ഷരം കഴിയുന്ന മുറയ്ക്ക് എടുത്തവൻ താളമടിച്ചുചൊല്ലിയാൽ കാകളി. ഇന്തെ വരികൾത്തെന്ന്/ഇന്തിരതന്നുടെ പുണ്ണിരയാഡേരാ/ചുണികമെയ്യിൽപ്പരക്ക യാലേ.. എന്ന മട്ടിൽ പ്രതിണിക്ക് അക്ഷരകാലം കഴിയുന്നോൾ ഓരോ തവണമാത്രം താളം അടിച്ചുചൊല്ലിയാൽ തരംഗിണി. ഇപ്പോൾ എല്ല

വാർക്കും മനസ്സിലായി എന്നാണ് തോന്തുന്ത. ഇല്ലോ? ശക്രൻമാഷ് ഉള്ളിക്കുട്ടനെ അഭിനന്ദിച്ചു. കുട്ടൻ സാധാരണപോലെ നിസ്സംഗഭാവം തതിൽ നിലകൊണ്ടു.

-ഉണ്ണേ്യുടൻ പറഞ്ഞതെതാക്കെ മനസ്സിലായി മാംഗ്രേഡ്, പക്ഷേ കേക്ക എങ്ങനെയാണ് ആദിത്വാലത്തിൽ ലയിക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞതില്ലോ.

-അതു പറയാം. കേക്കവുത്തനും ഏഴുക്കൾക്കാലത്തിലുള്ളതാണ്. തരംഗിണി നാലുക്കൾക്കാലവും. അപ്പോൾ നാലിന്നേയും ഏഴിന്നേയും പൊതുഗുണിതമായിവരുന്ന സംഖ്യ ഏതാണ്?

-നാലേഴിരുപത്തെട്ട്, ഏഴുനാലിരുപത്തെട്ട്....ഇരുപത്തുടാണ് മാംഗ്രേഡ്... അപ്പു മനസ്സിൽ കണക്കുകൂട്ടി ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

-ശരിയാണ്. നാലുപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചുവരുമ്പോൾ കേക്ക തരംഗിണിയിൽ ലയിക്കും. കേക്കയെക്കുറിച്ചുന്നമ്മൾ ഇതുവരെ പറയാൻ തുടങ്ങിയില്ലോ. അതു പറഞ്ഞുകഴിയുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ ഇക്കാര്യം നന്നായിമനസ്സിലാക്കും,

-ഈ തരംഗിണി ആരജാരു കേമിയാണോള്ളോ അല്ലോ? പൊന്തു, തരംഗിണിയുടെ പേരിൽ അഭിമാനം കൊണ്ടു.

-തരംഗം എന്നാൽ തിരുമാല എന്നല്ലോ അർത്ഥമിലും? അപ്പോൾ തരംഗിണി സമുദ്രവും ആകാമഞ്ചോ. എല്ലാറിനേയും തന്നിൽ ലയിപ്പിക്കുക എന്നത് കടലിന്റെ സ്വഭാവമാണോള്ളോ. അമ്മിണി തരംഗിണിയുടെ സ്വഭാവ വിശേഷത്തിന് ധൂക്കിഭ്രമായൊരു വ്യാവ്യാനം അവതരിപ്പിച്ചു.

-അപ്പോൾ ഇതുവരെ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ നന്നാകൂട്ടി ഓർത്തു പറയാം എന്നതാ? മാംഗ്രേഡ് അവസാനിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

-നിൽക്കെട്ടു..അങ്ങനെയിപ്പും മാംഗ്രേഡ് പുണ്ടാണ് നോക്കണം... അപ്പു ഇടഞ്ഞ ആനയെപ്പോലെ ശക്രൻമാഷുടെ മുന്പിൽ നിൽപ്പുറപ്പിച്ചു.

-എന്താ അപ്പു? എന്തുപറ്റീ?

-എന്തു പറ്റിയെന്നോ? എവിടെ സമ്മാനം...?

അപ്പു പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് കുട്ടികൾ അകമെ ഓർഹ്മിച്ചത്. എല്ലാവരുംകൂടി മാംഗ്രേഡുകൾക്കാൻ തുടങ്ങി. നിവൃത്തിയില്ലാതെവന്നപ്പോൾ മാംഗ്രേഡുകൾ സ്വഭാവിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഒരു ഇലപ്പോതി പുറത്തെടുത്തു. നെയ്തിൽ വെന്ന ശർക്കരയുടെ കൊതിപ്പിക്കുന്ന മണം ചുറ്റും പരന്നു.

-എന്താ മാംഗ്രേഡ് സമ്മാനം?

-സമ്മാനം ഇതാ ഇതുതന്നെ. നെയ്തുപും. ഗണപതിക്കുന്നിവേദിച്ചത്! ഒരുനിമിഷംകൊണ്ട് കുട്ടികൾ കവിതയും താളവുമൊക്കെ മറന്ന് നെയ്തുപുത്തിന് കടപിടിക്കുടാൻതുടങ്ങി..

**ഭാഗിച്ചുവരുന്ന പട്ടികൾ വെള്ളം കൊടുക്കുക / ശബ്ദങ്ങൾ:
പാരിസ്ഥിതിക പരിപ്രേക്ഷ്യം**

മുഹമ്മദ് റാഫി എൻ.വി.

വ്യാവസായികപുരോഗതിയുടെയും ആധുനികതയുടെയും ഉൽപ്പന്നമായാണ് നഗരവൽക്കരണവും മനുഷ്യരെ അനുവദിക്കരണ വുമൊക്കെ കടന്നു വന്നത്. പ്രകൃതിയുമായിചേർന്ന് സ്വപ്ന ജീവിതം നയിച്ച മനുഷ്യരെ നഗരപ്രധാനങ്ങൾ ഒരു പരിധിവരെ അവനെ തുടന്നു ഒറ്റപ്പെടുത്തുകയും അനുവദിക്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ബഷീറിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾ എന്ന നോവൽ ഇത് സംബന്ധമായ പ്രമേയം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രചനകളിലൊന്നാണ്. ശബ്ദങ്ങൾ എന്ന നോവലിന്റെ അവതാരിക എഴുതിയ എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

‘ഇടക്കിടയ്ക്ക് അസംഖണ്ഡായ പ്രകൃതി ലാവണ്യ വർണ്ണന, വിശദത്തിന്റെ പരിണാമാദി പ്രശ്നങ്ങൾ എന്നിവ വലിച്ചു കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളത് ചിത്രത്രേ അന്തരീക്ഷം തുടരെ ധനി സ്ഥിക്കാനും, ലാവണ്യപൂർണ്ണമായ പ്രകൃതിയെ അനുകരിച്ചു ലാവണ്യമായി ജീവിക്കേണ്ട മനുഷ്യൻ ഇന്ന് എത്രയധികം വെരുപ്പുപൂർവ്വം ജീവിച്ചു വരുന്നു എന്നും വിശ്വപരിണാമാദി പ്രശ്നങ്ങൾക്കു തുല്യം പ്രാധാന്യമേറിയവയാണ് പട്ടിണി, സ്വഹിഷ്കരണം, രോഗനിവാരണം ആദിയായ ഭാതിക പ്രശ്നങ്ങളെന്നും കാണിക്കാനാണ്.

(എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള: 1997 : 2236)

അപ്പന്നമാരാരെന്നിയാത്ത ഒരാളുടെ ജീവിതത്തിലെ സംഭവ വികാസങ്ങളാണ് ശബ്ദങ്ങൾ എന്ന നോവലിലേത്. പട്ടാളക്കാരനായി

യുഖത്തിൽ പകെടുത്ത ശേഷം തെരുവിലെത്തിപ്പെടുന്ന അധാരജീവനം അനുഭവകമ നഗര-തെരുവ് ജീവിതത്തിന്റെ നേർപ്പകർപ്പായിത്തോളം രൂപീണം. നാഗരികശബ്ദങ്ങൾ മുഴങ്ങി കേൾക്കുന്നുണ്ട് ഇതു നോവൽ നിരയെ. വേദ്യാവൃത്തി, ഗുണ്ണറിയ, സിഫിലിസ്, എല്ലാ വിശ്വാസങ്ങളും പരസ്പരം നഷ്ടമായ കുറെ മനുഷ്യജീവിതങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ..

‘ഞാനോരു പട്ടാളക്കാരനായി. പട്ടാളക്കാരൻ്റെ കടമയെന്താ? കഴിവുള്ളിടതോളം ജനങ്ങളെ കൊല്ലുക..... ഞാൻ കൊന്നു..... കുറെ നികുഷ്ടരായ ഹീന ജീവികൾക്കു രാജ്യം അടക്കിരേഖക്കാൻ വേണ്ടി.’

.....

‘ഒരിക്കൽ കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആഹാരത്തിൽ മനുഷ്യൻ്റെ ഒരു കണ്ണു കിടക്കുന്നു! ചുറ്റിനും തുണ്ടു തുണഡായ മനുഷ്യരാണ്.....’

‘ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള ജനങ്ങളിൽ പത്തിന് ഏഴു കണക്ക് ഗുണ്ണറിയയും സിഫിലിസുമുണ്ട്’

‘ഇതാരു പരഞ്ഞു?’

‘ഒരു വലിയ മിലിട്ടറി ഡോക്ടർ’

‘നഗരം ഒരു വലിയ വനമാണെന്നു വിചാരിക്കുക. സർവ്വ ദുഷ്ട മുഖങ്ങളും..... എന്നാൽ വനമാണോ നഗരമാണ്. അലാറുന്നതും മുരജുന്നതും കുകുന്നതും മുളുന്നതുമായ - നഗരം ഇരസ്യക്കയാണ്. വാഹനങ്ങൾ, യന്ത്രങ്ങൾ, എല്ലാറ്റിന്റെയും ശബ്ദങ്ങൾ. ശാഖാപശാവകളായി പതറിപ്പായുന്ന മനുഷ്യ പ്രവാഹം: ചീറ്റി മുഴങ്ങി ഗർജിച്ചുകൊണ്ടോടുന്ന വാഹനങ്ങൾ. എന്തെല്ലാം തരം കെട്ടിങ്ങളാണെന്നോ ആകാശത്തു മുട്ടുനാവി! മില്ലുകൾ, ഹോട്ടലുകൾ, വായനശാലകൾ, മദ്യ ഷാസ്കൾ, ആശുപത്രികൾ, ഗവൺമെന്റു മന്ത്രിരങ്ങൾ എല്ലാറ്റിലുമുണ്ട് - പലേ നിറങ്ങളിലുള്ള ചായം മുകളിയ തുണി കണ്ണംങ്ങൾ!!’

.....

‘വളരെ വേദനയുണ്ടാ ഈ സുവകേടിന്?’

‘മുത്രം ഉഴിക്കാൻ വയ്ക്കുന്ന ഒരു സമുദ്രം മുള്ളാൻ തോന്നും തുളിയും പരിപ്പി! കടുകടുപ്പ് മുളകരച്ചു തേച്ചതു പോലെയുള്ള എതിച്ചിൽ’

‘മഴ പെയ്തേക്കുമോ? ദുരെ ഒരു പുരുഷന്റെ ചോദ്യം. അതിനാരോ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഒരു സ്ത്രീയാണ്:

‘തെവം തന്മുരാൻ മഴ പെയ്തിക്കില്ല !’

‘വഴീ കെടന്നതെന്ത്? ഒരു പുരുഷന്റെ കുശലാനോഷണം. അതിന് ഒരു സ്ത്രീയുടെ മറുപടി.

‘നടന്നപ്പും പോതം കെട്ടുപോയി’

‘അതെന്താ?’

‘ഞാ ഇന്നലെയാ പെറ്റത് !’

‘കുണ്ടിന്റെ അച്ചുനാരാ?’

‘ആവോ?’

‘തെണ്ടികളും മാറാവിയാതിക്കാരും കണ്ണുപൊട്ടിയവരും’.

‘ഞാൻ എണ്ണീറ്റു. ഞാനും പണ്ടാരു കുണ്ടായിരുന്നു
അതകുതം: മുൻവഗ്രാത്തു ദുരെയായി മെമതാനത്ത് അടുപ്പുക
ളിൽ ആളി, ആളിക്കെത്തുന്ന തീ, പത്തല്ല നുറല്ല എത്ര അടു
പ്പുകൾ! ചപ്പും ചവറും കടലാസും കരിയിലയും പഴന്തുണി
യുമാണ് - വിരക്. പുകയും നാറ്റവും ആരവവും. സ്ത്രീ പുരു
ഷൻമാർ, കുണ്ടുങ്ങൾ ഇടയ്ക്കു നായ്ക്കല്ലും. തീജാലയിൽ
പ്രതിഫലിക്കുന്ന മുഖങ്ങൾ. ഓന്നും വ്യക്തമല്ല. ചുവന്ന കണ്ണു
കൾ, വിയർത്ത മുഖങ്ങൾ, താടി മീശ പൊക്കണ്ണങ്ങൾ
ഒരു ബഹുമാനവിട. ആഫാരം കഴിക്കുന്നു. വർത്തമാനം
പറയുന്നു. പുകവലിക്കുന്നു.....’

(ബഷീർ: 1997 : 429, 432, 446, 448, 454)

നഗരങ്ങളുടെ - തെരുവ്ശബ്ദങ്ങളാണ് ബഷീർ ശബ്ദങ്ങൾ എന്ന നോവലിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. നഗരവൽക്കരണാന്തരിക്കുമുണ്ടാവുന്ന ശ്രമിണരായി തുടരുന്നവരുമായ ജനവിഭാഗത്തിൽ നിന്നും വിഭിന്നരാണ് നഗരജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായവരും നഗരവൽക്കരണ തത്തിന്റെ (Urbanisation) ഭാഗമായി അർക്കവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുമായ ജനതയ്ക്കു ജീവിതങ്ങൾ. പ്രകൃതിയുടെ സുരക്ഷയും, സംരക്ഷണവും ഒരു പരിധിവരെ രോഗങ്ങളിൽനിന്നും ഭാതിദ്യുതതിൽനിന്നും മനുഷ്യനെ സംരക്ഷിച്ചു പോന്നു. എന്നാൽ നഗരവൽക്കരണത്തിന്റെ ഉല്പ്പന്നങ്ങളായി അനേകം തെരുവുകൾ രൂപപ്പെട്ടതോടെ ഇതു സംരക്ഷണവും ആരോഗ്യാവസ്ഥയും പാരസ്പര്യവും, വിശ്വാസവുമെല്ലാം മനുഷ്യർക്ക് നഷ്ട

മാവുന്നുണ്ട്. വാഹനങ്ങളുടെയും മറ്റ് യന്ത്രങ്ങളുടെയും മല്ലിം മുരശ്ചകളും അലർച്ചകളും മനുഷ്യനെ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നും അനുവൽക്കരിക്കുന്നു. തെരുവ്വജീവിതത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾ മുഴങ്ങുന്നതിനിടയിൽ ലാവണ്യമോഹനമായ ഈ പ്രകൃതിയെയും ബഷിർ വരച്ചിട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മനോഹരമായി ജീവിക്കാമായിട്ടും മനുഷ്യൻ ദൃഷ്ടുന്നു. അവിശസിക്കപ്പെടുന്നു. രോഗങ്ങൾക്കെതിരെയാവുന്നു, സംരക്ഷണമില്ലാത്തവരാവുന്നു. ഭൂമിയുമായി ഏറ്റവും അടുത്തിടപഴകി ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരാണ് നഗരവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി അനുവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും പരാഗ്രിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്തത്. മായം ചേർത്ത ദ്രാവകങ്ങൾ, പാല്, പെപ്പുവെള്ളം, പകർച്ചവ്യാധികൾ, തീവണ്ടി, മോട്ടാർവാഹനങ്ങളുടെ ഇരുമ്പം, വിമാനം, ടെലിവിഷൻ തുടങ്ങിയവ യെല്ലാം നഗരശബ്ദങ്ങളും മാലിന്യങ്ങളുമാണ്. ഇതെല്ലാം ചേർന്ന് മനുഷ്യനെ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുക്കൊണ്ട്. ഇത്തരം ശബ്ദങ്ങളാണ് ബഷിറിന്റെ നോവലിൽ മുഴങ്ങിയത്.

താൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ പോവുകയാണെന്നും, ജീവിതത്തിന് ഇന്നേ വരെ സ്വന്തമായി അർത്ഥമൊന്നും തേടാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പറയുന്ന പട്ടാളക്കാരനോട് സാഹിത്യകാരനായ ആദ്യതാവ് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നു.

‘നിങ്ങളെത്തുകില്ലോ സ്വന്തമായി ചെയ്ത് അതിന്റെ സുഖം അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ? കൂഷി ചെയ്യുക.... ഒരു ചെടിയെയകില്ലും നട്ടു പിടിപ്പിച്ച് അതിന്റെ പുവും കായും കാണുക. എന്നെന്തുകില്ലും ഒരു പുതിയ സാധനം ഉണ്ടാക്കുക, ദാഹിച്ചു വരുന്ന പട്ടിക്ക് വെള്ളം കൊടുക്കുക. വിശനു വരുന്ന മനുഷ്യന് ആഹാരം കൊടുക്കുക. ഇങ്ങനെ -’

(ബഷിർ: 1997 : 461)

നഗരവൽക്കരണവും ദൃഷ്ടെല്ലാം മുലം ലക്ഷ്യമോധ്യവും ജീവിതത്തിന്റെ സരളതയും മുല്യവുമൊന്നും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെ പോയ ആളോട് എഴുത്തുകാരൻ ഇങ്ങനെ പ്രതിവച്ചിക്കുന്നോൾ അതൊരു ദർശനമായി ഗഹനമായ പ്രപഞ്ചമോധ്യത്തിലേക്ക് വളരുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിയുടെ ആദ്ദീ വിശുദ്ധിയുടെ ചിത്രങ്ങൾ നഗരശബ്ദങ്ങളുടെ ശർജ്ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിന് ഇതുപോലെ ധാരാളം വാക്കുങ്ങൾ നോവലിൽ നിന്ന് എടുത്തുഖരിക്കാനാവും. നഗരം ശബ്ദങ്ങളുടെ രൂപത്തിലാണ് ഈ നോവലിൽ ആർത്ഥലയ്ക്കുന്നത്. കോടാനുകോടി സുക്ഷ്മജീവികളുടെയും, പ്രാണി കീടവർഗ്ഗങ്ങൾ

ഒരു പക്ഷി, സസ്യ തരുലതാദികളുടെയും ശബ്ദങ്ങളെ അനുഭവിക്കാൻ മരിക്കുന്നു വരുന്ന യന്ത്രങ്ങളുടെയും വാഹനങ്ങളുടെയും യുദ്ധങ്ങളുടെയും മറ്റും ശബ്ദങ്ങൾ; ഈ മനുഷ്യരെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്നും അകറ്റിയതിന്റെ പിത്രംകുടിയായി നോവൽ മാറ്റുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ തന്റെ കളക്കിത്തമായ ആധുനികാവസ്ഥയിൽനിന്ന് അനാദിയായ ചെതന്യത്തിലേക്കും, നിഷ്കളക്കതയിലേക്കും മടങ്ങിപ്പോവുന്നോൾ മാത്രമേ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും അതുവഴി ഒരു പുതിയ ലോകത്തെയും വീണ്ടുംകാരൻ സാധിക്കുകയുള്ളതു എന്ന ഗുണ്ണായുടെ ചിന്തകൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമാവുന്നുണ്ട്. വൻ നഗരങ്ങൾക്കു പകരം ചെറുഗ്രാമങ്ങളുടെയും, ചെറിയവ്യവസായങ്ങളുടെയും വികസനമാണ് (Small is Beautiful) അഭികാര്യം എന്ന ഷുമാകരുടെ സിഖാനവും ഇവിടെ കൂട്ടിച്ചേർക്കാവുന്നതാണ്.

നീരോട്ട്

‘ശബ്ദങ്ങൾ’ എന്ന നോവലിലെ ഒരുംധ്യായത്തിന്റെ പേര് ‘ഭൂമിയുടെ ചോരയാണ് വെള്ളം’. (ബഷീർ. 1997: 424) ജലത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ അഭിവാണ് ഈ വാക്കിൽ കമാക്കാൻ ഉൾച്ചേരിത്തിൽക്കുന്നത്. വെറുമൊരു അന്തർജലം (ground water) എന്ന സകൽപത്തിലുപരി വെള്ളം ഒരു പ്രവാഹമായിത്തീരുന്നത് പാരിസ്ഥിതികനാട്ടിവാണ്. ഭൂമിയിലെ പച്ചപ്പീനും ജീവനും കാരണാദൃതമാവുന്ന നീരോട്ടമാണ് വെള്ളം. ഭൂമിയെ ജീവസ്ഥ്രതാക്കുന്ന ചെതന്യമാണത്. കൊളനീർ, പനനീർ, ഉള്ളനീർ തുടങ്ങി ആർ തരത്തിലുള്ള നീരുകളെപ്പറ്റി കൂഷിഗീതയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

‘കൊളനീരും പനനീരും കാരണീരും

വളനീരും മലനീരും മുർനീരും

ആറുനീരോലിച്ചീടുന്ന ഭൂമിയി -

ലേരെയുണ്ടാം വിളവെന്നുനിർസ്സയം

(സി.ആർ. രാജഗോപാലൻ, 2010: 16)

കുനുകളിലുടെ, മലകളിലുടെ കാട്ടിലുടെ ഒക്കെ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഉള്ളജ്ജ്വലാന്തസ്യുകളായി ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ച് ജലം മാറ്റുന്നുണ്ട്. സിയാറ്റിൽ മുപ്പൻ തന്റെ വിവ്യാതകത്തിൽ അരുവികളിലും പുഴകളിലുടെയുമൊഴുകുന്ന തിളങ്ങുന്ന ജലം വെറും ജലമല്ല, എങ്ങളുടെ പുർണ്ണികരുടെ രക്തമാണ്. എന്നും മരങ്ങളിലുറുന്ന നീരിനെ

ഞരമ്പുകളിലോടുന്ന രക്തമാണ്ടനും പറഞ്ഞത്തിനു തുല്യമായിത്തീരുന്നു ബഷീറിന്റെ നീരിവ്.

പ്രകൃതിയിൽ മരമായി, നീരായി, കഷീരമായി, രക്തമായി, ഒഴുകിക്കാണ്ട് ജീവനെ നിലനിറുത്തുന്ന അടിസ്ഥാനാലടക്കം തന്നെയാണ് ജലം. ജീവനുള്ളതിന്റെയെല്ലാം ജീവനാണ് ജലം. ഗ്രാമീണങ്ങിവിത തതിന്റെ എഴുപ്പുണ്ടാക്കുന്ന ബാക്കിപ്പത്രമാണ് കേരളത്തിലെ കുളങ്ങൾ. ഏണ്ഠപ്ത് ശതമാനം കുളങ്ങളും നാമാവശേഷമായികഴിഞ്ഞു. അനാനിയായ തല്ലിർത്തടത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ അത് ഗ്രാമത്തിലെ പച്ചപ്പിനെ നിലനിറുത്തിയിരുന്നു. ചിറകളും കുളങ്ങളും നമ്മുടെ പാരിസ്ഥിതിക സന്തുലനത്തിന്റെയും വിവേകത്തിന്റെയും പ്രതീകങ്ങൾ കുടിയായിരുന്നു. കുളം കേരു പ്രമേയമായിത്തന്നെ മലയാളത്തിൽ കമകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ബഷീറിന്റെ നോവലുകളിൽ കുളങ്ങൾക്ക് സവിശേഷ മായ സ്ഥാനമുണ്ട്. ‘പാത്രമായുടെ ആട്’ എന്ന നോവലിന്റെ ആരംഭ തിനിൽ കധാകാരൻ താൻ താമസിക്കുന്ന പുരയിടന്തിൽ ഉള്ള രണ്ട് കുളങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നു. കുടിക്കാനൊന്ന്, കുളിക്കാനൊന്ന്, എന്നാണ് അവയുടെ പ്രാധാന്യം സുചിപ്പിക്കുന്നത്. വൃത്തിയുടെയും ശുഖിയുടെയും സുചനയായി കുടി ഇരുകുളങ്ങളും പ്രാധാന്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ‘റീപ്പുപ്പാ കാരാരാ നേണ്ട ദർന്ന്’ എന്ന നോവലിലെ കുളം, ‘ആവശ്യപ്പായ്കയും’ നോവലിലെ നായികയായ കുൺതുപ്പാത്രതുമായും സവിയുമൊക്കെയാണ്. നോവലിലെ ഒരു കമാപാത്രം തന്നെയായി ഇത് പൊയ്ക്ക വികസിക്കുന്നുണ്ട്. ആവാസവ്യവസ്ഥയും ചരാചരണങ്ങളുടെ ജീവിതവുമെല്ലാം കുൺതുപ്പാത്രതുമായെ പറിപ്പിക്കുന്നത് ഇത് കുളമാണ്. കുൺതുപ്പാത്രതുമായും പൊയ്ക്കയിൽ കുളിക്കുന്നതോടെ അവളുടെ ലോക സഞ്ചാരം ഇത് കുളമെന്ന ആവാസവ്യവസ്ഥയായിത്തീരുന്നു. ബഷീർ ഇതെല്ലാം വിശദമായും സുക്ഷ്മമായും കുളം എന്ന ജലത്തിന്റെ ജൈവശൈലം സുപ്പടിക്കുന്ന ലോകത്തെ ആവിഷ്കരിച്ച കാലഘട്ടത്തിൽ സമകാലികൾ ആരും പ്രകൃതിയുടെ സുക്ഷ്മചിത്രീകരണത്തിൽ പെടുന്ന ഇത്തരം ഘടകങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട് എന്നത് ബഷീറിനെ പ്രസക്തനാക്കുന്നുണ്ട്.

1. ബഷീർ. വൈകം മുഹമ്മദ്, 1997. ബഷീറിന്റെ സമ്പർശക്കൃതികൾ Vol. 1,2: കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്ക്
2. ബാലകൃഷ്ണാപ്പിള്ള. എ, (കേസർ). 1997. അവതാരിക, ശബ്ദങ്ങൾ: ബഷീർ സമ്പർശക്കൃതികൾ, വാള്യം 2. കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്ക്.
3. രാജഗോപാലൻ നിത്യൻ. ദോ 200. കൃഷ്ണരാമ്യം കേശവരാമക്കച്ചയും, തിരുപ്പന്തപ്പരം: സെന്റർ ഫോർ ഇന്നൊവേഷൻ ഇൻ സയൻസ് ആന്റ് സൊഷ്യൽ ആക്ഷൻ (CISSA).

അക്കംനിറയുന്ന ഓർമ്മകൾ

കടവനാട്ടിന്ത്യ ഓർമ്മകൾ
കടവനാട്ടകൂട്ടിക്കൂഷ്ഠൻസ്
പുരി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
വില : 140.00

കടവനാട്ടിന്ത്യ ഓർമ്മകൾ, എന്ന പേര് തെള്ള് സംശയമുണ്ടത്താം. കടവനാടൻ എന്ന വ്യക്തിയുടെ ഓർമ്മകളാണോ, അതോ കടവനാട് എന്ന ദേശത്തിന്ത്യ ഓർമ്മകളാണോ അത്? യമാർത്ഥത്തിൽ ഈ സ്മരണകൾ അത് റണ്ടുംകൂടിയതാണെന്നതാണ് രസകരം. അല്ലെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതകമരേവപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ഒരു നാട്ടിന്ത്യ കമയുമായി അത് അദ്ദേഹമാംവിധം ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കും എന്ന താണ് വസ്തുത.

ശ്രീ. കടവനാണ് കൂട്ടിക്കൂഷ്ഠൻ മലയാളഭാഷയിലെ ശക്ത നായ കവിയാണ് - പക്ഷേ എന്തുകൊണ്ടോ തന്ത്രി സാന്നിധ്യം അറിയിച്ചിട്ടും, ദാർശാഗ്യംകൊണ്ടാണോലെ വേണ്ടതു അംഗീകാരം നേടാൻ സാധിച്ചില്ല. ഇടയ്ക്കാരിയെപ്പോലെ സർബ്ബധനനായ ഒരു കവിയുടെ സമകാലീനനായിട്ടും, വ്യത്യസ്തമായ അഭിരുചിത്വാജ്ഞാനി, രൂപശില്പരീതികളുണ്ടായിട്ടും, അദ്ദേഹം വേണ്ടതു സമാദരിക്കപ്പെട്ടില്ലെന്നത് അതകുംതാനെ.

കടവനാട്ടിന്ത്യ ഓർമ്മകൾക്ക് ഒരു സവിശേഷതയുണ്ട്. ഈ ഓർമ്മകൾക്ക് പിന്നിൽ താൻ ഇല്ല. താൻ ജീവിച്ച ചുറ്റുപാടുകളേ ഉള്ളൂ. തികച്ചും അർത്ഥഗർഭമാണ് ഈ സമീപനം. അദ്ദേഹം ജീവിച്ച കാലത്തെ പൊന്നാനിയുടെ സാമൂഹികവും, സാംസ്കാരികവും, മത, ജാതി, വർഗ്ഗസംബന്ധിയും ആയ അനേകം ജീവിതചിത്രങ്ങൾ ഈ ഓർമ്മകളിലുണ്ട്. ശ്രീജി ജീവിതത്തിന്ത്യ തേജാമയമായ മുഖം ഈ ഓർമ്മകളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണാം. കൂട്ടത്തിൽ തന്ത്യ വ്യക്തിത്വത്തെ,

സർഗ്ഗശക്തിയെ വളർത്തിയ വ്യക്തികളുടെ സാഹചര്യങ്ങളെക്കു റിച്ച്, കവികുടിയായ ശ്രമകർത്താവ് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ കവിതകളിൽ പലതിന്റെയും പിറവിയുടെ പശ്ചാത്തലം വിവരിക്കു ബോധും, അവയിൽ നിന്നൊരു വർപ്പോലും, അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല അതുകൊണ്ട്, അഹന്താലേശമെന്നും, വന്നതുകൾ സബ്രഹ്മണ്യം, വിവരിക്കുവാൻ, അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുന്നു.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മുസ്വണ്ണായിരുന്ന പല ആചാരങ്ങളേയും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ പുതിയ തലമുറ അതഭൂതംകുറാം. എന്നായാലും, പഴയകാലത്തിലെ ശ്രാമ ജീവിതം സമൃദ്ധതമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ സ്മരണകൾ, ശ്രദ്ധയാദാജ്ഞാണ്. കടവനാടരന്തെ ഹൃദയസ്വപ്നത്വത്താളം രേഖപ്പെടുത്തുന്ന അക്കിത്തത്തിന്റെ മനോഹരമായ ഒരു അവതാരിക ഇവ ശ്രമത്തിന് തൊടുകുറിയായുണ്ട്. വായിക്കുംതോറും ഒരുപടി സഹപ്രദ സ്മരണ കളും ജീവിതമുഹൂർത്തങ്ങളും അക്കത്തുനിറയുന്ന ഒരു അമുല്യഗ്രാമമാണ് ഈ ആത്മകമാക്കുവിപ്പുകൾ.

മനസ്സിലും അല്പം

ചികിത്സ തേട്യന മനസ്സ്
 ചെലവുർ ഭേണ്ട
 പുർണ്ണ പണ്ഡിക്ഷേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
 റില : 110 രൂപ

മനോരോഗം സ്വാധിച്ചവനെ സമൂഹം ഇന്നും, വളരെ അമാന്യമായ നിലയിലാണ് നോക്കിക്കാണുന്നത്. എല്ലാരോഗത്തോല്യാണ് മനോരോഗവും, എന്ന തിരിച്ചറിപ് നാം നേടുക, മനോരോഗത്തിന്റെ കാര്യകാരണങ്ങളുടെ ചുമ്പ്, ശാസ്ത്രീയമായ അറിപ് നേടുമ്പോഴാണ്. ആധുനിക മനഃശാസ്ത്രവും, മനോരോഗചികിത്സയും പരസ്പരപുരക്കണ്ണായി നിലക്കൊള്ളുന്നു. ഏതുരോഗത്തിന്റെയും ചികിത്സ ഫലിക്കുന്നത്, അത് ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുള്ള സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ച് പറിക്കുകയും, കണ്ണത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ്.

മനോരോഗത്തക്കുറിച്ച്, സാമാന്യമായ ചില കാഴ്ചപ്പട്ടകൾ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്. അത്തരമാരു ജനബോധ്യം രോഗത്തക്കുറിച്ചുണ്ടാകുമ്പോൾ പരിഭ്രാന്തിയില്ലാത്തതനെ, സാഹചര്യങ്ങളെ നേരിടാൻ നമുക്ക് സാധിക്കും. ഇതിനുള്ള ശമമായിട്ടുവേണം ശ്രീ. ചെലവുർ വേണു എസിറ്റ് ചെയ്ത “ചികിത്സ തെടുന്ന മനസ്സ്” എന്ന ശ്രദ്ധമത്തെ കണക്കാക്കാൻ.

വേണു എസിറ്റ് ചെയ്ത ഈ ശ്രദ്ധമത്തിൽ ഇരുപത്തിയാറ് ലേവ നണ്ണള്ളം ഒരു അനുബന്ധവുമുണ്ട്. എല്ലാം വേണുവിന്റെ പത്രാധികാരിയിൽ പ്രസാധനം ചെയ്തിരുന്ന “സൈക്കോ” മാസികയിലൂടെ പെണ്ണിച്ചും കണ്ടവയാണ്. മനോരോഗ ചികിത്സയുടെ ചരിത്രം മുതൽ, രോഗത്തിന്റെ വിവിധതലങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോകുന്ന ലേവനങ്ങളാണ്ടിക്കവും. ആധുനിക ചികിത്സാവിധികൾ, രോഗത്തെ പ്രതിരോധിക്കാൻ എത്രമാത്രം സഹായകമാണ് എന്നും ഈ ലേവനങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു.

അനുബന്ധത്തിൽ എട്ട് ലേവനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇലക്ട്രോകൺവർസൈറ്റ് തൊരാഫ്ടി (ഇ.സി.റ്റി) എന്ന, ഷോക്ക് ചികിത്സ (വൈദ്യുത ചികിത്സ) യെക്കുറിച്ചാണ് ഈ ലേവനങ്ങൾ. ആ ചികിത്സാരീതി യെക്കുറിച്ച് അത് നടപ്പിലായിരുന്ന പഴയകാലത്ത് വ്യത്യസ്തമായ ചില അടിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ലേവനങ്ങളാണ് ഈ അനുബന്ധത്തിൽ ഉള്ളത്. എറ്റവും അവസാനമായ ലേവനം ഇ.സി.റ്റി.യെക്കുറിച്ച്, ഒരു വലിയ ഇടവേളയ്ക്ക് ശേഷം നടത്തുന്ന പുനർവ്വിചാരമാണ്. മനോരോഗ ചികിത്സകനായ ഡോ. കെ.എ. കുമാർ എം.ഡി.(സൈക്കോ) എഴുതിയ ലേവനത്തിൽ (2007 നവംബർ) ഇ.സി.റ്റി. ചില രോഗികളിൽ, ചില അവസരങ്ങളിൽ പരമമായ ജീവരക്ഷാ മാർഗ്ഗമായി അനുവേപ്പെട്ടുമെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നു.

മൊത്തത്തിൽ ഈ പുസ്തകം വളരെ വിജ്ഞദയമാണ്. മനോരോഗത്തിന്റെ അവസ്ഥാദേശങ്ങളുക്കുറിച്ചും, ചികിത്സാസംവിധാനത്തെ കുറിച്ചും വളരെ വിശദമായ കാഴ്ചപ്പും നമുക്ക് ഈ ശ്രദ്ധമം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. വ്യത്യസ്തരായ പലരും വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങളുകുറിച്ച് എഴുതുന്ന ലേവനങ്ങളായതുകൊണ്ട്, അവിടവിട കാണുന്ന ആവർത്തനങ്ങൾ സ്വാഭാവികമണ്ണെ കരുതേണ്ടതുള്ളൂ.

പ്രശസ്തരുടെ പ്രണയങ്ങൾ

ഏ. ഡി. നവാസ് പുന്നുർ
 പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
 വില : 40 രൂപ

‘പ്രശസ്തരുടെ പ്രണയങ്ങൾ’ എന്ന ഈ പുസ്തകത്തിൽ പറയണ്ട ലേവനങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. ഷാജഹാൻ മുതൽ സിൽവിയാപ്പാ താവരെയുള്ള വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രണയം ചെലുത്തിയ സമർദ്ദങ്ങളും, സംഘർഷങ്ങളും, ഈ ലേവനങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നു. പ്രതിജനിന്ന വിചിത്രമായ പ്രണയത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾ, അതേർപ്പി കുന്ന ആഹാതം, അപൂർവ്വങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമായ പെരുമാറ്റരീതികൾ എല്ലാം അതഭൂതകരം എന്നേ പറയാവു. “അണാലിപ്പാസുകണക്കേ നിദ്” ചെയ്യുന്ന പ്രണയത്തക്കുറിച്ചുള്ള ഈ കുറിപ്പുകൾ. തുടരെത്തുടരെ വിശ്ലംഗങ്ങളെ തട്ടി നീക്കിക്കൊണ്ട്, അപ്രാപ്യം എന്നു തോന്നാവുന്ന വിതാനത്തിലുടെ ഒരുകുന്ന ഈ പ്രേക്ഷകമകൾ, വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ അന്തഃസംഘർഷങ്ങളിലേയ്ക്കുടി വെളിച്ചു വീശുന്നവയാണ്. ഈ പ്രണയകമകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവരിൽ ചിലരാണ് ഷൈലി, കാഹ്ക; പിക്കാ സൊ, ഡി.എച്ച് ലോറൻസ് - വലീൽ ജിന്വാൻ, ഹൈർമൻ ഹൈസ്കൂളു തുട ഞിയവരെന്നത്, വായനാനുഭവം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സഹായകമാണ്. ഈ ശ്രമത്തിലെ ലേവനങ്ങൾ എഡിറ്റ് ചെയ്തത് നവാസ് പുന്നുർ ആണ്.

ജീവിതചിത്രങ്ങൾ

നവകേരളില്പികൾ - ജീവിതപരമതിലുടെ
 ടി. കെ. കുഷ്ണാകുമാർ
 പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
 മുഖ്യകൊം, വില : 200 രൂപ

എത്രയോ ത്യാഗിവര്യമാരുടെ ആദർശോജ്ജവമായ പോരാട്ട ത്തിലുടെയാണ്, പുതിയ കേരളം രൂപംകൊണ്ടത്. അതരം മഹത്തു കലീൽ പലരുടെയും ജീവിത കമകൾ വിസ്മയത്തിലേയ്ക്ക് തള്ളപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഇതിനുപരം കൃതപ്പന്ത മറ്റൊരാണ് ഉള്ളത്. അതു കൊണ്ട് ആദർശസ്വന്നരും, മാതൃകാധ്യാഗ്രമായ ജീവിതക്രമംകൊണ്ട്

നമ്മുടെ കാലാല്പദ്ധത്തെ ധന്യവുമാക്കിയ വ്യക്തികളെക്കുറിച്ച്, വരും തലമുറയ്ക്ക് അറിയുവാൻ പാകത്തിൽ ചിലത് രേഖപ്പെടുത്തി വെയ്ക്കേ ണ്ടത് നമ്മുടെ കർത്തവ്യമാണ്. ശ്രീ. ടി.കെ. കൃഷ്ണകുമാർ രചിച്ച “നവകേരളശില്പികൾ - ജീവിതപമത്തിലുടെ” എന്ന ശ്രദ്ധം ആ വഴി യുക്തുമാരു സംരംഭമാണ്.

ഈ ബുദ്ധി ശ്രദ്ധയുപത്താശ്വർ മഹാരമ്മാരുടെ ജീവിച്ചിത്രക്കുറിപ്പുകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ശക്രാചാര്യർ മുതൽ കിടങ്ങുർ ശ്രാവാലക്കൃഷ്ണപിള്ള വരെ പല തലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ച വ്യക്തികളുടെ ജീവിതമുദ്രകളാണ് ഇതിൽ പ്രകടമാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇത്തരം വ്യക്തികളുടെ ഒരു കുട്ടായ്മയിൽ കാണുന്നുന്ന തീർച്ചയായും കരുതിയ ചില പേരുകൾ കണ്ടില്ല. മരിച്ച് ചിലതു കണ്ടുതാനും. നമ്മുടെ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യസമരപ്രസ്ഥാനത്തിനും ജാതീയമായ അസമതാ നിർമ്മാർജ്ജനത്തിനും തുലിക ചലിപ്പിച്ച മഹാകവി വള്ളത്തോഴിനെ സ്വപർശിക്കാതിരുന്നത്, തികച്ചും അക്ഷയവ്യമായ ഒരു അപരാധം തന്നെ. കുട്ടായ്മയിൽ ഉള്ളുർ മഹാകവിയെക്കുറിച്ചും, ചന്തുമേനോനെക്കു റിച്ചും പയാമായിരുന്നു. ഇന്നിയുമുണ്ട് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ട അന്തരം ചില പേരുകൾ. ഒരു പകേശ ഇതോക്കെ സംഭാവ്യമെന്ന് കരുതി സമാശസി കാവുന്നതെ ഉള്ള എക്കിലും, സാന്ദർഭികമായി പറയാതെ വയ്ക്കും. കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാന ചരിത്രം പരിക്കുന്നവർക്ക്, വിലപ്പെട്ട നിഡിത്ര നേരാണ് ഈ ശ്രദ്ധം.

കവിതയും (അ) കവിതയും

‘മരുപ്പുചുകൾ’ സാവിത്രി ഞരളക്കാടിന്റെ കവിതാസമാഹാരമാണ്. കവിതയുടെ സാദ്ധ്യാധികവും, സ്പുഷ്ടവുമായ പാതയിലുടെ സഞ്ചരിക്കുവാനാണ് അവർക്കിഷ്ടം. അതുകൊണ്ട്, ആസ്വാദക മനസ്സിൽ, ആ കവിതകൾക്ക് വേഗരോധാദാശം സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയും.

ഈരുപത്താശ്വു കവിതകളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്. ലാജിത്യം, അർത്ഥപൂഷ്ടി, താളം, ലയം എന്നിവയാണ് ഈ കവിതകളിൽ തേജോമയമാക്കുന്നത്. വാഗർത്ഥപത്രിപത്തിയാണാലോ കവികൾ ഉണ്ടാകേണ്ടത്. മരുപ്പുചുളിലെ കവിതകളിൽ ഈ അർത്ഥവ്യക്തി തെളിഞ്ഞു കാണാം.

കവയിത്രികൾ വ്യക്തമായ ജീവിത ദർശനമുണ്ടാൻ വ്യക്തമാക്കുന്നവയാണ് മികച്ച കവിതകളും. ഗ്രാമലക്ഷ്മിയുടെ കല്ലിൽ കരടുവീഴ്ത്തുന നാഗർക്കതയെ കവി വെറുക്കുന്നു, അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പുരോഗതി കാണുന്ന വികലബോധത്താടു കവികൾ പക്ഷമില്ല. വാഴച്ചാലിൽ എന്ന കവിതയിലെ ഒരു ഭാഗമിൽ

പട്ടണപ്പരിഷ്കാര-
മരിയാത്തൊരീഗ്രാമ
മുഗ്ഗദ്ദൈക്കരിക്കല്ലിൽ
ബന്ധിതയാക്കാൻപോരും
മർത്ത്യുന്നേ ധഹനയൈ-
മല്ലിൽനിന്നുഹോ മഹാ-
ലക്ഷ്മിയെ തുടയ്ക്കുവാ-
നായുനോ അണകെട്ടി.

കവി ഏതു ചേരിയിൽ എന്നു വ്യക്തമാക്കാൻ ഇത്രയും മതിയല്ലോ.

‘രാക്കിളിയുടെ ദിവാസപ്പനം’ എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിന്റെ കർത്താവ് ഫിലിപ്പ് കല്ലടയാണ്. ചുറ്റുപാടുകളിൽ നടമാടുന്ന അധാർമ്മികതയോടും, അഴിമതിയോടും പൊരുതുവാനുള്ള ആയുധമാണ് അദ്ദേഹത്തിന് കവിത, അതോടൊപ്പം വൈയക്കതികമായ അനുഭൂതിതലങ്ങളിലേയ്ക്കും ആ ഭാവന പടരുന്നുണ്ട്.

ഈപ്പറ്റത്തട്ടു കവിതകൾ ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ട്. സ്വപ്നങ്ങൾ തകർന്ന സത്യത്തിന്റെ മുഖം കടിനമെന്ന് തിരിച്ചിറയുന്ന ഒരു വിചാരശീലനേപ്പോലെ കവി ജീവിതത്തെ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.’ ചിലപ്പോൾ അതോരു ദിവാസപ്പനമാവാം - പക്ഷേ ആ സ്വപ്നത്തിനുപിനിലും, ഒരു രാക്കിളിയുടെ ശാനമുണ്ട്; ദുഃഖമുണ്ട്; ഭേദനുമുണ്ട് : അത്രയും നല്ലതുതന്നു. എന്നിരുന്നാലും വൃത്തവും, താളവും എല്ലാം ദീക്ഷിച്ചെഴുതിയ ഈ കവിതയെ പിണ്ഡുമൊന്ന് ചെന്തിവെടിപ്പാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ, നന്നായിരുന്നു എന്നുതോന്നി.

കബീറിന്റെ ഭോഗകളുടെ മൊഴിമാറ്റമാണ് ‘കബീറമൊഴികൾ’ - മലയാളത്തിൽ അപ്പുള്ളിയാണ് വിവർത്തകൻ. കബീറിന്റെ ഭോഗകൾക്ക് മലയാളത്തിൽ മനോഹരമായ ചില വിവർത്തനങ്ങൾ മുമ്പുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽവെച്ച് മുഖ്യമായ ഒന്നാണ് ഭരതൻ എരുന്നെല്ലും വിവർത്തനം ചെയ്ത “കബീറിന്റെ അതൊപ്പാന്”.

ജീവിതസാരം കുറുക്കിയെടുത്ത മൊഴിമുത്തുകളാണ് കബി റിന്റേ ഭോഗകൾ. നീതിസാരത്തിനും, പുന്താനും കൃതികൾക്കും സദ്യ ശമാണ് ആ ഭോഗകളെന്നു പറയാം. ശ്രീ മലയത്ത് അപ്പുള്ളിയുടെ മൊഴിമാറ്റത്തിന് എന്തു ശുണം പറയാനുണ്ടായാലും, അവയെയെങ്കെ നിഷ്പ്രമോക്കുന്ന ഒരു ഭോഷ്മം അതിൽ- ഒരുദ്ദോഹരണം നോക്കു-

വാണിജ്യം ചെയ്തുമർത്ത്യൻ
സാർത്ഥലബ്യിക്കുവേണ്ടി
പോഷിപ്പിച്ചു കുടുംബത്തെ
വിളിക്കേശക്കാതെ മരിച്ചിട്ടും.

പൊതുവെ അനുഷ്ടന്നു ആൺ ഇത്രേഹം സ്വീകരിച്ച വൃത്തമെന്ന് തോന്നുന്നു. പകേശ ആ വൃത്തത്തിന്റെ നിയമവുവസ്ഥയെ സർവ്വതെ വികലമാക്കിയാണ് രചന നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഇത് ഗദ്യ വുമല്ല, പദ്യവുമല്ല എന്ന നിലയിലായിരിക്കുന്നു. ആസാദകൾ തോണ്ട തിൽക്കു കുരുങ്ങി കവിതമരിക്കുന്ന അവസ്ഥ ശ്രാചനീയം തന്നെ.

രാധാകൃഷ്ണൻ കാരഭേദം

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

1. കാഴ്ചഞ്ഞിവാടിയിലെ യാത്രക്കാർ - വി.പി. എലിയാൻ - 75.00
2. കമല സർബ്ബത്തിലിരുന്ന് മാലാവമാർക്ക് നിശാവസ്ത്രങ്ങൾ തുന്നുന്നു - പി. കെ. പാരകടവ് - 60.00
3. കാലിപ്പംപൊതിയിലെയ്ക്ക് ഒരു ഹാഫ് ടിക്കറ്റ് - പി. വി. ഷാജികുമാർ - 55.00
4. ഭാസ്ത്രക്കമകൾ - യു.കെ. കുമാരൻ - 100.00
5. സുപ്പന്നപാഠം - സ്ഥിതാദവി കരിയാട് - 50.00
6. നാട്ടുവെളിച്ചം - ഇന്നുബാല - 55.00
7. ഭാരതീയഭാഷാ കമകൾ - വി.ഡി. ആർസു - 140.00
8. നിഞ്ഞൾക്ക് മാറാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ആരാണ് പറഞ്ഞത്? - ഡോ. വി.കെ. ജയകുമാർ - 95.00
9. പെൻഡിലക്കുകൾ - യു.എ. വാദർ - 60.00
10. ന്യൂത്തികാവണ്ണശ്രീ-മലുശിക്കിഞ്ചണ്ണാനു - ഡോ. റാജകുമാരി ഉള്ളിന്നാൻ - 140.00
11. കുറുത്തേക്കെൽക്ക് കുറിച്ച തുടക്കം - എ.ഓ.എൻ. കാരഭേദം - 55.00
12. കാഴ്ചബണ്ണല്ലാവുകൾ - സി. രാധാകൃഷ്ണൻ - 60.00
13. സീബോവരകൾ - സേവ്യർ കെ. - 80.00
14. നീലക്കുറുഞ്ഞി ചുവക്കുംനേരം - സാറാ തോമസ് - 70.00

Kottakkal
ayurveda

നൂറാണ്ടിൽ ഉഷയസംസ്കാരം

ആദ്ദോഗ്രസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉറുപോക്കുന്നത്
ആയുർവൈദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടിൽ ആയുർവൈദ
ദത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന് വചിത്രത്തിലൂപ്പത് വൈദ്യരത്നം
പി. എസ്. വാതിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച
കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാലയാണ് ലോകലൈപ്പട്ടണിൽ
ആയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

ആധികാരികമായ ആയുർവൈദം

ESTD 1902

ഒവദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിക്കുട്ടൻ
ആര്യവൈദ്യശാല

കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com / avsho@sancharnet.in

Web: www.aryavaidyasala.com

കോട്ടയ്ക്കലും ധർമ്മപിതിലും ആലുവയിലും കൊഴിയിലും (രൂക്കാക്കര) ആശുപത്രികൾ ▶ കോട്ടയ്ക്കലും ചാരിറ്റബിൽ ഹോസ്പിറ്റൽ ▶ കോട്ടയ്ക്കലും കമ്പിക്കോട്ടും ശൈഖ്യനിർമ്മാണഫാക്ടറികൾ ▶ അണ്ണാൻപിള
ഡിക്കം ശാസ്ത്രീയ ശാഖയാജ്ഞൾ ▶ ഗവേഷണാത്മിന്ദും പ്രാസിദ്ധീകരണാത്മിന്ദും പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങൾ ▶ ശാശ്വതത്താംഗങ്ങൾ ▶ ശാശ്വതസ്വഭവിപ്പണക്കേന്ദ്രം ▶ ആയുർവൈദപരമനസ്ത്രക്രമങ്ങൾ ▶ 20ശാഖകൾ, 1200-ൽപരം അംഗികൃത വിതരണക്കാർ ▶ പി.എസ്.വി. നാട്സാംബം ▶ വൈദ്യരത്നം പി.എസ്.വാരിക്കുട്ടൻ മുൻഡം